

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHICAGO LAW. BOOK TWO

TEMPTED BY MY EX- HUSBAND

USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

PIPER RAYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ESKİ KOCA'MIN CAZİBESİ

PIPER RAYNE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan ya da olmayan, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© 2018 Piper Rayne

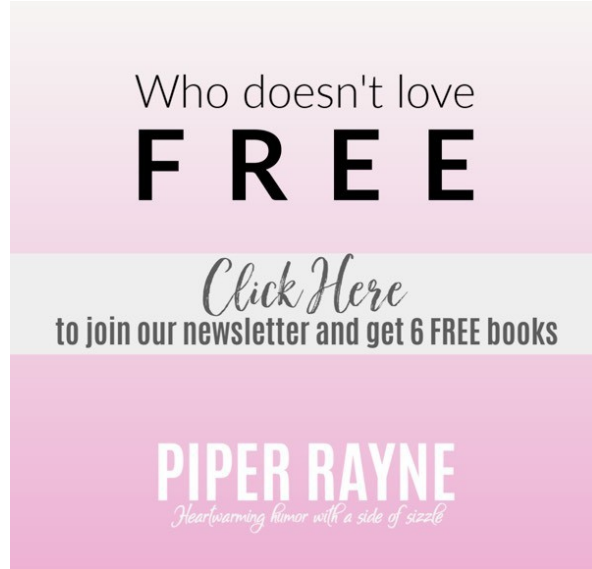
Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: RBA Designs

Satır Editörü: Gray Ink Editing

Düzeltilen: Shawna Gavas, Behind The Writer

BÜLTENİMİZE katılmak ve perakendecilerde satılmayan 6 ÜCRETSİZ ön bölümü almak için [BURAYA TIKLAYIN!](#)

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Epilog](#)

[Piper Rayne'in diğer eserleri](#)

[Cockamamie Unicorn Ramblings Piper &](#)

[Rayne Hakkında](#)

Eski Kocamın Cazibesi Hakkında

Benim için mükemmel erkek, kalbimi kıran erkektir.
#teşekkürleramahayırt teşekkürler

Bir kez
ısırıldım, iki
kez
çekindim.
Evet, keşke
öyle olsaydı.

Kendime iyi, sağlam ve saygın bir erkek bulma görevindeyim. Tek sorun, iyi, sağlam ve saygın erkeklerin sıkıcı bir pakette gelmesi ve çok sıkıcı olması.

Bu kesinleşti. Benim bir tipim var. Kötü çocuk. Diğer tipleri denedim, gerçekten denedim. Ama istediğini özür dilemeden alan bir erkeğin cazibesi gibisi yok.

Sanki aşk hayatım yeterince dramatik değilmiş gibi, Dean Bennett tekrar hayatıma giriyor ve çekiciliği ve karizmasıyla beni geri kazanacağını düşünüyor.

karizmasıyla beni geri kazanacağını düşünerek hayatıma giriyor. Farklı bir pakette gelmiş olabilir, ama o pahalı takım elbisenin altında hala sadece kendini düşünen, kendini beğenmiş, kibirli bir pislik.

Artık o kadar naif bir genç kız değilim, bu yüzden bana bakışının iç çamaşırlarımı ateşe verdiği gerçeğini görmezden gelmek zorundayım.

Herkes yanlışlarını düzeltmek için ikinci bir şansı hak eder. Sorun ne mi?
O sadece eski erkek arkadaşım
değil... O benim eski kocam.

CHICAGOHAK BOOKTAO

TEMPTED BY MY **EX-** KOCASI

Birinci Bölüm

"Addison ve Clark." Telefonumdan başımı kaldırıp taksi şoförüne dikiz aynasından yol tarifini vermeye çalışıyorum. O da başını sallayıp bir şeyler söylüyor ama bana değil, Bluetooth'una konuştuğu için duyamıyorum.

Omuz silkiyorum ve başparmaklarımla mesajı yazmaya devam ediyorum.

■

On dakika kadar geç kalacağım.

Mesajımın altında üç nokta belirir ve randevumun barda oturup beni beklediğini hayal ederim.

■

K.

■

Barı beğendin mi?

Üç nokta belirir ve sonra kaybolur. Birkaç dakika boyunca telefonu elimde tutarım, sonra cevap vermekten vazgeçip telefonu kucağıma bırakırım.

Hafta sonuna başlamadan önce bırakmam gereken taksinin arka koltuğunda, çantamın altında bir manila klasörü duruyor. Pencereden dışarıya bakıp, cuma gecesi planlarına yetişmek için sokaklarda koşuşturan insanları izliyorum. Orada ben de olmalıydım.

Glen, Coffee Meets Bagel aracılığıyla bana ulaştığında şüpheliydim. CMB, ciddi bir ilişki arayan erkekleri çektiği biliniyor. Profil fotoğrafı spor salonunda çekilmiş bir selfie'ydi ve bu, kadınsı yanımla harekete geçirmiş olabilir, ama bu günlerde beynimin

beynimin vajayjay radarımı geçersiz kılması için çalışıyorum. Beynim bu adamın bela koktuğunu söylüyordu, özellikle de sonunda sahte olduğu ortaya çıkan plajdaki adamın fotoğrafından sonra.

Mesajına hemen cevap vermediğimde, başka bir mesaj geldi. Fotoğrafın kötü olduğunu bildiğini, ama arkadaşlarının onu bu şekilde yapmaya ikna ettiğini söyledi. Fotoğrafın kendisi olup olmadığını sordum ve randevuya gelirim onun olduğunu anlayacağımı söyledi. Eğlenceli ve komikti ve beni kendine bağladı. Ve şimdi bu lanet paketi teslim etmek için gönüllü oldum ve potansiyel torunlarımıza anlatabileceğimiz hikayeyi mahvettim. Önce patronum için vergi avukatının ofisine evrakları bırakmam gerekiyordu.

Taksi durdu ve şoför hiçbir şey söylemedi, ben de parayı verdim ve arabadan çıkıp Chicago sokaklarına geri döndüm.

"Bu vergi avukatı bizim için ücretsiz mi çalışıyor?" diye mırıldandım, yüksek binaya bakarak.

Döner kapıdan geçip asansörlere ulaşmadan önce güvenlik masası tarafından karşılandım. *Kahretsin*. Glen'e tekrar mesaj atıp, beklediğimden daha geç kalacağımı söylemeliyim.

Cuma gecesi burada olmakla benim kadar sinirli görünen uzun boylu adama yaklaşıyorum. "Merhaba, gitmem gereken yer" —zarfıma bakıyorum—"Heiberman ve Lipe Hukuk Bürosu."

Birkaç tuşa basıyor. "Sanırım çoktan kapandılar." Yüzünde hiçbir duygu yok.

"Bana bir..." Gözlerim tekrar dosyaya kayıyor. "Bay Bennett?" Soyadı midemi guruldattı.

"Bir arayayım." Telefonda birkaç tuşa basar, bir saniye dinler ve sonra telefonu kapatır. "Kimse cevap vermiyor."

Tezgahın üzerine eğilip, lütfen elinizden yiyin gülümsememi sergiliyorum. "Bugün Cuma. Sen eve gitmek istiyorsun. Ben de eve gitmek istiyorum. Patronuma bunları Bay Bennett'in masasına bırakacağım söz verdim." Öksürüyorum, bu ismi duyunca boğazıma safra geliyor. Victoria gelecekte bu konuyla gerçekten ilgilenmek zorunda kalacak. "Lütfen onların katına çıkıp kapılarının açık olup olmadığını kontrol edebilir miyim?"

Kafasını sallar ve bana çok tanıdık bir bakış atar, sessizce deli olup olmadığını sorar.

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum. "Para mı? Randevu mu?" Sol eline bakıyorum. "Hayır. Kış sporlarını sever misin?" Skylar'ı da bu işe kesinlikle dahil edeceğim. "Kuzenim Winter Classics kayakçısı ve nişanlısı..." Büyük bir avuç içi yüzüme konuyor.

"Adını söyle." Parmakları klavyenin üzerine gelir. "Chelsea... Chelsea Walsh."

Adımı yazıyor ve ziyaretçi kartını çıkardığında gülümsüyorum çıkardığında gülümsüyorum.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler." Onun elinden alıp başımın üzerine takıyorum.

"Yukarıda kimse yoksa, kapılarının yanında bir posta kutusu var. Paketinizi oraya bırakabilirsiniz."

Ona tekrar teşekkür edip, hafta sonuna başlamak için sabırsızlanan insanları atlatarak asansörlere doğru emin adımlarla yürüdüm.

Asansörle tek başıma otuz üçüncü kata çıkıyorum. Asansör kapıları açılıyor ve ben dışarı çıkarken başımı sağa sola çeviriyorum. Heiberman ve Lipe Hukuk Bürosu'nun kapısını görünce oraya yöneliyorum ve tüm ortakların isimlerinin yazılı olduğu listeyi buluyorum. Neyse ki Bennett en üstten ikinci sırada.

Bekle Glen, hemen geliyorum.

Elimle buzlu cam kapıyı çekerim ve şanslı günümdeyim ki kapı açılır.

Karanlık resepsiyon alanına giriyorum. Etrafa bakıyorum, kimseyi görmüyorum. Koridora doğru ilerlerken, boş ofislere kafamı uzatarak kapılardaki isimlere odaklanıyorum. Sonunda, konferans odasını geçtikten sonra, Bennett soyadını görüyorum ve kafamı içeri uzatarak odanın boş ve ışıklarının açık olduğunu görüyorum. Umarım bu, tuvalette falan olduğu anlamına gelir.

Cep telefonumu çıkarırım ve Glen'in bana mesaj attığını görürüm, ama ona cevap vermek yerine patronum Hannah'ya bir mesaj atarım.

Bay Bennett burada değil. Zarfı masasına bırakabilir miyim?

Hannah her zamanki gibi anında cevap verdi.

Tabii. Pazartesi günü ilk iş olarak göreceği bir yere bırak.

Anladım.

Cep telefonumu çantama geri koyup odanın diğer ucuna yavaşça yürüdüm ve zarfı sandalyeye bıraktım. Dik dururken, klavyenin yanında bir beyzbol topu olduğunu fark ettim, sanki biri onunla oynamış ve sonra bırakmış gibi.

Ağzım açık kalır ve bakışlarım her yüzeye dağılır, etrafta dönerek her bir sanat eserini, fotoğrafı, bunun olmadığına dair bana ipucu verebilecek her şeyi incelerim...

Sonra, sanki bu ofiste bulunduğum süre boyunca nefes almamışım gibi, *onun* kokusu burnuma çarptı. Bir zamanlar tanıdık gelen okyanus esintisi, deodorantı ve giysilerindeki temiz çarşaf kokusu. O hiç kolonya kullanan bir adam olmamıştı.

Masasının arkasındaki masanın üzerinde bir köpek resmi dışında, ofis Cubs beyzbol takımına ait hatıra eşyalarıyla doludur. Die-hard Cubs hayranı sertifikası çerçevelenmiş ve sergilenmiştir, böylece diğerleri onun iki yıl önce World Series'i kazandıklarında bu akıma atlamadığını bilir. Bu, ailesinin nesiller boyu Cubbie ateşini taşıdığının kanıtıdır.

"İnsanların ofislerine gizlice girmeyi alışkanlık haline mi getirdin?" Sesi utangaç ve flörtöz.

Gözlerimi sıkıca kapatıp dizlerim titremeye başlamadan önce masanın kenarını sıkıca tutuyorum. Omurgamdan aşağı yukarı titreme geçiyor.

Çılgın tren. Herkes binsin!

"En azından yüzünü gösterebilirsin," diyor, her zamanki oyununa devam ederek. "Söz veriyorum, ısırمام."

"Sen istemedikçe." Dönüp, masanın kenarını sıkıca kavrayarak parmak eklemlerimi beyazlatıyorum.

Şimdi de eski karısının ofisinin ortasında durduğunu fark edince çenesi gevşiyor.

İkinci Bölüm

"Chelsea?" diye soruyor, sanki benim olduğumdan emin değilmiş gibi. Bu yirmi beş yıllık bir buluşma değil. Beş yıl oldu. O derin çikolata rengi gözleri, dağınık kahverengi saçları görmeyeli beş yıl oldu. Yıllar içinde daha da çekici hale gelmiş. Daha olgun. Daha erkeksi, boşanma belgelerimizle birlikte komşu çocuğunun görünüşünü geride bırakmış.

"Dean." Sesimi sakinleştirerek, onun varlığından ne kadar etkilendiğimi fark etmemesini sağlıyorum.

Bakışları vücudumun her yerini tarıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum, cildimde lav gibi yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

Spin ve yoga dersleri, ızgara tavuk ve sebzeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Kıskançlıktan çatla pislik. Kaçırdığın şeye bir bak.

"Harika görünüyorsun." Dean'in gözleri her zaman gerçeği yansıtır ve onun iltifatının samimi olduğu açıktır.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Kollarımı kavuşturuyorum, sonunda içimdeki dişi aslanı buluyorum.

O gülümser, topukları üzerinde geriye doğru sallanır ve ellerini takım elbisesinin pantolonunun ceplerine sokar. Beyaz düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştır, ama kravatı ve yeleği hala yerindedir, bileğinde ise gümüş bir saat vardır. Onu gri takım elbisesiyle görmek, kadınsı yanımı şiddetli bir şekilde harekete geçirir. Tabii bunu ona asla belli etmem.

"Victoria'nın teslimatı yapmasını bekliyordum." Yorumumu görmezden geliyor, çünkü birbirini çok iyi tanıyan iki insanın sorunu da budur. O benim gerçeğimi benim onun gerçeğini bildiğim kadar iyi anlayabilir ve benim palavra attığımı bilir.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Evraklar sandalyenizin üzerinde."

Bu odadan kaçmak için can atıyorum, ama o kapıyı kapatıyor ve şu anda ona yaklaşmamın imkânı yok. Uzaktan aslan gibi kükreyebilirim, ama ikimizden biri hareket ederse, aşırı hevesli bir yavru gibi çökeceğim.

"Demek Hannah Crowley için çalışıyorsun?" Omzunu kapı çerçevesine dayadı, hareket etmeye niyeti yoktu. Düşünsenize, bu adam ilişkimiz boyunca bana eziyet etti, ama o zamanlar iyi anlamda.

"Evet. Onun pazarlama müdürüyüm."

"Vakfın fikrini beğendim... kızlara güç vermek, onlara seslerinin olduğunu göstermek."

"Evet, onun kurduğu harika bir şey." Umarım hissettiğimden daha rahat görünüyordumdur. Kalbim göğsümde üniversite davul takımı gibi çarpıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

O her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı, ben ise burada büyük kız imajımı bozmamaya çalışıyorum. Bu gezegende bunu yapabilecek tek erkek o olabilir.

"Beğendim." Ofisini gözden geçiriyorum. "Demek sen vergi avukatımsın?"

Yine gülüyor, güçlü, geniş omuzları inip kalkıyor. "Çılgınca, değil mi? İyileştikten ve sonunda hayatımı düzene soktukten sonra hukuk fakültesine gittim."

"Hukuk sisteminin en sıkıcı kısmını mı seçtin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Düşündüğünden daha ilginç."

"Gitmeliyim." Bir adım öne çıkıyorum, "Şu anda neredesin?" türünden bir sohbete katılmak istemiyorum.

Bir saniye sol elime bakıyor ve dudaklarında tam bir gülümseme beliriyor. "Akşam yemeğine ne dersin?"

Alnımı kırıstırıyorum. Hâlâ deli.

"Sanmıyorum." Masadan uzaklaşıyorum, umarım odanın içine doğru adım atar, böylece ben kapıya ulaşana kadar birbirimizin etrafında dönüp dururuz.

"Neden olmasın? Alyansın tamirde değilse, evli gibi görünmüyorsun. Seni diğer erkekler için mahvettim mi?"

Şaka yaptığını göstermek için gülüyor, ama sözleri sadece öfkemi ve kızgınlığımı daha da alevlendiriyor.

"Sadece çünkü ben evli evli olmam anlamına bağlı bağlı

Aferin, Chels. Yalan söyle.

"Yani, birisi mi var?" Daha dik duruyor ama kapı çerçevesinden hiç ayrılmıyor.

"Şey..."

"Seni mahvettim."

"Hayır. Sen mahvetmedin," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Sakin ol Ches. Şaka yapıyorum. Seni görmek güzel. Birkaç kez sana ulaşmak istedim ama nasıl karşılayacağını bilemedim."

"Nasıl tepki vereceğimi mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Evet, yani beni terk eden sendin.

"

"Anlamadım?" İçimdeki cadaloz ortaya çıktı. Bu Hannah, vergi avukatının hayalarına tekme attığımda beni anlayacaktır.

"Hatırladığım kadarıyla, bir gün boş bir yatakta uyandım."

Alaycı bir homurtu kaçıyor ağızımdan. "Hukuk diplomanın seni değiştirmedigine sevindim. Hâlâ her zamanki gibi kibirli bir pisliksin."

"Neyi kaçırıyorum?" diye sordu ve yemin ederim ki kanım bir istakozu kaynatacak kadar kaynıyordu.

Onu boş ver, çıkarken omzuyla iteceğim. Kapıya doğru yürüdüm.

"Endişelenmeyin Bay Bennett, bundan sonra RISE'da irtibat kişiniz Victoria Clarke olacak." Onu itip geçip koridordaki özgürlüğe ulaşabileceğimi düşünerek ileri doğru ilerledim.

Kapı çerçevesinin ortasına adım atar, geniş omuzları ve uzun boylu figürü boşluğu doldurur. Ani duruşla neredeyse göğsüne doğru eğiliyorum.

"Şaka yapıyorum, Chels," diye fısıldar ve o lanet çikolata rengi gözleri yine önümde, tam ortada, bana sabitlenmiş halde. "Aklımdan çıkmadığın tek bir gün bile yok."

Kokusu, odayı dolduran duman gibi yeniden ortaya çıktı. Bu zehirli kokuyu içime çekmemem gerekirdi, ama çektim ve vücudum anında gevşedi.

"Gitmem gereken bir yer var." Onun itirafını görmezden geliyorum. Beş yıldır duymayı beklediğim bir itiraf. Valizlerimi toplayıp ayrıldıktan bir gün sonra alacağımı sandığım bir itiraf. O benim peşimden gelmedi. Bizim için hiç mücadele etmedi.

"Nereye?" diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, onun sesini duyduğumdan beri göz kapaklarımın arkasında biriken yaşları görmemesi için dua ediyorum. "Bir randevum var."

"Randevu mu?" Şaşırmış görünüyor.

"İnanması bu kadar mı zor?" diyorum zehirli bir sesle.

Kafasını sallar. "Hiç de değil. Yani bekar mısınız?"

Henüz özel birini bulamadığımı ona itiraf etmekten nefret ediyorum. "Evet."

Bir adım öne çıkıyor, göğüslerimiz sadece birkaç milimetre uzaklıkta. Boynumu uzatıp ona bakıyorum. "Randevunu iptal et, ben seni dışarı çıkarayım. Arayı kapatabiliriz."

Bütün vücudum yanıyor. Bennett olma hakkımı bıraktıktan sonra bu adama olan çekiciliğim nasıl ölmedi? Aramızdaki elektrik hala manyetik bir çekim oluşturuyor.

"Bu vücuda bir daha elini sürmeyi düşünüyorsan, hayal kuruyorsun."

"Akşam yemeği istedim, sevişmek değil," diyor, yüzünde hiçbir duygu belirtmiyor. Gözleri şimdi bulanık ve benden tam olarak ne istediğini anlayamıyorum.

"Hukuk diploman kaba yanını silememiş galiba." Başımı yana eğiyorum, kalçamı dışarı çıkarıyorum ve onun cevabını bekliyorum.

"Merak etme Chels, seni tatmin etmek için ihtiyacın olduğu kadar kaba olmaya devam edebilirim." Göz kırpıyor ve kadınsı yanlarım çığlık atıyor, duyulmak istiyor. Ona ne kadar harika olduğunu göstermesine izin vermek için. Ama ben pes etmeyi reddediyorum. Artık eskisi gibi masum gözlü bir kız değilim.

"Kovboy kız pozisyonunu sadece senin aletin çok küçük olduğu için sevdim, onu hissedebilmemin tek yolu buydu."

Yavaş bir gülümseme yüzünü ısıtır. "Kendine bunu söylemeye devam et. İkimiz de biliyoruz ki, sen boğulmadan önce ben ağzına bile tam olarak girmemiştim

boğulmaya başladığını biliyoruz."

Orada kendini beğenmiş bir şekilde duruyor. İki elimi, görünüşe göre hala kaslı göğsüne koyup onu iterek kaçıyorum. Tanrım, yardım et. O geriye doğru sendeliyor ve ben oradan fırlayarak çıkıyorum.

"Chels," diye yalvarır, ben ofisten kararlı adımlarla çıkarken.

"Siktir git, Dean." Orta parmağımı havaya kaldırırım ve şanslıyım ki herkes işten çıkmış olduğundan, o beni kovalamaya başlamadan asansör gelir. Zaten kovalamayacaktı. Önemli olduğunda kovalamamıştı, şimdi neden kovalasın ki?

Asansör kapıları kapandığında, gözyaşlarımın beklemesi için kendimi zorluyorum. Bir damla yanağımdan süzülüyor. Birinci kata indiğimde, lobiye geçip güvenlik masasına doğru yürürken ziyaretçi kartımı bırakmak için gözyaşlarımı siliyorum.

"Tekrar teşekkürler," diye mırıldanıyorum, kartı bırakıp döner kapılara doğru ilerliyorum. Chicago'da mükemmel bir bahar akşamında kaldırıma çıktığımda, bir taksi çağırıp içine giriyorum ve sonunda kendimi bırakıp ağlamaya başlıyorum.

"En yakın kırmızı hat L istasyonu," diyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Gözyaşlarım sıcak, hızlı ve kontrol edilemez. Beni alt ettiği dövüş yüzünden değil. Küçük penis yolunda devam edemezdim. Üniversitede, soyunma odasındaki tüm arkadaşları, her şeye sahip bir adamın kocaman bir penisi de olmasına kıskançtı. Profesyonel futbolcu olma hayalleri suya düştüğünde, muhtemelen "en azından o penisi var. Porno sektöründe çok para kazanabilir" dediler.

Neden bunu düşünüyorum ki?

Kiminle konuşacağımı bilmeden cep telefonumu çıkardım. Kuzenim Skylar bana ondan uzak durmamı söylerdi. Ayrıca o ve nişanlısı Beckett, yeni bir başlangıç için Utah'ta evlerini topluyorlar. Kız kardeşi Zoe muhtemelen onun ofisine gidip onu dövürürdü.

Parmaklarım hareket eder ve şu anda mutlu bir hayat sürse de beni anlayabilecek tek kişiyi ararım.

"Ne haber, Chelsea?" diye soruyor Victoria, sesinde mutluluk dolu. "Annemin yanındaki evi satın aldığını biliyor muydun?!"

Reed Warner, lanet olası prens.

"Öyle mi? Bilmiyordum." Arkadaşım için heyecanlanmaya çalışıyorum, ama etrafımda sadece karanlık görüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Telefonun sesi biraz boğuklaşıyor ve birkaç zayıf öpücük sesi duyuyorum.

"Vergi avukatını gördüm."

"Yakışıklı mı? Son zamanlarda iyi erkeklerden hoşlanıyorsun ve vergi avukatı iyi erkek değildir, değil mi?" Kıkırdar.

"Hey, dur bakalım," diyor Reed arka planda, o kadar yakın ki, muhtemelen yeni evlerinde yatıyor ve evi kutsamaya hazırlanıyorlar ya da öyle bir şey yapıyorlar.

"O iyi bir adam değil, Vic." Derin bir nefes alıyorum, şu anda ciğerlerimden bağırarak istiyorum. "O benim eski kocam!"

"Vay canına," Reed, telefonun diğer ucunda beni duyduğu belli oluyor, yine sözümü keser.

"Meşgulsün, seni rahat bırakayım."

"Hayır, bırakmayacağım. Yarım saat sonra Reed'in evinde buluşalım."

"Ne?" Reed bu plan hakkında pek heyecanlı görünmüyor. "Ama —" Telefon yine boğuklaşır.

"Cooper'ı arayıp, bizden önce oraya varırsan seni içeri almasını söyleyeceğim," diyor Victoria, telefona geri döndüğünde.

"Tamam, teşekkürler." Telefonu kapatıyorum. "Pardon, Michigan ve Erie'ye gidebilir misiniz?" Taksi şoförüne soruyorum.

O başını sallar ve sola dönmek için yolun soluna doğru ilerlerken kornalar çalar.

O anda Glen aklıma gelir. Telefonumu açıp mesajlarımıza bakarım, on beş tane okunmamış mesajı vardır.

Sorun değil. Neredeyse geldin mi?

??

Neden bu kadar uzun sürdü?

Alo?

Dünya'dan Mars'a?

Beni ekliyor musun?

Gitmeden önce son şansın...

Seni lanet olası kaltak.

Vay canına. Ne oluyor?

Senin neyin var?

Kim birine gelemeyeceğini söylemez ki?

Seni kim yetiştirdi? Bir grup kurt adam mı?

Kimseyi bulamaman şaşırtıcı değil.

O kadar eziksin ki, arkadaşlık sitesine üye olmak zorunda kalıyorsun.

Fotoğraf muhtemelen senin bile değildi.

Senin olsa bile, o kadar da iyi değildin.

Bu kurşunu atlattım.

Arada bir şey çıktı, sonsuza kadar. Hayatın güzel olsun, pislik herif. Cehenneme git.

Telefonumu çantama geri koyup mendil arıyorum.

Reed'in apartmanına vardığımızda, Connor bana taksi kapısını açarken dostça gülümsüyor.

"Bayan Walsh, sizi tekrar görmek ne güzel." Connor'la daha önce sadece bir kez karşılaşmıştım, Victoria'yı bir gece dışarı çıkarmak için almaya geldiğimde.

"Teşekkürler, Connor."

Apartmana giriyorum ve yukarı çıkmak yerine, lobide mutlu çifti bekliyorum, çünkü Reed'in evine onlardan çok daha yakıным. Onun evinin anahtarı bende yoktu. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, telefonumdan internete girip "Dean Bennett, Avukat" diye arama yaptım. Tabii ki, Heiberman ve Lipe Hukuk Bürosu'nun web sitesinde, "Ortaklar" sekmesi altında, beyaz dişleriyle tüm ihtişamıyla eski kocam vardı.

Lanet olası karma, seni kızdırmak için ne yaptım ben?

Üçüncü Bölüm

"Şarap mı, bira mı?" diye sordu Victoria mutfaktan.

"Ya da sert içkiler?" Reed, yemek masasında karşımda oturan dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bana bakıyor.

"Beni iyi tanıyorsun."

Göz kırpar. "Vic, ona dondurucudan votka getir." Birkaç dolap kapısının açılıp kapandığını duyarım.

"Demek bir ev aldın?" diye soruyorum, kendi sorunlarımı bir kenara bırakarak. O, kız arkadaşına bir ev sürprizi yaptıktan sonra, ben de onunla konuşmak için ısrar ediyorum. En azından küçük bir sohbet yapabilirim.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp gülümser.

"Evet." "Biraz hızlı olmadı mı?"

Bir an kaşlarını çatıyor, sonra Reed'in meşhur sürekli gülümsemesi yüzüne yansıyor. "Bazıları öyle diyebilir, ama ben öyle düşünmüyorum."

"Kabul etti mi?"

Bir kez başını salladı. "Evet."

"Harika. İkinciniz için çok sevindim."

Ağzından düşük bir kahkaha çıkar. "Öyle mi? Ben olsam sevinmezdim."

"Hayatım kaos içinde gibi görünüyor diye, senin ve Victoria için en iyisini istemediğim anlamına gelmez."

Yine başını sallar. Beni gerçekten inanmıyormuş gibi, o küçümseyici hızlı baş sallaması. *Aptal.*

"Tamam, votkam var ve limon da buldum. Bu olur mu?"

Reed başını sallar ve sandalyeden kayar. "Sakıncası var mı?" Elini içkimin üzerine koyar. "Sana bir şey hazırlayayım."

"Lütfen." Victoria'nın barmen olmadığını anladığım için gülüyorum.

"Savunmam gerekirse, ben şarap içen biriyim," diye bağıırır ona. "Yargılamıyorum bebeğim, merak etme," der mutfaktan.

Sonra Reed, az önce olanları silip süpürecek bir içki hazırlarken, bardağa buz atıldığını duyuyoruz.

"Üzgünüm," diyorum, parmaklarım yer paspasının kenarıyla oynuyor.

"Özür dileme. Sorun değil. Annem bu akşam Jade'i aldı ve onu yemeğe çıkardı. Zaten ona evden bahsetmek istemiyorum."

"Neden?"

Kafasını sallar, tam olarak sormadığım soruyu anlar. "Kararımı sorgulamak falan değil, sadece büyük bir adım ve onun da benim kadar heyecanlanmasını istiyorum. Reed olmadan onunla bu konuyu konuşmak istiyorum. Zemin hazırlamak için."

Elimi uzatıp elini okşadım. "Sen çok iyi bir annesin."

Sanki öyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyormuş gibi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Deniyorum." Sonra duraksar, benim ona bilgi vermemi bekler. "Ee..."

Kafamı sallayıp, muhtemelen hiç kullanılmamış olan yer örtüsüne bakarak, hiçbir şeyi karıştırmadan duruyorum. "O... vergi avukatı."

"Boşanmandan beri onu ilk kez mi görüyorsun?"

Başımı sallarım. "Evet. Ne yeniden birleşme ama." Ses tonum alaycı bir şekilde mutlu geliyor.

"Konuştunuz mu?"

Başımı kaldırııım. "Lütfen, o adamı susturamazsın."

Bir şey söylememeye çalışır gibi dudağını ısıırıyor. "Ne?"

Yüzündeki az önce var olan eğlence kaybolur. "Hiçbir şey. Ben sadece..."

"Söyle hadi."

"İkinizin arasındaki konuşmanın nasıl olduğunu hayal edemiyorum, çünkü o konuşmayı seviyorsa ve herkes senin de sevdiğini biliyorsa..." Sesi kesilir.

"Biz tartışıyoruz. Fiziksel olarak değil, sözlü olarak ve en ilginç olanı, bugün beni yendi."

"Ne hakkında atıştınız?" diye sorar, gerçekten merakla.

"Neden bu kadar neşeli görünüyorsun?"

Kafasını şiddetle sallar. "Değilim. Endişeliyim." Gözlerimi deviririm. "Sonunda onun penis boyutu hakkında atıştık."

Reed önüme bir içki koyar. "Bunu buraya bırakacağım. İhtiyacın olursa ofisimdeyim," der, daha çok Victoria'ya değil bana.

"Teşekkürler, Reed."

"Teşekkürler, bebeğim," der ve ona dev kalp şeklinde emoji gözleri gönderir. Şimdi parmağımı boğazıma sokayım.

Reed çıkar ve koridorda bir kapının kapandığını duyarız.

"Penis boyu konusuna geri dönelim." Victoria çenesini avucunun içine koyar, dikkati tamamen bana odaklanır.

"Önemli bir şey değildi. Küçük olduğu konusunda şaka yaptım, o da karşılık verdi."

"Yani, küçük değil, öyle mi?" diye sorar.

Kafamı sallarım.

"Şunu bir netleştirelim." Derin bir nefes alır, sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi. "Beş yıl sonra eski sevgilinle yüz yüze geldin ve ikiniz de onun penis büyüklüğünden başka bir şey konuşmadınız mı?"

O böyle söyleyince, biraz çocukça geliyor, ama onu en hassas yerinden vurmak istedim.

"Başka şeyler de konuştuk," diyorum inatla.

"Hâlâ ona aşıksın." Bunu bir soru olarak değil, bir suçlama olarak söylüyor.

"Hiç de değil." Kafamı sallıyorum.

Kaşlarını kaldırdı ve ağzını yana doğru bükerek sandalyesine yaslandı.

"Dinle, onunla başa çıkamıyorum. Onunla iletişimi sen kurmalısın."

"Hannah'ya söyle, o seve seve ondan kurtulur." Omuzlarını silkiyor.

"Hayır. O bunu ücretsiz yapıyor, ama sanırım onu bunu yapmaya zorlayan şirketi. Çünkü benim tanıdığım Dekan asla böyle bir şeye razı olmazdı."

"Senin tanıdığın dekan vergi avukatı olmazdı."

Haklı. Penisinin boyutunu biliyor olabilirim, ama bunun dışında, bu gece gördüğüm adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Doğru. Yine de, vakıf için bunu mahvetmeyeceğim. Hannah onun hizmetlerini ne sıklıkla kullanacak ki? Ben mesafemi koruyacağım. Muhtemelen hala bir playboydur." Zihnim, dışarı çıktığımızda etrafında bir grup kadınla, onun dikkatini çekmek için bağırışan anıları dolaşırken, midemi bulandıran duyguyu görmezden geliyorum.

"Bence ikiniz konuşmalısınız. Konuyu halledin, belki en azından medeni bir ilişki kurabilirsiniz."

Victoria, benim tatlı ve naif Victoria'm, eski eşinden bir kızı var ve hala onunla uğraşmak zorunda. Ama ben, uğraşmak zorunda değilim.

"Bizim birlikte çocuğumuz yok. Ölene kadar ondan nefret edebilirim, ki öyle de yapacağım." Reed'in bana hazırladığı mule içkisini bir yudum alıyorum. "Adamım, hukuk fakültesini barmenlik yaparak mı bitirdi?"

"Reed hiçbir şeyi çalışarak kazanmak zorunda kalmadı." Gözlerini devirir.

"Bu yorumuna kızdım," diye bağıyor Reed diğer odadan.

"Ofiste saklandığını sanıyordum," diyorum.

"Sen kız arkadaşımın penis boyutları hakkında konuşuyorsun. Ne söyleneceğini görmek istedim."

"Uzunluğundan mı, kalınlığından mı endişelisin?" diye şaka yapıyorum ve Reed elinde bir torba cipsle içeri girip çiğnemeye başlıyor.

"Vic'in benim çok büyük olduğumdan şikayet etmediğinden emin olmak istedim." Göz kırpar ve gülümsemesi şaka yaptığını gösterir. O, iyi olanların sonuncusu olabilir.

"Ne dersin Reed? Eski sevgilinle konuşup sorunu çözmek mi, yoksa öfkenin içini yakıp kül etmek mi?" İçkimi yudumlarken Victoria cips almak için elini uzatır. Reed, hayatımda sadece bir kişiyle paylaştığım sessiz bir dil ile poşeti ona doğru eğirir.

"Hayır evlat, bırak yanıp kül olsun derim bebeğim." Kaşlarını oynatır.

"Reed!" Victoria başını sallar ve sandalyesine yaslanarak ağzına bir cips daha atar. "Bu ruhun için iyi değil."

"Ruhum çok uzun zaman önce öldü." Reed ve ben gülüyoruz, Victoria ise bize gözlerini devirip elini tekrar cips için uzatıyor.

Reed, poşeti ondan saklıyormuş gibi yapar ve o pes etmeden önce direnir.

"Sizi yalnız bırakmam lazım." Sandalyeyi masadan çekip ayağa kalkarım.

"Bu konuyu neredeyse hiç konuşmadık."

"Eğer gitmesi gerekiyorsa, bebeğim." Reed bana göz kırptı. "Tabii ki şaka yapıyorum." Bugün ulusal göz kırpma günü falan mı?

"Evet, şaka." Mule'ımı bitirip bardağı mutfağa götürdüm.

"Biraz kal, konuşabiliriz ya da dondurma yiyip dinlenebiliriz. Dışarı çıkmak istersen Reed'in anlayacağından eminim."

"Dışarı çıkmak mı?" Reed sorar. "Kulüplere ve barlara mı?"

Victoria omzunun üzerinden ona bir bakış atar, benim açımdan göremediğim bir bakış.

"Sadece, senin kanat kadını rolünü oynamana sıcak bakmadığımı söylüyorum. Bence bunu açıklığa kavuşturmalıyız." Reed cips paketini kahvaltı barına koyar, buzdolabını açar ve bir gazoz alır.

"Kadınların sadece erkekleri tavlama için dışarı çıkmadığını biliyorsun, değil mi? Dans etmeyi ve birlikte eğlenmeyi seviyoruz. Bir grup erkeğe asılmak için dışarı çıkmıyoruz."

"Evet, Vag Badger bulmak için oraya gitmiyoruz," diye ekliyorum. İkisi de başlarını bana çeviriyor.

"Vag Badger mı?" diye sorar Reed, bir kaşını kaldırarak.

"Bilirsin... barda bir kadını takip eden, onu yıpratıp vag elde etmek umuduyla ona sataşan erkekler?"

Victoria eğilip gülerek granit tezgahı tokatladı. "Bunu hiç duymadım."

"Bence çoğu erkek on sekiz yaşında Vag Badger olmayı bırakır," diyor Reed, kırılmış gibi.

Victoria ve ben kaşlarımızı çatıyoruz.

Vic elini erkek arkadaşının omzuna koyar. "Bebeğim, bizim için dışarıda durumun nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Bu cümleyi açıklığa kavuşturalım, olur mu? Chelsea'nin dışarıda nasıl bir hayat yaşadığını hiç bilmiyorum."

Victoria parmak uçlarına yükselir ve onun yanağına öpücük kondurur. "Harika bir argüman sundun."

Kızın dudakları ikinci kez yanağına değmeden önce hızla dönüyor ve dudaklarını dudaklarıyla kapıyor. Kollarını kızın beline doluyor ve kısa süre sonra ikisinin samimi anlarını izliyorum.

"Bu benim işaretim." Mule bardağını lavaboya koyarım.

"Emin misin?" Victoria Reed'den ayrılır, ama Reed kız arkadaşından ellerini çekmez.

"Lütfen, seni alıkoymak istemiyoruz," diye şaka yapar Reed. En azından şaka yaptığını düşünüyorum.

"Hayır, Jewel'in raflarında bulunan tüm kurabiyeleri ve dondurmaları alıp evde tek başıma keyfime bakmam lazım."

Çantamın içinde telefonum çalıyor ve onlar beni ön kapıya kadar takip ederken onu çıkarıyorum, Glen'den yeni bir mesaj gelmiş.

"En azından Dean bu gece benim için bir şey yaptı."

"Neymiş o?" Vic, elimdeki telefona bakarak soruyor. "Bu pislikle çıkmamı engelledi."

Mesajları okur, her birini okudukça gözleri daha da büyür. "Reed," der.

"Görüyorum." Telefonu benden kapar. Mesajları tekrar okur. "Göt herif." Sonra yazmaya başlar.

"Reed, ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bu adamla karanlık bir sokakta buluşup senin için onu pataklayacağım."

O ne söyleyeceğini bitirmeden telefonu geri alıyorum. "Ben büyük bir kıyım."

İkisi de bana "gerçekten mi?" diyen bir bakış attı. O bakıştan nefret ediyorum. Ailemden yeterince görüyorum zaten.

"Bana haber ver." Reed yine göz kırpmıyor ve sonra telefonu diğer odada çalıyor. "Görüşürüz, Chelsea." Öne eğiliyor, yanağıma öpücük konduruyor ve diğer odaya koşuyor. "Reed Warner," diye cevap verdiğini duyuyorum.

"Gerçekten gitmene gerek yok," diyor Victoria.

"Gitmeliyim. Bir şey olmaz. Bir plan yapmam gerekiyordu, yaptım da, yani her şey hazır. Ondan çok uzak durmam gerekiyor."

"Ben senin korumana olacağım." Kollarını bana doladı. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Her şeyi

içini dökmen iyi olur. Söylemen gerekenleri söyle ki gerçekten hayatına devam edebilesin, çünkü belli ki o hala seni çok etkiliyor."

"Sen kendi iyiliğin için fazla iyimsersin." Onu sıkıca kucaklayıp bırakıyorum. "İyi geceler ve hamile kalma."

O şakacı bir şekilde bana vurur ve ben kapıyı açıp, o bana tekrar vurmadan kaçarım.

"Bana ihtiyacın olursa ara," diyor.

"Her zaman. Teşekkürler." Asansör düğmesine basarım ve içeri girdikten sonra el sallayarak vedalaşırız ve kapılar aramızda kapanır.

Yalnızım ve tüm düşüncelerim Bayan Dean Bennett olduğum zamanlara gidiyor. Bu hiç de iyi bir şey değil.

Dördüncü Bölüm

Pazartesi sabahı masamda ilk ben varım, çantamı boşaltmış, bilgisayarımı açmış, önümde bir Starbucks latte var. Hafta sonu, Dean Bennett ile kısa süren evliliğimin filmlerdeki siyah beyaz flashbackler gibi gözümün önüne gelmesiyle tam bir işkenceye dönüştü. Ne yazık ki, bizim filmimizde mutlu anlardan çok karanlık anlar vardı. Yine de, kısa süren Bayanlık dönemimden dersimi almış olmam gerekirken, cuma akşamı aramızdaki çekim hala canlı ve güçlüydü.

Söyleyeceğim, ama tekrar edilirse inkar edeceğim, inkar edeceğim ve inkar edeceğim... Bu hafta sonu tek boynuzlu at penis vibratörümü çalıştırırken, işe yaramaz eski sevgilimin anıları zihnimi uyarıyordu.

"Merhaba?" Hannah ofise bağılıyor.

"Buradayım," diye sesleniyorum, koltuğumdan kalkmadan, çünkü Hannah'ya vergi avukatının kim olduğunu söylemek gibi korkunç bir görevim var.

Birkaç dakika sonra, çantalarını bırakıp elinde kahvesiyle ofisime girer. "Vic geç kalacak."

Başımı salladım, bugün Pazartesi ve Reed hayatına girdiğinden beri Pazartesi günleri daha az yorucu geçeceğini düşünürdün, ama hayır. Jade ve Henry'yi bıraktıktan sonra Reed'in evine gidip haftaya hızlı bir seksle başlamış olsalar hiç şaşırmazdım.

"Bu hafta sonu randevun var mıydı?" diye sorar

Hannah. "Hayır."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Neden? Senin hayatını benim adıma yaşadığımı biliyorsun, değil mi?" Yüzünde bir gülümsemeyle alaycı bir şekilde kırılmış gibi yaptı. "Vardı, ama cuma öğleden sonra "Evet, evet, bana onları aldığını belirten bir e-posta gönderdi. Teşekkürler." Kahvesinden bir yudum alır.

"Evet, bana kağıtları aldığını belirten bir e-posta gönderdi. Teşekkürler." Kahvesinden bir yudum alır.

"Han, vergi avukatı..."

Gözlerini kısarak bana merakla bakar. "Neyi kaçırıyorum, Chels? Yüzün solgun ve bu sabah daireden çıkarken o cesur tarafın ortada yoktu."

"Bay Bennett, Dekan Bennett."

"Evet." ABC'yi ezberleyen bir çocuğa öğretmen gibi gülümser.

"Eskiden Chelsea Bennett'tim."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Eski eşinin bir akrabası mı?"

"Şey..."

"Para ödemek zorunda kalsak bile başka birini bulabiliriz. Seni onun ailesinden kimseyle görüşmeye zorlamayacağım. Tanrı biliyor ki, eski kayınlarımla hiçbir ilgim yok."

Hannah ve Victoria, Dean ile olanları tam olarak bilmiyorlar. Arada sırada bazı ipuçları vermiş olabilirim, ama onlara hikayenin tamamını anlatmadım. Bu utanç verici ve ailem, bir pislikle evlenmeme neden olan fırtınalı aşkım yüzünden zaten bana yeterince tepeden bakıyor. Hannah ve Victoria'nın bana şu anda baktıkları gibi bakmalarını istemiyorum.

"Dean Bennett, avukat, benim eski kocam."

Kahvesini masamın kenarına koydu ve bir saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı. "Ama onun bir serseri olduğunu söylemiştin. Muhtemelen hapiste olduğunu."

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Ayrıldığımızda, biri bana beş yıl sonra onun vergi avukatı olacağını söyleseydi, yalan söylediğine bir milyon dolar bahse girerdim. Vergi kaçakçılığı daha olası bir senaryo gibi görünüyordu."

Masamın karşısındaki sandalyeye oturur ve sadece Hannah'nın yapabildiği zarif bir şekilde bacak bacak üstüne atar. Kırmızı şarap rengi ipek tulumu hem zarif hem de profesyonel bir görünüm sergiler. Siyah bantlı topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlar. Hannah, her gün çantasını kıyafetine uyduran türden bir kadındır.

"Bana ondan bahset," diyor.

Nereden başlayacağımı düşünürken derin bir nefes alıyorum.

"O senin içine işlemiş, Chels." Başını eğip gözlerime bakar. "Hâlâ ona karşı hislerin var mı?"

"Hayır!" Başımı kaldırıyorum. "Hiç de değil. Sadece, beş yıl geçti ve onu görmeyi beklemiyordum, ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"İyi, çünkü ben insanların değişmediğine inanırım. Eskiden kimdiyse, vergi avukatı kimliğinin ardında hala o kişidir."

"Gerçekten mi? İnsanların bir şeyin farkına varıp kendilerini değiştirebileceklerini düşünmüyor musun?" Üç gün önce bu söze katılırdım, ama şimdi beni rahatsız ediyor. Bunun beni ne kadar üzdüğünü itiraf etmekten nefret ediyorum. Belki de içimde, onun değişmesi halinde aramızdaki ilişkinin yürüyeceğine dair farkında olmadığım bir umut ışığı vardı.

"Bence bu nadir görülen bir durum."

Omuzlarını silkiyor. "Oh."

"Lütfen Chelsea, bunların benim inançlarım olduğunu unutma. Hayatını ona göre yaşamak zorunda olduğun bir kural kitabı değil. Eğer bir şey varsa ve onun değişip değişmediğini görmek istiyorsan, dene. Sadece ellerini yüzünün önünde tut ki sana sol kroşe atamasın." Ayağa kalkar ve masanın kenarından kahvesini alır. "Bunu öğle yemeğinde konuşuruz. Beş dakika sonra bir telefonum var." Ofisimin kapısında durur. "Karar senin, Chelsea. Ona şimdiye kadar verdiği hizmetler için memnuniyetle teşekkür eder ve RISE için başka bir vergi avukatı bulurum. Bana haber ver."

"Hayır." Ayağa kalkarım, ellerimi masamın sert ahşap üstüne bastırırım. "Ben bir profesyonelim. O bunu bedavaya yapıyor. Ona bundan sonra irtibat kişinin Victoria olduğunu söyledim. Ben halledebilirim."

Yüzü kocaman bir soru işaretine dönüşür. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Dean Bennett'ın en kötü halini idare ettim. Elbette şimdi de idare edebilirim."

O başını sallar. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmeyeceğim."

Gülümsedi ve koridordan ofisine doğru topuklarının sesini duymayı bekledim.

Umarım bu, hayatımda pişman olduğum uzun listeye eklenmez.

ÖĞLEDEN SONRA, RISE'ın yaz sonunda düzenleyeceği galanın ayrıntılarıyla boğuluyorum. Pazarlama işleri, müzayedeci bulma, Winter Classics kayak madalyası sahibi kuzenim Skylar'ı konuşma yapmaya ikna etme arasında günüm dolup taşıyor.

"Teslimat," diyor Victoria şarkı söyler gibi ofisime girerken ve masamın köşesine uzun, dolgun ve canlı mor çiçeklerden oluşan bir buket bırakıyor.

Orada durup gülümsüyor.

"Bu çiçeklerin ne olduğunu bilmek bile istemiyorum." Kartı alıyorum, ama buna gerek yok. Glen bir şekilde çalıştığım yeri bulup geçen geceki kötü davranışından pişman olmadıkça, bu Dean'in işi. O her zaman barışmak konusunda iyiydi.

Evet, öyleydi.

Ugh, kafamdan çıkın, kirli düşünceler.

"Biliyorum." Victoria ellerini beline koyar.

"Tamam, yalakalıkçı, bu ne tür bir çiçek?"

"Buraya getirmeden önce Google'da resim araması yaptım."

Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi kocaman bir gülümseme yüzüne yayılır.

"Ve?"

"Bunlar mor sümbül çiçekleri. Apollo ve Zephyr'in şiddetli bir rüzgar estirdiği sırada bir gencin adını aldıklarıyla ilgili bir Yunan miti var..."

"Tamam, öğretmeninin gözdesi, Yunan mitolojisi dersi almaya ihtiyacım yok. Bu çiçek ne anlama geliyor?"

Bir fikrim olmasına rağmen soruyorum.

"Bir özür. Onları gönderen kişi senin affını istiyor." Victoria'nın gözleri, çiftin kendi yeminlerini yazdığı ve damadın ağladığı bir düğüne tanık oluyormuş gibi hayalperest bir hale büründü.

Bu sadece beş yıl geç kalmış bir pislik çiçek gönderiyor.

Cam vazodan çiçekleri alıp çöp kutusuna atıyorum.

"Chels!" Vic eğilip onları çıkarmak üzere. "O pisliğin bu muhteşem çiçekleri mahvetmesine izin verme."

"Bırak onları." Kartı açıp Dean'ın mesajını okurum.

Gerçek şu ki, insanlar hata yapar. Tek bir hata, güzel bir şeyi mahvetmesine izin verme.

Sevgiler, Dean

Çiçeklerle birlikte notu da çöpe atıyorum ve Victoria nefesini tutuyor. Şu anda çok mutlu ve sevgi dolu, ama eminim Pete ile birlikte olduğu günlerde benim şu anki halim gibiydi.

Çöp kutusundan notu alır ve tekrar okur.

"Duygusal olma, o yazmadı." Masama geri oturup, kuzenimin düğünü için elbise provasına gitmeden önce e-postalarımı kontrol ediyorum.

"Nereden biliyorsun?" Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Tanrım, Reed onu gerçekten etkilemiş. Unicorn penisi olmalı.

"Çünkü o Dean değil. Ayrıca, birden fazla hata yaptı ve bizimki güzel bir ilişki değildi. Yani her iki konuda da haksız."

Küçük kartı elinde tutuyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Konuş ve hayatına devam et. Bu duyguları içinde saklamak sana iyi gelmiyor."

"Teşekkürler anne."

"Chels," diye iç geçirir.

"Burada ne oluyor?" Hannah, Victoria'dan bana bakar ve sonra çöpteki çiçekleri görür. "Ne güzel çiçekler. Daha önce hiç bir buket dolusu gördüğümü sanmıyorum."

"Onlar mor sümbül çiçekleri," diyor Victoria, sanki okulda ilk sırada oturan meraklı öğrenci gibi.

Gözlerimi devirdim.

Hannah çöp kutusundan bir tane çıkarır.

"Şuradaki Bayan Bahçıvanlık bu çiçekle ilgili bir hikaye anlatacak." Bugün hiçbir e-postayı kaçırmadığımı kontrol etmek için düşünmeden e-postalarımı aşağı kaydırıyorum. Sadece meşgul görünmek istiyorum ki bu ikisi ofisimden gitsinler. Bugün annemi gördüğümde cesur bir yüz takınmak zorunda kalacağım için yeterince kötü.

"Google'da görsel arama yaptım," diyor Vic, hayal kırıklığı dolu gözleriyle bana bakarak. Annelik suçluluğunu gerçekten çok iyi anlıyor. Dikkat et, Jade.

"Vergi avukatımızdan mı?" diye soruyor Hannah, gözleri adeta parıldıyor.

"Neden ikiniz bunu romantikleştirip duruyorsunuz?" Bilgisayarımdan kalkıp ayağa kalkıyorum ve karşı duvardaki masadan eşyalarımı alıyorum.

"Çünkü herkes bir kadını tavlamayı sever," diyor Victoria. "Bütün gece parti yapıp, çok içip, benim varlığımı yok sayarak geçireceğini söylediğimi hatırlayan tek kişi ben miyim?"
bütün gece parti yapacağını, çok içeceğini, benim varlığımı yok sayacağını ve ilişkimizin ne kadar kötü bittiğini hatırlayan tek kişi ben miyim?"

Victoria omuz silkiyor çünkü şu anda hala kur yapma aşamasında. Adam, annesinin yanına yakın kalabilmesi için annesinin evinin hemen yanına bir ev satın aldı. Evet, şu anda aşk balonunun içinde.

"Amerikalıların yüzde kırkı evliliğini sürdürüyor," diyor Hannah gerçekçi bir şekilde.

"Amerikalıların yüzde kırkı boşanmak *istemiyor* ve eminim ki sadece yüzde onu gerçekten mutlu. Yani insanlar çeşitli nedenlerle mutsuz evliliklerinde kalıyorlar: çocuklar, para ve saf tembellik." Çantamı omzuma asıyorum.

"Bu oldukça alaycı bir yorum," diyor Victoria.

"Yüzde onuna doğru giden biri söylüyor bunu."

Hannah kıkırdar. "İnan bana Chels, ben de seninle aynı fikirdeyim. Evlilik bana da göre değil, ama bence onu tamamen reddetmemeliyiz." Kafasını, şu anda Noel Baba'nın gerçek olmadığını yeni öğrenmiş gibi bir ifadeyle bakan Victoria'ya doğru çevirir.

"İnanmak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama yaşadığım berbat randevular ve şimdi de bana ikinci bir şans vermem için beni ikna edebileceğini düşünen eski sevgilim arasında? Cehennem donmak zorunda kalacak. Şimdi izin verirseniz, annem tarafından eleştirilmek için randevum var

"Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "İyi zamanlar devam etsin."

Aralarından geçerek dışarı çıkıyorum. İkisi de beni durdurmak için hiçbir şey söylemiyor. Asansöre binene kadar çantamda telefonumun bilinmeyen bir mesaj geldiğini fark etmiyorum.

■

Hayır, teşekkürler?

■

Bu kim?

■

Rekabet mi yapıyorum? Bu günlerde sana çiçek gönderen kaç erkek var?

"AHHHHHH!" Asansörün içinde çığlık atıyorum ve hemen telefonumda onun adını değiştiriyorum. Seçtiğim isim doğru olmayabilir, ama beynimi yeniden eğitmeye çalışacağım.

■

Numaramı nasıl buldun?

■

Sihirli yöntemlerim var. Bunu hatırlamalısın. ;)

Bacaklarımın arasındaki heyecanı görmezden geliyorum.

■

Hemen sil.

■

Söylesene, Harry Styles'ın numarası sende olsaydı siler miydin?

Ah, bu adam ve benim gençliğim hakkındaki bilgisi. Ne diyebilirim ki... O bir dönemdi.

■

Bana bir daha hiçbir şey gönderme.

■

Alıntı mıydı?

■

Eski karına çiçek gönderilmez.

Bunu hiç duymadım. Bence bu bir efsane. Eminim birçok erkek eski eşlerine çiçek gönderiyordur.

Dean, bu son uyarım.

Durmazsam ne yapacaksın? ;)

Bilmek istemezsin.

Ah, Chels, sen hep havlayan köpek gibisin.

Tamam, o beni kışkırtıyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

Peki. Neyse. Senin mesajlarına cevap vermek zorunda değilim.

Komik. Görünüşe göre artık kendini durduramıyorsun.

Telefonumun düğmesine basıp çantama koyuyorum ve şimdi ofis binasının köşesinde karşıya geçmek için beklediğimi fark ediyorum.

Buraya nasıl geldim ki?

Telefonum çantamın içinde çalmaya devam ediyor, ama ben onu görmezden gelerek dört blok ötedeki giyim mağazasına doğru yürüyorum. Bu öğleden sonra berbat geçiyor ve şu anda, gezegendeki en eleştirel kadınla, ki o da benim annem, buluşmak üzere olduğum için, sonunda bir gökkuşağı göreceğimi sanmıyorum.

Beşinci Bölüm

Beş yıldır görmediğiniz ve tüm hafta sonu onun anılarıyla mastürbasyon yaptıktan sonra size çiçek gönderen eski kocanızla mesajlaşmak, sizi gelinliklerle dolu bir odada olmaya hazır hissettirmiyorsa, başka ne hissettirebilir bilmiyorum.

Ve evet, bu sadece alaycı değil, aynı zamanda acımasızdı. Fazladan bir doz acı hissetmişsinizdir.

Ailemin yüksek seslerini takip ederek beyaz ve fildişi denizinden geçip, kuzenim Skylar'ın bir kaide üzerinde durduğu ve terzinin iğneleme yaptığı üç yönlü aynaya ulaştım.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu — uzun kahverengi saçları topuz yapılmış, komşu kızı havası gelinin güzelliği içinde kaybolmuştu.

Bir başka lanet olası sonsuza kadar mutlu çift.

"Chels!" diye bağıyor, aynada beni ilk gören kişi olarak.

Ailemdeki kadınlar sırayla bana doğru dönüyor. Kuzenim Zoe gülümsüyor, teyzem ise koltuğundan. Annem gülümsemiyor ve Skylar'a dönmek dışında bir milim bile kıpırdamıyor.

"Gel. Gel." Teyzem bana yaklaşmam için el salladı, ama ben burada olmaktansa kendi kendime akupunktur yapmayı tercih ederdim.

"Merhaba, Liz teyze." Onun yanağına öpücük konduruyorum ve o da elini sırtıma koyarak beni kendine doğru çekiyor.

Zoe sandalyeye oturur ve bir dergiye göz atar.

"Merhaba anne." Eğilip yanağına öpücük konduruyorum.

Benimkiyle aynı sarı saçları düzgün ve çenesine kadar kesilmiş. Makyajı kusursuz, kıyafeti Neiman'ın raflarından yeni çıkmış gibi, ama o ve babam bunu gerçekten karşılayamıyorlar. İmaj her şeydir ve görünüşe göre borçlanmaya değer.

"Chelsea," diyor. "Geç kaldın."

"İşten koşarak geldim."

Çantamdaki telefonum çalıyor ama ben onu görmezden geliyorum.

"Çok güzelsin Sky," diyorum ve Zoe'nin yanına, annemin bana fısıldayamayacağı kadar uzağa oturuyorum.

"Teşekkürler." Sky'ın sesi, patlamaya hazır bir konfeti bombasının içinde bir araya gelen mutluluk ve heyecanla doludur.

"Ne haber, kuzen?" diyorum.

Zoe dergiyi kucağına bırakır. "Nereden başlamamı istersin? Henüz doğum kilolarımı veremediğim gerçeği ve Caiden, o kaç yaşında?"

"Neredeyse üç yaşında, tatlım," diye cevaplar teyzem Liz.

"Buna dramatik etki denir anne. Oğlumun kaç yaşında olduğunu biliyorum." Liz gülüyor. "Son zamanlarda çok yorgun görünüyorsun."

Zoe sandalyesinde dik oturur. "İki çocuğum ve kendi pisliğini temizleyemeyen bir kocam var."

"Ben de o yollardan geçtim," diyor Liz teyzem, annemle bakışarak.

"Hâlâ çorapları topluyorum," diye bitirir annem ve iki kadın güler.

"Beckett çoraplarını topluyor," diyor Sky.

"Şimdi topluyor. Vin eskiden birdenbire eve çiçekler getirirdi. Bana CD'ler yapar, mektuplar yazardı. Şimdi ise bana daha fazla iç çamaşırı almam gerektiğini söyleyen bir mesaj atıyor."

"Olamaz," diyorum.

Evli olmama rağmen, hayatım Zoe'nin geldiği noktaya hiç gelmedi.

"Ona külot aldım... üzerinde gülen yüzler olan ve üzerinde muzlar olan pembe bir çift."

KontROLSÜZ bir şekilde gülerek koltuğun koluna vuruyorum. "O ne dedi?"

"Oh, giydi. Ne de olsa Vin, ama ona onun kişisel alışverişçisi olmadığımı söyledim. Bana külot ve sütyen aldığını söyledi, ama bunu kendine fayda sağladığı için yapıyor. Pamuklu olanlarla bir sorunum yok."

Dergiyi heyecanla önümüzdeki masanın üzerine bıraktı.

"Bir dahaki sefere ona, içine koyabilecekleri bir kılıfı olan bir set al..." Konuşmamıza kapılmış olan annelerimize bakıyorum. "Şeyi."

Zoe kaşlarını kaldırıp bana baktı ve sonra işaret etti. "Tamam." Telefonunu aldı. "Merhaba Amazon."

"Chelsea, bu kadar kaba olma." Annem öne eğilir ve bana "sen daha iyi bilirsin" ifadesini atar.

Telefonum çantamın içinden tekrar çaldı.

Zoe'nin parmakları hareket etmeyi bıraktı. "Cevap vermeyecek misin?" "Hayır."

Omuzlarını silkiyor ve dramatik bir şekilde parmağını ekrana bastırıyor. "Hepsi sipariş edildi. Sana gösterirdim, ama Vin'in tüm çekiciliğini hayal etmeni istemiyorum," diyor, alaycı bir tonla.

"Beni bu ıstıraptan kurtardığın için teşekkürler." Ona göz kırparım. "Ee?" Skylar dönüp önümüze geçer.

"Oh, Sky." Liz teyze ayağa kalkar ve gözleri yaşlı bir şekilde kızına bakar.

Annem ayağa kalkar ve ona bir mendil uzatır.

Straplez, boncuklu korsesi ile muhteşem figürünü sergileyen Skylar nefes kesici görünüyor. Ortası dar olan elbise, aşağıya doğru saten ve şeffaf kumaştan yapılmış çok katmanlı bir eteğe dönüşüyor. Mükemmel gelin için mükemmel bir elbise.

RISE'da düğünler hakkında yaptığımız önceki konuşmayı hatırlayarak, Sky ve Beckett'in o yüzde on içinde olmasını diledim. O bunu hak ediyor.

"Harika bir seçim," diye ekliyor Zoe, parmaklarıyla eteğin kumaşını okşayarak. "Yaz için mükemmel olacak."

"Kesinlikle," diye ekliyor annem. "Sen gördüğüm en güzel gelinsin." Bana kısa bir bakış atıyor. Beş yıldır, onları kesinlikle iflas ettirecek kadar ayrıntılı ve pahalı bir düğün planlayamadığı gerçeğini bana hiç unutturmadı.

"Teşekkürler." Sky'ın gözleri hafifçe yaşarır. "Umarım Beck de sizin kadar beğenir."

"Senin, kabarık omuzları ve bolca yapay elmaslarla süslenmiş seksenler tarzı bir elbiseyle yürüdüğünü çok sevecektir," diye Liz teyze kızına güvence verir.

Hepimiz onun haklı olduğunu biliyoruz. Beckett'in doğru yönde bir itkiye ihtiyacı olabilir, ama şimdi o noktaya geldiğine göre, aşkını ilan etmeye bu kadar istekli bir erkek daha görmedim.

"Şimdi sıra sizde." Beni ve Zoe'yi işaret eder.

"Demi ve Mia ne olacak?" diye sorarım.

"Onlar da provaya gidip ölçülerini gönderecekler."

Neden ben de öyle yapmadım? Çünkü elbise alışverişi bir geçiş ritüeli ve ben kuzenimi seviyorum ve başka bir eyalette yaşamıyorum.

"Ayrıca, hangi elbiseyi giyeceğine karar vermek için burada çok fazla insanın olmasını istemedim," diyor Sky.

Başımı eğiyorum. "Henüz seçmedin mi?"

"Hayır, karar siz kızlara kalmış." Bize bir dilek hakkı veriyormuş gibi gülümsüyor, ama gerçekte benim ne zamanım var ne de annemin eleştirisi için yirmi elbise denemek istiyorum.

"Harika." Sahte bir gülümseme takınıp soyunma odasına yöneliyorum.

Satış elemanı bize bir dizi elbise getirir ve renklerin önemli olmadığını, çünkü hepimiz için istediğimiz rengi sipariş edebileceklerini söyler.

Ben bir giyinme odasına, Zoe diğerine girer. Çantamı bankın üzerine bırakıp iş kıyafetimi çıkarır ve hiç de yakışmayan bir denizkızı tarzı elbise giyerim. Popom sanki her iki yanak da hakimiyet için savaşıyormuş gibi görünür ve göğüslerim elbisenin üst kısmını dolduracak kadar büyük değildir. Tek iyi yanı, Chicago'nun kışında beyazlaşan bacaklarımın örtülmüş olmasıdır.

"Bakalım, bayanlar," diye sesleniyor Sky bekleme salonundan.

Kapımı açtım ve Sky artık kot pantolonunu ve bluzunu giymiş, üzerinde sevimli bir çift babet vardı. Gülümsedi.

Zoe, kısa kollu başka bir denizkızı elbisesiyle giyinme odasından çıkıyor. Benim giydiğim elbise şeftali rengi, onunkisi ise pembe. O daha iyi görünüyor.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz. Annelerimize gösterelim." Skylar dönüp koridora doğru yürüdü.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sızlanıyorum ve Zoe omzuyla bana vuruyor.

"O kadar da kötü değil."

O önüme geçtikten sonra gözlerimi devirdim.

"Oh, Zo, harika görünüyorsun. Bütün vücudunu görebilmemiz için öne çık," diyor annem.

O da öyle yapar ve anneler ile Skylar, Zoe'nin vücudunun hiçbir özelliğinden bahsetmeden elbisenin iyi ve kötü yanlarını tartışır. Aynı şeyin benim için de geçerli olması için parmaklarımı çaprazlıyorum.

"Şimdi sıra sende, Chelsea," diyor Sky, ve ben Zoe'ye bu ne zaman bitecek diye bakış atıyorum.

Podyumun üzerine çıkıp aynada kendime bakıyorum. Evet, şimdi üç kat daha korkunç görünüyorum.

"Bayıldım. Bence vücudunu çok güzel ortaya çıkarıyor," diyor Liz teyze. "Bütün kızlar Chelsea gibi bunu giyebilir mi?"

Sky başını eğip inceliyor. "Rahat mısın?" "Sen beğendiysen ben de rahatım."

Annem hariç tüm kadınlar gülüyor. "Bence daha A kesimli bir şey bakmalıyız. Bel kısmı bu kadar dar olmasın."

İşte tüm ihtişamıyla karşınızda. Kiskanın bayanlar, o tamamen benim. "Neden?" diye soruyor Liz teyze, alnı kıvrılmış.

Kaideden iniyorum.

"Sadece daha çok yakışacağını düşünüyorum," diye devam eder

"Başka bir model deneyelim o zaman," diyor Sky, bizi takip ederek

Telefonum çantamın içinde çalışıyor, ben de onu çıkarıyorum.

Ekranında Minute Man yazıyor, bu yüzden reddet düğmesine basıp çantama geri koyuyorum.

"Gerekirse sen cevaplayabilirsin Chels," diye bağılıyor Sky, soyunma odamın dışından.

"Hayır, gerek yok."

Sonraki bir saat boyunca altı farklı elbise deniyorum ve aynanın önünde durup, eski reality şov Swan'da olduğu gibi, beni baştan aşağı inceleyip hangi kısımların yeterince iyi olmadığını ve nelerin iyileştirilmesi gerektiğini karar vermeleri için değerlendiriliyorum. Kusurlarımın üzerine siyah kalemle işaretler koymamış olsam da, annemin nelerin düzeltilmesi gerektiğini düşündüğünü artık tam olarak biliyorum.

"Yüksek yakalı, arkası drape edilmiş, kalçalarda dar ve aşağıya doğru genişleyen kesimi çok beğendim," diyor Sky. "Altın rengini beğendin mi? Bence zarif bir yaz rengi."

"Hepsini sevdim." Telefonum tekrar çaldığında soyunma odasına geri dönüyorum.

"Neden bu gece bu kadar popülersin?" diye soruyor Zoe, sadece kot pantolon ve sütyeniyle giyinme odasından benimkine doğru koşarak. "Ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey." Koridordan geçmeye çalışırken Sky'ı duvara itiyorum.

"Kesinlikle bir şey saklıyor." Skylar peşimden koşar, ama ben soyunma odasına vardığımda Zoe bankta oturmuş telefonuma bakmaktadır.

"Yeni gelen kim?" diye soruyor Skylar, dört kişilik soyunma odasına bize katılırken.

Zoe, Skylar'ın görebilmesi için ekranı ona çevirir. "Minute

Man mi?" Omuzlarım düşer. "Sadece bir randevu."

"İyi mi, kötü mü?" diye sorar

Zoe. "Kötü. Kesinlikle kötü."

"O zaman neden seninle konuşmak için bu kadar hevesli olduğunu bir bakalım." Zoe ekranı kaydırıyor, her kaydırmada yüzündeki gülümseme azalıyor. Kafasını benim yönüme çeviriyor. "Minute Man, Dean mı?" Zoe fısıldayarak bağıırıyor.

"Şşş." İşaret parmağımı ağzıma götürürüm ve sanki Zoe'nin Dean'in adını söylemesi annemi ortaya çıkaracakmış gibi arkama bakarım.

"Chels." Skylar telefonu kız kardeşinin elinden alır. "Buraya geldiğinden beri seni dört kez aradı." Telefonu bana uzatır. Onlar gerçekten meraklı tipler değildir, ama telefonumdaki Dean'in numarası sorgulanmadan geçmeyecektir.

Yine koridora bakarım. "Sana söyleyecektim."

Zoe bana yer açmak için bankta yana kayar. "Numarana nasıl ulaştı?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Çalıştığım vakfın vergi avukatı. Cuma günü öğrendim."

"Dur." Zoe elini havaya kaldırır. "Dean Bennett *avukat* ve üstelik *vergi* avukatı mı?" Gözleri şüpheyile doludur.

"Duvarında lisansını gördüm."

Bacaklarını çaprazlayıp çenesini avucuna dayayarak daha fazlasını bekler.

"Beni dışarı çıkarmak istiyor ama ben izin vermiyorum."

"Aferin kızım, hayatında ona ihtiyacın yok." Skylar, Beckett dışında kimseye karşı her zaman sert davranır.

"Ne yapmak *istiyorsun*?" diye sordu Zoe.

Kısa süren evliliğim sırasında Skylar'ın ağlayabileceğim bir omuz olacağını düşünürdün, ama o Zoe'ydi. Skylar, Winter Classics kayakçısı olmak için pistte meşguldü, bu yüzden Dean'e olan hislerimi anlayamıyordu. Zoe anladı ve hayatımın en zor dönemlerinden birinde bana yardım etti. Kimi kandırıyorum? Hayatımın en zor dönemi.

"Yapamam," diyorum alçak sesle, başımı sallayarak.

"İyi. Bu düşünceyi sürdür ve onun seni daha önce yaptığı gibi zorlamasına izin verme." Skylar geri kalan elbiseleri asıyor.

"Sky!" Liz teyze seslenir ve kuzenimi ne kadar sevdiğim halde, şu anda onun başka bir yerde olması beni mutlu eder.

Sky gidince Zoe bacağıma hafifçe vurur. "Belki de yapmalısın. Seni ne kadar incittiğini ona söyle. Kendi pişmanlıklarını ona anlat. İkiniz de çok gençtiniz ve eminim yıllar içinde çok şey değişmiştir. Belki şimdi doğru yoldadır."

"Ama?"

"Ya hala ona karşı hislerin varsa?" Dudakları aşağı doğru kıvrılır.

"Evet." Sesimin bu kadar küçük, bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum.

"O zaman bununla başa çık. Ama belki de bu, onu bir kez ve sonsuza kadar geride bırakmanı sağlar."

Beş yıl önceki halime asla geri dönmem. Gözlerimin köşesindeki yaşları parmak eklemimle silerim. "Hayır. Saklanacağım. Şimdi onu telefon numaramı sildirebilirim."

Kucağımdaki telefona dokundu. "Onu engelleyebilirsin." Sonra ayağa kalktı ve giyinme odasından çıktı.

Skylar başımda durup bunu yapmamı izlerdi. Yapmasaydım, muhtemelen kendisi engellerdi.

Çoğu insanın girdiği yerde, gelecekte onları bekleyen mutluluktan başları dönmüş halde, gelinlik giymiş olarak otururken neyin en iyisi olduğunu bilemiyorum.

Telefonumu çantama koyuyorum.

Eve gidince yapacağım.

Bunun yalan olduğunu ben bile biliyorum.

Altıncı Bölüm

"Artık teslimatçıların neden bu kadar mutlu olduğunu tamamen anlayabiliyorum." Victoria ofisime girer ve masama bir buket çikolata şeker bırakır. "Keşke alıcı daha mutlu olsaydı, ama koridorda yürürken başından sonuna kadar gülümsüyordum."

"Onları alıp, arkayı dön ve koridordan geri dön. Jade'e ver."

"Üzgünüm, ama Jade'in bu kadar şeker yemesine izin veremem." Topuklarını döndürerek, buketi masamın köşesine bırakır.

Dün gece uykuya dalmak için bir o yana bir bu yana döndüm, ama sadece Dean'i gördüm ve birlikte kalsaydık nerede olurduk diye hayal ettim. Avukat olur muydu, yoksa ben onu destekler miydim? Geçim sıkıntısı çeker miydik, bana sadık kalır mıydı, bana evlenme teklif ettiğinde söz verdiği gibi bir adam olabilir miydi?

"Victoria," diye uyarıyorum, sandalyemi masamdan çekip, elimdeki buketle onu koridorda takip ediyorum.

"Sana söyledim, dışçı Jade'in artık şeker yiyemeyeceğini söyledim."

"Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz." Buketi masasına bırakıyorum.

"İstemiyorum istemiyorum , Chelsea."

Victoria'nın sözleri kayıp eğlencelerini eğlenceli

"Bu kimin?" Hannah ofisinden çıkıp tüm çikolataları inceler.

Dean'e veriyorum, onun hafızası bir yunusun hafızası gibidir.

"Bu da Bayan Walsh için özel bir teslimat." Victoria sandalyesine yaslanıp ileri geri sallanmaya başlar.

"Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Yani, affetmeyi simgeleyen özel bir çiçek göndermiş olması mı, yoksa, şey, bekle."

Buketi işaret eder. "Bunlar en sevdiklerin mi?"

100 Grands, Butterfingers, Snickers ve Whatchamacallits'i incelerim. "Evet." Omuz silkerim.

"O zaman benim oyum buna. Yani, herkes affetmeyi simgeleyen çiçeğin ne olduğunu araştırabilir. Tabii ki benim pislik eski sevgilim hariç, ama bunun için hafıza gerekmez."

"Desteginiz için teşekkürler çocuklar," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Teneke kutunun anlamı ne?" diye sorar Victoria.

Aşağıya bakıyorum ve üniversitede kanat yiyip bira içmek için gittiğimiz restoranın logosu olan bir teneke görüyorum. Onunla tanıştığım yer.

"Tanıştığımız yer."

"Anlat bakalım." Hannah, Victoria'nın önündeki sandalyelerden birine oturur ve bekler.

"Hepimizin yapması gereken işler yok mu?" diye soruyorum sinirli bir şekilde. "Hayır," diye cevaplıyor Hannah ikisi adına.

Yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Ben arkadaşlarımla birlikteydim. O da arkadaşlarıyla birlikteydi. Bana yaklaştı, ben de onu reddettim. Dean kampüste çok popüler biriydi. Beyzbol takımının yıldız atıcısıydı ve üstelik son sınıftaydı. Ben ise kendini beğenmiş bir birinci sınıftım. Dean'in istediği kadını seçebileceğini biliyordum ve ona birazcık bile direnirsem, beni kovalayacağını ve onun istediği kız olacağımı düşündüm."

"Peki oldun mu?" diye sorar

Hannah. "Şey, evlendik."

"Ve hamile değildin?" diye sorar Victoria.

Hepimiz gülüyoruz çünkü Vic'in eski sevgilisi Pete ile evlenmesine neden olanın bu olduğunu biliyoruz.

"Hayır." Tanışmamızdan sadece birkaç ay sonra yapılan ani evlilik teklifini hala hatırlayarak başımı sallıyorum. "Ona restoranın en acı kanatlarını yemesini söyledim. Eğer yedikten sonra beş dakika boyunca hiçbir şey içmezse, onunla çıkacağımı söyledim."

"Ve yaptı mı?"

"Dört dakika sonra pes edip ona bir bardak süt içmesine izin vermiş olabilirim."

İkisi de güldü ve bu hikayeyi anlatmak, son beş yıldır sönük kalan ampulün yeniden yanmasını sağladı. Sadece sonuna kadar vidalanması gerekiyordu ve şimdi tüm ilişkimize yeni bir ışık tutuyor.

"Gördün mü, işte bu yüzden beni ezebileceğini düşünüyor." Buketten notu koparıyorum.

*Çikolatalı süt için bana gel.
Sevgiler, Dean.*

"Beş dakika boyunca direnmiş olsaydım, beni ezemeyeceğini anlardı." Jüriye savunma yapar gibi parmağımı işaret ediyorum.

İkisi de sanki ben asit almışım ve onlar ayıkken kafam güzelmiş gibi bana bakıyorlar.

"Yani, bir düşünün." Ayağa kalkıp, kafamda düşünürken ileri geri yürüyorum. "Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Ona benimle çıkmak için talimatlar verdim ama bunları yerine getirmesini sağlamadım. Bu yüzden her zaman ona boyun eğeceğimi düşünüyor." Kafamı sallıyorum. "Ne kadar aptalım." Ofisime koşarak geri dönüyorum, masadaki sandalyeden çantamı alıp Victoria'nın masasına geri dönüyorum. "Ona itaatkar bir köpek gibi her istediğini yapmayacağımı söyleyeceğim. Bizim için bir şans yok. Bitti."

İkisi de hiçbir şey söylemiyor, ben de Snickers çikolatalarından birini alıyorum. "Susun, enerjiye ihtiyacım var."

Hannah ellerini havaya kaldırır. "Yargılamayın."

Ofisimizin kapısını açtım ve asansörün düğmesine bastım.

Dikkat et Dean Bennett, çünkü beş yıl önce sana vermem gereken dayayı şimdi alacaksın.

DÖNER KAPILARDAN GEÇİYORUM, gözlerim güvenlik masasına kilitlenmiş durumda.

"Heiberman ve Lipe Hukuk Bürosu'ndan Dean Bennett." Günler önce beni yukarı çıkarmak için yalvarmak zorunda kaldığım adamın önünde duruyorum.

"Yine mi geldin?" diye sorar iri adam, bana rozet vermek için kıpırdamadan. "Hala çalışma saatleri olduğu açık, o halde neden bu rozetlerden birini alıp

biri alıp, bilgisayara adımlı yazıp, beni yoluma gönderir misin?"

Kalın kaşları çatıldı. "Biraz üzgün görünüyorsunuz. Sizi bekliyor mu?"

"Evet," diye cevaplıyorum, çünkü o adam onu ararsa, Dean beni ikna ettiğini düşünerek yukarı çıkmama izin vereceğini biliyorum.

Telefonun ahizesini kaldırır, numarayı çevirir. "Haftalık ziyaretçiyse, misafir listesine eklenmeyi isteyebilirsiniz," der, birinin telefonu açmasını beklerken.

"Bu son gelişim olacak."

Başını eğiyor. "Evet, ben güvenlikten Justin. Chelsea Walsh, Dean Bennett'ı görmek istiyor."

Bu büyüklükteki bir binada benim adımlı nasıl hatırlıyor?

"Listede yoktu." Bir süre durdu. "Teşekkürler." Ahizeyi ağzından indirdi. "Kontrol ediyor."

Gözlerimi devirip öğle yemeğinden dönen insan gruplarına dikkatimi veriyorum.

Parmaklarım güvenlik masasının üstüne vurur ve sanki çok daha önemli işlerim varmış gibi iç geçiririm. Aslında biraz da öyle, ama ben belediye başkanı ya da Oprah falan değilim.

"Evet," diyor Chucks.

Canlanırım ve ona dönerim.

"Harika, onu yukarı göndereceğim." Telefonu kapatır, bana bakar. "Yine şanslı bir gün." Parmakları benim adımlı yazar ve kısa süre sonra bana rozeti uzatır. "Bay Bennett'ı uyarmam gerektiğini hissediyorum."

Onun elinden rozeti kapıyorum. "İnan bana, o kendini koruyabilir."

Bu saatte asansöre binmek çok daha zor, ama nazik bir adam kapıyı benim için açık tuttuğu için sıkışarak girebiliyorum.

Otuz üçüncü kata çıktığımda, bu kadar küçük bir binada çalıştığımız için mutluyum. Parfüm, kolonya, vücut kokusu,

ve paket servis yemeklerinin karışımı, kış uykusundan yeni uyanmış bir ayıyı bile mide bulandırmaya yeter.

Bu sefer buzlu cam kapıyı ittiğimde, resepsiyon masasında bir kadın oturuyor, hazır ve beni bekliyor. "Bayan Walsh?" diye soruyor.

Tabii ki genç. Sarışın ve güzel. Dean'in onu işe almasıyla bir ilgisi yoktu, ama tam da onun istediği tipte biriydi.

"Evet." Masasının kenarında bekliyorum.

"Biraz bekleyin, toplantıda." Oturmam için işaret etti ve ben sandalyelere baktım.

"Ofisinde bekleyebilir miyim?"

Kim olduğumu bilmediği için bu cesurca ve cüretkar bir davranış, ama bu işi bir an önce halletmeyi ve onun beni koridorda eşlik ederken nazik davranmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

"Üzgünüm, birkaç dakika içinde dışarı çıkıp sizi karşılayacağını söyledi."

Dişlerimi sıkıp, on üç yaşındaki bir kız gibi gözlerimi devirip, rahatsız koltuklardan birine oturuyorum. Telefonumla ilgilenmiyorum, yan masadan bir dergi alıp meraklı bir şekilde sayfaları çeviriyorum.

Birkaç dakika sonra, onun başka biriyle konuştuğunu duyarım. Ses yaklaştıkça, midemde bir roket dolaşıyormuş gibi hissederim.

Dergiyi yere bırakıyorum, ona karşı silahlanıp hazır olmak istiyorum.

Resepsiyon alanına doğru yürüdü.

"Seninle görüşmek güzeldi, David. Her şeyi halledeceğiz."

Muhtemelen ellili yaşlarında bir adam Dean'in elini sıkıyor, bana dostça bir gülümsemeyle selamlar ve cam kapıları açarak çıkar.

"Planlanmamış ziyaretçime bu kadar yardımcı olduğun için teşekkür ederim, Kylie," diyor Dean resepsiyoniste.

Kız, sanki Bradley Cooper'miş gibi ona gülümser. Hadi ama. "Sorun değil, Bay Bennett."

Ayağa kalkarım. "Çok hoş. Şimdi ofisinize gidebilir miyiz?"

Gülümsemesi genişler ve gözleri ısınır, bu da beni daha da sinirlendirir. Yoldan çekilir ve kolunu uzatarak önce benim geçmemi ister. "Yolu biliyorsun."

Onun yanından geçerken gözlerimi kısıyorum. "Kylie, tüm aramaları beklet."

"Emredersiniz, Bay Bennett."

Hızlı yürüyorum ki kıcıma bakmak için fazla zamanı olmasın. Eskiden olsa, onu tutmaktan kendini alamazdı.

Uzun kalmak istemediğim için, onun sandalyesine oturacağını düşünerek masanın ziyaretçi tarafında duruyorum. Arkasında kapıyı kapatıyor ve kilidi çeviriyor.

"Buna gerek yok, emin olun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Öyle mi? Benim hatam." Omuzlarını silkiyor, kapının kilidini açmıyor ve arka duvardaki kanepeye oturuyor.

"Masandaki sandalyeye oturabilirsin." Başını salladı. "Hayır."

Tabii ki, beni kızdırmak için her şeyi yapar.

"Çikolatalı süt için mi buradasın?" Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir.

"Hayır. Ama kafana dökmekten çekinme."

Bana tsk tsk diye seslenir. "Bu birine teşekkür etme şekli mi?"

Geriye yaslanarak, kıcıımı masasının kenarına dayarım.

"Neden buraya gelmiyorsun?" diye sorar, sanki beni tahrik etmek için bir açma kapama düğmesiymişim gibi o baştan çıkarıcı ses tonuyla.

"Ben iyiyim. Dinle, senin bu takibinden bıktım. Bunun komik olduğunu düşündüğünü biliyorum. Muhtemelen evde beni eziyet etmek için yollar arıyorsun, ama ben bıktım. Aramızdaki ilişki beş yıl önce bitti. Bitti. Hannah'ya, seni tutmak için ücretsiz çalışmaya razı olduğunu söyledim, ama Victoria ile anlaşman gerekiyor. Bu konuya gelince," ikimizin arasında parmağımı sallıyorum, "bitti. Tabut kapatıldı, mühürlendi ve gömüldü."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve kalbim bir anda hızla atmaya başlıyor. Hiç çaba harcamadan ayağa kalkıyor ve bana doğru yavaşça yürüyor. Uzaklaşmam lazım. Gözlerim kapıya kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

"Chelsea, sen kızdığında ne kadar tahrik olduğumu biliyorsun." Bana yaklaşıp, koyu renk göz bebeklerindeki şehvet buz gibi dış görünüşümü parçalar. Nefesimi toplayamadan, karşımda belirir. Tehlikeli derecede yakın.

"Dean." Elimi göğsüne koyuyorum ve aramızda dolaşan arzu dalgasından gözlerim kapanıyor.

"Hissediyorsun. Biliyorum. Bunun geçeceğini düşünmek aptalcaydı." Uzun parmakları uzanır ve saçımı kulağımın arkasına koyar. "Senin masamda uzanmış, başım bacaklarının arasında olduğu görüntünü düşünmeden mastürbasyon yapamıyorum." Yaklaşıp ve onun ne kadar sertleştiğini hissedirim.

"Yapamayız. Zaten başarısız olduk," sesim tüm ikna gücünü yitirirken damarlarımdan akan arzuyla mücadele etmeye devam ediyorum.

"Bana, şu anda buradan yürüyüp gidebileceğini ve kendini tuvalet kabinine kilitlemeyeceğini, eteğini kaldırıp, ıslak külotunun lastiğinin altına elini sokup, beni içinde girip çıkarken hayal ederek kendini tatmin etmeyeceğini mi söylüyorsun..." Sesi fısıltıya dönüşür. "Ve tekrar," diye yumuşak bir sesle devam eder, "ve tekrar."

Her zaman çok küfürbazdı ve ben de bunu sevdiğimi itiraf edecek kadar kadını.

Parmakları kulağımdan başımın arkasına doğru kayar ve güçlü bacağı bacaklarımı ayırır, eteğimi yukarı çeker ve klitorisime baskı uygular.

"Yapamayız." Başımı geriye atıp iç çekince, bunu ciddiye aldığımı düşünürse aptalın teki olur. Benim hazine sandığımın gizli haritasına sahip bir adamdan bahsediyoruz.

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşturuyorum ve ikimiz de dudaklarımızı yalıyoruz. Ağızlarımız ilk başta tereddütle birbirine yaklaşıyor, sanki birbirimizi yokluyormuşuz gibi, ama birbirimizi çılgınca öpmeye başlamamız için tek bir tat yeterli.

Dili dalar, ellerim onun güçlü omuzlarını kavrar ve uylukları bacaklarımın arasında daha da yükselir. Ben tüm aklımı kaybederken, o benim inlememi yutar.

Onun dilinin boğazıma daldığı ve benim elim onun kaya gibi sert penisine indiği bir anda, aklım bir yük treninin etkisiyle geri gelir.

bir yük treninin çarpması gibi geri gelir. Penisini okşamak yerine, elimi göğsüne koyup onu iterim.

"Ne?" diye sorar.

"Hayır, Dean." Ağzımı silerim ve eteğimi düzeltirim.

"Bunu kastetmediğini düşünüyorum." Bana tekrar yaklaşır, kendini beğenmiş gülümsemesi yüzündedir.

Ona bir tokat attım.

"Siktir," diyor, eli artık kızarmış yanağını kapatıyor. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydın?"

"Evet. Tanrım, Dean. Ben senin eski karınım. Benden nefret ediyorsun, unuttun mu?" Ondan uzaklaşıyorum, içinde bulunduğumuz heyecan balonundan çıkıyorum.

"Şimdi hatırlıyorum." Yanağını tutar. "Bu kadar. Bitti.

Lütfen buna saygı göster."

Dik duruyor ve bu sefer, beş yıl önce o bayginken yaptığım gibi korkakça davranmak yerine, benim gitmemi izlemesini istiyorum.

"Dileğin yerine geldi. Fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kapıyı açtım ve bir an durup omzumun üzerinden geriye baktım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Arkamdan kapıyı kapatırken, onu ait olduğu geçmişte bırakacağıma yemin ediyorum.

Yedinci Bölüm

O Cuma, akşam yemeğinden sonra bir başka başarısız randevuya veda ettikten sonra dairemin kapısını kapattım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, onları alıp yatak odama çekildim.

"Bu gece pijamalarım, patlamış mısıрым ve bir film istiyorum."

Dolabımın kapılarını açıp topuklu ayakkabılarımı diğerlerinin yanına koyuyorum ve elbisesini çıkarıyorum, tek kelimeyle "sıkıcı" olarak tanımlanabilecek randevuyu düşünerek.

Düzgün bir erkek bulmaya kararlıydım ama bana bir şans verin. Bu adam her pazar annesini ziyaret ediyor ve şükran günlüğü tutuyor. Tatlı, evet, ama ben buna razı değilim. İşten sonra hafta boyunca üç farklı yerde gönüllü olarak çalışıyor. İnsanlar "yukarıdan biriyle çıkmak" ya da "yukarıdan biriyle evlenmek" derler ya? Bu adam için ben, ayakkabısının tabanındaki kullanılmış sakız gibi görünmüş olurdum. Kafasının üzerinde lanet olası bir hale vardı.

Beş dakika sonra, ipek pijamalarımı giyip, kucağımda bir kase patlamış mısırla kanepemde oturuyorum.

"Hayat budur." Yine, yalnız olduğum için kendimle konuşuyorum.

Filmleri tıklıyorum. Hiçbir şey yok. Siktir et.

Netflix'te her film bulunmadığı için DVD oynatıcımı atmayı reddettiğimden, televizyonumun altındaki medya dolabını açıp bir film arıyorum.

Onları incelerken, hiçbiri ilginç gelmiyor. Romantik bir komedi işe yaramaz, çünkü şu anda romantik hayatım berbat durumda. Birkaç kutu daha çıkarıyorum, ama hiçbiri ilgimi çekmiyor. Elim Rambo kutusunu kavradığında, vücudumu bir titreme sarsıyor.

Bu bizim DVD'miz. Dean ve benim yaptığımız. Tanrım, o adam beni neredeyse her şeye ikna edebilir.

Kayıtlarımızı dolabın arkasına saklamıştım, böylece daireme gelen kimse onu bulamazdı. Yıllar önce onu yakmalıydım. Dean'e olan hislerimin yıllar içinde tam olarak azalmadığını inkar etmenin bir anlamı yok. Ondan nefret ediyor muyum? Evet, tabii ki. O yolu tekrar yürümek ister miyim? Asla. Bu, onun hala çok çekici olmadığı ve üzerimde hala sihirli bir etkisi olmadığı anlamına gelmez.

DVD'yi elimde tutuyorum, içindekiler arzumu daha da alevlendiriyor.

"Siktir et." DVD'yi altındaki film yığınınına geri itiyorum. tüm diğer diğer diğer kapat kapat cam kapıları kapatınve mutfığa yöneliyorum. "Dondurma her şeyi çözer."

Popcorn kasesini bırakıp yerine bir kase çilekli dondurma alıyorum.

Kanepeye geri oturup, on dakika boyunca kanalları geziyorum.

"AHH." Televizyonu kapatıyorum.

Sehpanın üzerindeki en yeni Cosmo dergisini alıp, geçen hafta okurken kaçırdığım bir makale var mı diye gözden geçiriyorum. Hatta testi bile yapmışım, görünce dergiyi sehpayı geri atıyorum.

Dergiyi telefonumla değiştirip Instagram ve Snapchat'i karıştırıyorum. Blah, blah, blah. Yeni bir şey yok.

Ne zamandan beri bu kadar sıkıcı oldum? Zoe'ye mesaj atmaya karar veriyorum.

Hey, yarın akşamki oyun gecesi hala geçerli mi?

Telefon hemen çalar ve ekranda onun adı belirir. "Selam," diye cevap veririm.

"İki çocuğum olduğunu biliyorsun. Bu, her biri için bir elim olduğu anlamına geliyor, ayrıca banyo zamanı." Arka planda su sesi duyuyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet, bizim evde. Birini getiriyor musun?" O gülüyor, ben gözlerimi deviriyorum.

"Kapa çeneni." Kanepeden kalkıp kasemi yıkayıp bulaşık makinesine koyuyorum.

"Konuşmaya hazır mısınız?" diye sorar. "CAIDEN!" diye bağırır ve ben telefonumu bir saniye kulağımdan uzaklaştırırım.

Bir saniye sonra onun kahkahasını duyarım.

"Kes şunu. Annemi korkutuyorsun. Kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?"

"Kalp krizi nedir?" diye sorar. "Ne yapıyor?" diye sorarım.

"Çocuk nefesini ne kadar süre tutabileceğini görmekten hoşlanıyor."

"Geleceğin Houdini'si." Oturma odama geri dönüp kanepeye oturuyorum.

"Hayır. O bir doktor adayı. Öyle değil mi?"

"Büyüyünce babam gibi olmak istiyorum," diyor Caiden ve ardından yine su sıçratmaya devam ediyor.

"Peki ya anne?" diye sorar Zoe ve cuma gecesi benim için en iyi eğlencenin kuzenim ve onun küçük oğlunu dinlemek olduğuna inanamıyorum.

"Anneler sıkıcıdır. Babam aletlerle oynar." "Kendi aletiyle," diye mırıldanır Zoe.

Gülüyorum.

"Sen onunla oynasaydın, benim oynamama gerek kalmazdı." Vin'in sesi telefondan geliyor, belli ki onların küçük partisine katılmış.

"Şimdi o neredeyse bitirmek üzereyken geliyorsun," diyor Zoe sinirli bir sesle ve sonra beni hoparlörden çıkarıyor.

"Sen bu konuda benden çok daha iyisin."

Orada olmasam da Zoe'nin ona gözlerini devirdiğini biliyorum.

Sonra yine, Victoria ve Reed'de olduğu gibi, onlar barışırken ya da en azından telefonun diğer ucunda öpüşme sesleri duyulurken birbirlerine fısıldarken beklemek zorunda kalıyorum.

"Oğlun odada," diyorum.

"Chelsea," diyor Zoe, Vin ona kiminle konuştuğunu sorduğunda.

"

"Selam Chels, oyun yarın yarın. İstiyor ben bunu düzeltmemi
seni düzeltmemi
yarın gece?"

"Vin'e söyle, ben iyiyim."

"O iyi. Eski sevgilisi geri döndü." Zoe'nin sesi eğlenceli. Sanki tüm bunlar büyük bir şaka gibi, ama o burada oturmuş, eski sevgilisiyle birlikte izlediği DVD'yi izlerken kendini sakın tutmaya çalışmıyor.

"Ne? Onu da getirmeyecek, değil mi?" diye soruyor

Vin. "Hayır," diyorum.

"Belki," Zoe benim cevabımı geçersiz kılar.

"Kahretsin bebeğim, acele et, pratik yapmamız lazım. O adam ve spor trivia bilgisiyle her seferinde bizi yeniyordu."

Dean'in hayatımda olduğu o kısa süre içinde oyun gecelerini kazandığım zamanları hatırlayarak gülümsüyorum.

"Vin, birkaç önemli noktayı kaçırıyorsun. Sanırım aletinle çok fazla oynayarak beyin hücrelerini öldürüyor olabilirsin," diye alay eder Zoe.

"Biliyorum, biliyorum. Onu çarmıha gerip yakmam gerekirdi, ama ona biraz empati duyuyorum. Olanlar onun için kolay olmamıştır."

"Bu, Chelsea'ye öyle davranma hakkı olduğu anlamına gelmez," Zoe benim için savaşıyor.

"Hey," diye araya girmeye çalışıyorum.

"Zor bir dönemden geçiyordu," diye tartışıyor Vin.

"Cidden mi? Onun tarafını mı tutacaksın?" Zoe'nin şakacı tonu ciddileşti.

"Hey, Zo," diye tekrar araya giriyorum.

"Taraf yok. Onlar boşandılar," diyor Vin. "Hadi dostum, banyodan çık."

"Bir kez daha," diyor Caiden.

"Hayır. Onun suya girip nefesini tutmasına izin verme," diyor Zoe anne sesiyle.

Bundan iyi bir şey çıkmaz. Sözlerimi unutma. Hiçbir şey. "Ne var bunda? Ben buradayım," dedi Vin.

"Hey, Zoe, seni bırakacağım," diyorum, pijamalarımın dikişini kurcalayarak.

"Hayır, hayır, Chels. Bir saniye bekle." "Tamam." Diye iç geçiriyorum.

"Bak, o hala aşağıda. Gözleri açık mı? Açık.
Bize meydan okuyor." Zoe pek memnun değil.

"Oyun oynuyor," diyor Vin gülerek. Sesinde biraz gurur var gibi.

"Oynamakmış, hadi oradan."

Sonra büyük bir gürültü, Caiden'ın ağlaması ve tartışan seslerini duyarım.

"Gördün mü, sana söylemiştim," diyor Zoe sertçe.

Tık.

Telefonu kapatıyorum. İki evli insanın çocukları hakkında tartışmasını dinleyerek cuma gecemi daha da kötü hale getirmeyeceğim.

Oku. Kesinlikle bir kitap alabilirim. Bir kez daha koltuktan kalkıp iPad'imi çıkarırım ve yeni çıkan kitapların listesini tarayarak bir kitap ararım.

"Romantik olmasın," diye mırıldanıyorum, parmağım karın kasları ve sarılan, neredeyse öpüşen çiftlerin olduğu tüm kapakları geçerek aşağı kaydırıyorum. "Kurgu," diye şarkı söyler gibi söylüyorum ve korku türünü tıklıyorum. Korku türünü severim.

Birkaç tanıtım yazısını okurum ve sonunda bir tanesine karar veririm. İndirdikten sonra ilk sayfayı açar ve okumaya başlarım, kadınları öldüren bir katil hakkındaki hikayede kendimi kaybetmeye çalışırım. Kimsenin özlemeyeceği bekar kadınlar. *Huh.*

iPad'imi yanımdaki kanepeye bırakıp televizyonumun altındaki cam kapılara odaklanıyorum.

"Kötü fikir," diyorum kendime, kafamı sallayarak biraz mantık gelmesini umuyorum. Ayaklarım sıcak halımın üzerine basıyor. "Boş ver gitsin."

Elim cam kapının kolunda dururken telefonum çalıyor. Zoe'yi görmezden gelmek için aşağıya bakıyorum, ama arayan diğer kuzenim, onun kardeşi Mikey. O her zaman güldürür ve eğlenceli vakit geçirir.

"Selam kuzen." Bu telefonun ruh halimi düzelteceğini umarak kanepeye geri uzanırım.

Tek duyduğum, arka planda çalan yüksek sesli müzik ve çığlıklar.

"Giyin, sana araba gönderiyorum."

"Pijamalarımla duruyorum. Neden burada afterparty yapmıyorsun? Yanında Mickey D's de getir."

"Hayatta olmaz. Zoe'den 911'i arayarak seni pijamalarından çıkarmamı, tercihen bir elbise giymeni ve evinden çıkmanı istedi. Araba on dakika içinde orada olacak."

"Neredesin?" diye soruyorum, çoktan yatak odama doğru yönelmişken.

"Şoför nerede olduğumu biliyor. Kapıcı senin adını biliyor. Somurtmayı kes, çünkü bu bardan ve bütün gece ısındığım kızıdan ayrılıp seni almaya gelmek zorunda kalırsam gerçekten çok kızarım."

Telefonu kapatır.

Yatak odamın kapısında durup, bakışlarım bir kez daha cam kapılara kayıyor.

"Evet, onu mahvetmeyeceğim, o yüzden görmezden gelebilirim."

Dean'i unutmak ve dans etmek için yatak odama giriyorum. Birini unutmanın en iyi yolu, başka biriyle yatmaktır, değil mi?

Sekizinci Bölüm

Terli, yorgun ve bir içkiye daha ihtiyacım olduğu halde kabine giriyorum.

"Evde dans hareketlerini mi çalışıyorsun?" Mikey yanıma oturur ve kabinimize değil, bara giden arkadaşına el sallar. "İki tane al."

Arkadaşı başını sallar. Dans pistinde birkaç kez bana dokunmaya çalışan bir arkadaş, ama fena görünmüyor. O DVD'yi ve Dean'i düşünmeyi bıraksam, muhtemelen onu eve götürürdüm.

"Arkadaşın kim?" diye soruyorum Mikey'e, daha dik oturarak. "Hayır. Ellerini çek." Başını sallıyor.

"Ne? Neden?"

"Çünkü başka bir arkadaşımın, senin onu reddettiğin için sızlanmasını dinlemek istemiyorum."

"Kim, ben mi?" O sadece gerçeği söylüyor olmasına rağmen, kırılmış gibi davranıyorum.

"Evet, sen." Gülüyor ve daha dik oturuyor, masanın ortasındaki üçgen şeklindeki reklamı oynuyor. "Ee?"

"Neden herkes 'yani' diyor?" diye söyleniyorum.

"Çünkü bizi savaş esiri gibi senden bir şeyler koparmaya zorluyorsun." Kalın kirpiklerinin arasından bana bakar.

"Herkes ne istiyor? Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde, o benim çalıştığım vakıf için gönüllü olarak pro bono işler yapan tek vergi avukatı. Hikayenin sonu."

Kaşlarını kaldırır.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Ellerini önüne kaldırır.

"Bu bakış sana yakışmıyor. Ben olsam kadınlar için bu bakışı bırakırdım."

Kıkırdar. "Biraz tesadüf değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Tesadüfler her zaman olur." Kaşları tekrar kalkıyor. Elinden reklamı alıyorum. "Sen düşüncelerini saklayan biri değilsin."

"Düşüncelerimi bilmek istemezsin." Kıkırdar ve koltuğa yaslanır.

"Peki, bu akşamki konuşmadan anladığım kadarıyla, Vin'in tarafı ve Zoe'nin tarafı var."

"Vin'in bir tarafı mı var? Genelde o adam ya Zoe'nin tarafında ya da tam ortada durur." Bir saniye duraksıyor. "Boş ver, o her zaman Zoe'nin tarafındadır."

O gülümser, ben gülerim. Gerçek şu ki, hangi tarafta olduğunu bilmek istemiyorum çünkü taraf tutacak bir şey yok.

"Görünüşe göre Vin, Dean'in tarafında."

Mikey omuz silkiyor, bakışları kalabalık dans pistine kayıyor.

"Sen de mi?" Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum.

Mikey bana bakar. "Ben erkeğim, Chels." Omuzlarını silker. "Yanlış anlama, olanlar korkunçtu ve senin o kadar kalbi kırık olduğunu görmekten nefret ettim, ama adamın umutları ve hayalleri paramparça oldu."

"Bu ona bizim evliliğimizi mahvetme izni mi veriyor?"

Elini havaya kaldırır. "Yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyorum, sadece kendini yok etmesini anlıyorum. Bence senin anlamın gereken şey, bunun gerçekten bir tesadüf olup olmadığı ya da senin RISE'da çalıştığını bilip bilmediği."

Bir saniye ona bakarak oturuyorum, onun önerdiği şey beni tedirgin ediyor. "Olmaz. Neden beni kasten arasın ki?"

Ciddi dudaklarında bir gülümseme belirir. Bu gece bu yüzden dışarı çıkmadım, ama her büyük aile gibi, benim ailem de mahremiyetin ne olduğunu pek iyi anlamıyor.

"Belki pişman olmuştur? Belki seni geri istiyor? Belki işleri yoluna koymak istiyor, değil mi? Ben o değilim, bilemem. Ama Zoe bu gece beni arayıp olanları anlattığında, bana her şey biraz fazla tesadüf gibi geldi." Yine omuz silkiyor ve bana "hey, ama ben ne bilirim ki" der gibi bir bakış atıyor. Belli ki benden çok daha fazlasını biliyor.

Neden ondan kötü bir şey yapacağını düşünmedim? Çünkü ona aşık olmakla meşguldüm.

"Siktir git."

Mikey güler ve arkadaşı iki kızla birlikte kabine girer, ellerinde bira dolu.

Kızlar hemen Mikey ve arkadaşına yakınlaşır. Beşinci tekerlek gibi hissederek, bu gecelik bu kadar yeter diye düşünüyorum.

"Ben eve gidiyorum."

Mikey dikkatle oturur. "Seni eve bırakayım. Geç oldu."

Kabinin dışında durup başımı sallarım. "Ben büyük kuzenim, unuttun mu? Eve kendim gidebilirim."

"Emin misin?" diye sorar, kızın eli karnını okşarken. "Evet, sen burada kal." Çantamı kolumun altına sıkıştırırım.

O kabinden kayarak çıkarken yanağıma bir öpücük kondurur. "Biber gazın yanında mı?"

Kendimi koruyamayacağımı varsaymasına gülümserim. "Ben iyiyim. Yarın akşam görüşürüz." Yanağına öpücük kondururum. "Onu getirme," diye kulağına fısıldarım.

O sadece başını sallar.

"İyi geceler." El sallayıp uzaklaşırken, arkadaşı bir kez daha beni sanki bedenimi hafızasına kazıyormuş gibi süzer.

Sonra kalabalığın içinde kaybolup, birdenbire çok yalnız hissettiğim evime geri dönüyorum.

Beş dakikadan fazla evde kalmadan, saatler önce olduğum yere geri dönüyorum. Evden dışarı çıkmak, DVD'yi izleme arzusundan kurtulmak için iyi bir mola oldu.

"Siktir et." Otururum, Rambo DVD'sini alırım, açtığımda plastik protesto edercesine gıcırdar. İki kez düşünmeden DVD oynatıcıya koyarım, uzaktan kumandayla kanepeye giderim ve oynat tuşuna basarım.

Müzik başlar ve Dean'in buna ne kadar emek verdiğini hatırlayarak dudaklarımda bir gülümseme belirir ve gözlerimi deviririm. Las Vegas Strip'in ışıkları otel odamızın penceresinden parıltıyor.

Yatağın üzerinde çıplak, üzerimde bir çarşafı, yüzüğümün olduğu elimi ona göstermek için uzatmışım.

"Adını söyle," diye şaka yapıyor.

"Chelsea Bennett," diyorum, sesim masum ve aşk acısı çekiyor.

"Yanlış."

Beni ayak bileğimden tutup yataktan aşağı çeker ve ben hiç itiraz etmeden kıkırdarım. "Sana şaplak atmam mı gerekiyor?"

Kamera onun kahkahasından titriyor. "Lütfen,"

diye yalvarır gibi yapıyorum.

"Adını söyle," diye tekrarlıyor ve ben kollarımı uzatıyorum.

"Bayan Dean Bennett," diyorum videoda.

Derin bir nefes alıyorum ve birdenbire yine o kız oluyorum. Naif, saf ve sonsuza dek sürecek aşkımın hayali bir kader kitabına kazındığına yürekten inanan kız. Dean ve Chelsea Bennett'in sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanan kız.

Belki de bu yüzden gerçek dünyaya geri dönmek bu kadar acı vericiydi.

"Bunu söylediğim için ne kazanacağım?" Başımı yana eğip, gözlerimi kısarak seksi bir kedi bakışı yaptım.

Çarşaf alt tarafımı örtüyor ve taze ağda yapılmış, çok daha genç olan amım ortada kalıyor. Ah, eski güzel günler.

Eli göründü, orta parmağı kıvrımlarımı okşuyor, başparmağı klitorisime hafifçe baskı uyguluyordu. Nefesim duyuluyordu.

"Zaten ıslanmışsın." Kamera arkasında olmasına rağmen, memnuniyet dolu gülümsemesini hala hatırlıyorum.

"Ben en iyi koca mıyım?" diye sordu.

"Öylesin." Parmakları beni okşarken nefes nefeseyim.

"Kocan için boşalacak mısın?"

"Duruma bağlı." Yatakta kıvranıyorum, vücudum giderek ısınırken.

"Oh, bunu duymam lazım." Kıkırdar, parmağını içime sokar ve vücudum gerilir, sonra gevşer.

"O telefonu bırak ve bana katıl." Yine kollarımı açıyorum, neredeyse vücudunu benimkine yaslaması için yalvarıyorum.

Kamera bir anlığına benden uzaklaşıp tavana yöneliyor. Dean'in koyu renkli saçlarının küçük bir kısmı ve gözünün yarısı görünüyor, sonra kamera benim yattığım yatağın tamamını gösteriyor.

Kahretsin, çok iyi görünüyordum. Kibirli olmak istemem ama Tanrım, o vücut nereye kayboldu?

Kamera, ben başlığa doğru yavaşça ilerlerken Dean'in uzun, kaslı vücudunun yatağa tırmanışını gösteriyor. Elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor, bacaklarımı ayırırken ağzı iç uyluklarımdan hassas derisini öperek beni tahrik ediyor.

Başım yana düşüyor, gözlerim kapanıyor ve bir anda, Vegas'ta bir kilisede kaçtıktan sonra, üniversite öğrencileri için çok pahalı olan o otel odasında buluyorum kendimi. İki spor çantamız masanın yanındaki sandalyelerin üzerinde duruyor. En şık elbisem yerde topaklanmış, külotum yan masanın üzerinde. Sütyenim başlığın üzerinde asılı. Çiçek kokusu, narenciye ve sedir ağacı kokusuyla karışarak odayı dolduruyor ve ben yine Dean'le birlikteyim.

Saat beşteki sakalları cildimi gıdıklıyor, başparmakları beni izleme zevki için açıyor. Koyu renkli gözleri, çarşafı yırtacak bir orgazm vaat ediyor. Dili en hassas bölgemi arıyor ve ben kalçalarını onun ritmine göre sallıyorum, ama güçlü kolları pelvisimi yatağa bastırıyor.

Bana karşı sevgi dolu ve sert arasında ince bir çizgi üzerinde yürüdüğünü her zaman sevmişimdir. Ne istediğimi biliyordu ve tamamen bitkin düşmemi sağlıyordu.

Dili beni işkence ediyor ve iki parmağını içime sokuyor, G noktası vurmak için parmaklarını kıvrıyor. Vücudum isyan ediyor, kalçalarım kontrolsüzce sallanıyor, parmaklarının hızına uyum sağlamak için kıpırdanıyor.

O inliyor ve ben onu daha da fazla istiyorum. Parmakları yetmiyor. Onun vücudunun üstümde olmasını istiyorum. Sanki bunu fark etmiş gibi, parmakları içimden çıkıyor, başparmağı klitorisimle oynamaya devam ederken, kaslı koluyla üzerimde duruyor ve penisi benim açıklığıma yerleşene kadar bekliyor.

"Korunma?" diye soruyor.

Korkmuş olduğumu hatırlıyorum. O ana kadar prezervatif kullanmıştık. Üç hafta önce hap kullanmaya başlamıştım. O anda aramızda hiçbir şeyin olmasını istemiyordum. Sadece bir parça lateksdi, ama Dean bana bakarken, gözlerinde umut parıldarken, cennete ulaştığımı düşündüm.

"Hayır. Sorun yok," dedim ve bacaklarımı daha fazla açtım. "Seni hissetmem lazım."

Bana özel olan o samimi gülümsemesini gösterdi.

O böyle yaptığında, aramızda özel bir şey paylaştığımızı hissederdim.

İçime girerken, onun kalınlığıyla gerildiğimi hissettim. Santim santim içime girdi. *Bu bizim ilk seferimiz değildi, ama o seferki bir şey benzersiz ve nadir hissettirdi.*

Arzudan aşka geçerken gözleri benimkilerle buluşuyor, kamera çoktan unutulmuş durumda.

Sırt üstü yatar ve elleri kalçalarımın yapışır. "İstediğin gibi sür beni." Sesinde gurur ve bir vaat vardır: Ben her zaman onun bir numarası olacağım.

Elimi onun sert göğüs kaslarına koyuyorum ve ileri geri, yukarı aşağı sallanıyorum. Nefeslerimiz hızlanıyor, inlemelerimiz aramızda bir melodi oluşturuyor, yatak hareketlerimize karşı çıkıyor.

Sonunda, elleri göğüslerimi tutar, başparmağı ve parmağı meme uçlarımı çimdikler, ta ki onun dudakları benim dudaklarımın üzerinde olmadan ölecekmişim gibi hafifçe öne eğilene kadar.

Kalçalarını kaldırarak olabildiğince derine girerken, dillerimiz çılgın ve kaotik bir dansla birbirine karışıyor.

Vücudum rahatlamayı istiyor, sinirleri bozuluyor ve hemen orada olan orgazmımı kovalıyor.

Dean yüzümü yüzüne yaklaştırır ve bizi döndürür, böylece sırt üstü yatarım, tekrar tekrar içime girer, ellerim çarşafları yumruklayana kadar hiç durmaz. Bacaklarım belini sıkıca sarar, durmamasını sağlar.

Nefesim kesilir ve orgazmım bir buldozer gibi üzerime çöker. Sert, ağır ve beni sersemletir, o ise öpüşmemizi yavaşlatır, dili fethetmekten çok keşfetmeye yönelir. Birkaç kez daha pompalar ve kendi orgazmını inleyerek içime boşalır. Nefesimizi toparlarken, ter damlaları vücudumuzdan kırıksık çarşaflara kayar.

"Seni seviyorum, Chels," diyor ve alnımı öpüyor. "Her zaman seveceğim."

Dean beni kaldırıp banyoya taşır, kamerayı açık bırakır. Video bitene kadar hafif kahkahalar yankılanır. Duşta ikimizin konuşmalarını dinlediği son on beş dakikayı videodan çıkarır.

Hayatımın en güzel gecelerinden birini hatırlayarak kanepemde uzanırken, telefonum yanımda yanıp söner. Şeytandan bahsetmişken.

Reddet düğmesine basarım.

Bir dakika sonra bir mesaj geliyor.

Özür dilerim. Nedenini biliyorsun.

Telefonu elimde tutuyorum, yıllar önce önemli olabilecekken ağzından hiç çıkmayan kelimelere bakıyorum.

Hepsi bu. Hayatın güzel olsun, Chelsea. Bunu hak ediyorsun.

Kalbim çarpıyor. Ellerim kaşınıyor.

Lanet olası video beni yumuşatıyor. Sağduyumu ele geçiren bir yumuşaklık.

Görüşmek ister misin?

Dokuzuncu Bölüm

Cevabını almam bir saniye sürmüyor.

Zamanı ve yeri söyle.

Yarın öğle yemeği.

Daha erken olmasını tercih ederim. Kahvaltı?

Ben zeytin dalı uzatıyorum, sen ise onunla halat çekmece oynuyorsun.

Birkaç dakika geçer ve düşüncelerim onun ne yapıyor olabileceğine kayar. Yatmak için mi hazırlanıyor? Arkadaşlarıyla içki içmeye mi çıktı? Şu anda arkadaşları kimler? Evde yalnız mı? Az önce bizim seks kasetimizi mi izledi?

"Ugh!" Onun hayatı hakkında bilmem gerekenden fazlasını bilmek istediğim için çığlık atıyorum.

Sabırsız bir adamım.

Bunun farkındayım.

Bu kadar kısa sürede birbirimizi merak ettin mi?

bu kadar iyi tanıdığımızı hiç

Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmemeye çalışıyorum.

Yine uzun bir sessizlik oluyor. Yine zihnim, onun dairesi nasıl bir yer acaba diye merak etmeye başlıyor. Vergi avukatı olarak işi nasıl gidiyor? Ailesi hâlâ Indiana'daki o küçük kasabada mı yaşıyor? Onu Chicago'ya getiren ne oldu?

Bu haksızlık.

Belki, ama doğru.

Düzeltememe izin ver.

Telefonu göğsüme indiriyorum, sanki onun sözleri doğrudan kalbime hitap ediyormuş gibi onu sıkıca tutuyorum.

Çok şey istiyorsun.

Ben çaresiz bir adamım.

Bennett hanım olarak geçirdiğim zamanlarda, Dean'in bu yönünü görme ayrıcalığına hiç sahip olmadım. Belki de mesajlaşırken farklı davranıyor çünkü nadiren kendini beğenmiş ve kibirli tavrını bırakıyor. Bana karşı bile. Sonuna kadar bu tavrını sürdürdü.

Ben çaresiz bir kadın değilim. Seçebileceğim birçok seçenek var.

İşte böyle, Chels, kapının önünde harika erkekler bekliyormuş gibi davran.

Bana bir kahvaltı ver. Ondan sonra, beni hayatından çıkarmak istersen, giderim.

Parmaklarım telefonun üzerinde duruyor, sonra onu sehpa koyuyorum, başımı ellerimin arasına alıp sarı saçlarımı çekiyorum. Benden bu kadar çok şey istemesi beni şaşırtmamalı.

Peki. Ann Sathers saat 8'de.

Başka planlarım vardı.

Telefonu düşürüyorum, ellerim sanki İsa Mesih'ten beni kurtarmasını ister gibi havada yükseliyor. Bu adam hiç değişmiyor. Kahve masamdan telefonu alıyorum, parmaklarım ekranı sertçe basıyor.

Tabii ki yaparsın. Söyle bakalım, zeki çocuk.

Kapım çalındı ve şaşkın ifademi paylaşacak başka biri var mı diye etrafa bakındım.

Olamaz.

O orospu çocuğu.

Kapıya doğru yürüdüm, parmak uçlarımda yükselerek gözetleme deliğinden baktım. Beni duymuş olan adam, bir kutu donut, bir galon çikolatalı süt ve bir torba McDonald's kaldırdı.

"Kahvaltı," diyor sanki adresimi hiç vermemiş olmama rağmen eski kocamın kapıma gelmesini beklemem gerekiyormuş gibi.

"Neden buradasın?"

"Kahvaltı yapmayı kabul etmiştin."

"Dean." Kafamı sallarım, vücudum beynimin katı talimatlarına uymak istemiyor.

"Hadi ama Chels. Sen uyanıksın, ben uyanığım, yüz yüze konuşalım."

"Yarın saat sekizde dedim."

Bir ses duyarım, tekrar gözetleme deliğinden dışarı bakarım ve tek görebildiğim onun uzun bacaklarıdır. Ayakları bir çift terlik sandaletine girmiştir. Aynı Dean.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece rahat ediyorum. Zemin daha yumuşak olabilirdi, ama idare ederim. Yastık olsa da itiraz etmem."

Ayaklarımın topuklarına geri düşüyorum. Elim kapı kolunda, dişlerim dudağımı ısıırıyor.

"Sizi içeri almam gerektiğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

O gülüyor. "Bence evet, ama tereddütünü anlıyorum. Saat sekizde burada olacağım."

Kapının karşı tarafına kayıyorum ve onun kokusunun altta kalan küçük boşluktan içeri sızdığına yemin edebilirim. Sanki yeni duş almış gibi.

"Dean?"

"Evet." Sesi beklediğimden daha yakındı, sanki hemen yanımdaymış gibi.

"Bunların hepsi tesadüf mü?"

"Ne?" Kapının diğer tarafında bir hareketlenme oluyor. "Sen RISE'in vergi avukatı mısın?"

Aramızda sessizlik hakim oluyor ve sanki bu benim cevabım değilmiş gibi, sonunda konuşuyor.

"Chels," diye iç geçirdi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." "Sadece dinle."

"Neden?" Sesim keskin. Beni tekrar incitmek için neden kasten beni arasın ki?

"Sakin ol."

"Açıkla, Dean," diye bağırırım.

"Konuşmayı kes, o zaman açıklarım."

Başımın arkasını kapıya hafifçe vuruyorum. "Gerçekten de hiç acele etmiyorsun."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Aramızda yine sessizlik oluyor ve bu açıklamadan sonra düşüncelerimi toparlamak bir dakikamı alıyor.

"Öyle olsaydım, yaptığın şeyi yapmazdın," diyorum. "Ben bir pisliktim." Şakacı sesi kaybolmuştur.

"Evet, öyleydin."

"Yüz yüze özür dilememe izin ver." Büyük eli kapıya konuyor ve kilidi sallıyor.

"Bunu kaldırabileceğimden emin değilim," diyorum dürüstçe.

O gülüyor. "Sadece biraz çörek ve sohbet. Tek istediğim bu."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, zihnim karmakarışık. Kelime bulmaca gibi ve harflerle dolu bir sayfada doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"On beş dakika," derim sonunda.

"On beş dakika," derim sonunda.

Diğer tarafta bir hareket oluyor ve onun ayağa kalktığını tahmin ediyorum. ayağa kalktığını tahmin ediyorum.

"Eğer daha az kullanırsam ekstra puan kazanır mıyım?"

Beş yıl önce evlilik yatağımızda ona baktığım andan beri titrek ellerimle kilidi açtım ve gülümseyen Dean'e kapıyı açtım.

Kötü fikir.

Çok kötü bir fikir, Chels.

Affedilmek için yalvaran birinin daireme ayaklarını sürüyerek ve başı eğik bir şekilde gireceğini beklersiniz. Dean öyle değil. Sırtı dik ve dudaklarında bir gülümseme var.

"Güzel ev." Gözleri dairemi tarıyor.

"Yani arama yaparken resimlere bakmadın mı?" Kapıyı kapatıp kilidi çekerim. Güvenli bir apartman kompleksinde yaşıyorum, ama sarhoş erkeklerin ya da kızların nerede yaşadıklarını karıştırmalarını istemiyorum.

"Sadece adres vardı."

"Ve bir telefon numarası."

Sırtışı genişliyor ve omuzlarını silkiyor. "Evet, ve bir telefon numarası."

"Herkesin benim hakkımda her şeyi öğrenebileceğini bilmek harika."

"Keşke internet aramasıyla duyguları ve ruh hallerini nasıl raporlayacağımızı bulabilsek. Çok zengin olurduk." Gülümser ve kanepeye işaret eder.

Ben başımı sallarım.

İri cüsseli vücudu oturur, donutları, sütü ve McDonald's'ı önündeki sehpaye koyar. Kanepeye yaslanmaz, kenarında oturur, elleri kaslı uylukları arasında gizlenmiş altında bir çift gri eşofman altı.

Bu kadar rahat giyindiğinde ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum.

"Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?" diye soruyor.

"Şaka yapmaya devam edeceksen, kapıdan çıkıp gidebilirsin." Sandalyeye oturup bacaklarımı göğsüme çekiyorum. Onunla kalbim arasında bir bariyer olması gerekiyor.

"Donut ister misin?" Kutuyu açıp bana uzatıyor.

Gözlerimi devirirken kalbim küt küt atıyor. Hepsi çikolatalı Bavyera kremalı. En sevdiğim. Başka bir şey beklememeliydim.

"Özel sipariş mi verdin?"

"Kolayca arkadaş edinirim." Açık kutuyu önüme koyar. "Biraz bardak alabilir miyim?"

Cevap beklemeden ayağa kalkıyor. Kimseyi ağırlamaya alışkın değilim ve o da bu küçük alanı tamamen kaplıyor.

"Cevabımı beklemeyecek misin?"

"Çikolatalı süt istersin diye düşündüm." Sandalyenin kenarına eğildi. "Yanılıyor muyum?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Onun zihin okuma yeteneği falan olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Ondan uzaklaşmasını istediğim için ayağımla omzuna hafifçe vurdum.

Geri çekilir ve mutfağımın koridoruna doğru kaybolur.

"Buzdolabının yanındaki dolap."

"Tahmin etmiştim."

Sanki yirmi yıldır evliymişiz gibi davranıyor. Onları ocağın üstünde ya da kilerdeki diğer tarafta tutmadığımı nereden biliyor? Kahrolası ukala.

Bardakların tıkırtısı onun geri döndüğünü haber veriyor. Sandalyede dikleşip bacaklarımı çaprazlıyorum. Donutların kokusu beni çılgına çeviriyor.

Yine oturdu, ama bu sefer kanepenin diğer tarafına. Bana en yakın olan tarafına. Bardakları masaya koyarken, sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi gülümsüyor. Benim dairemde, donut yiyip çikolatalı süt içiyor. Hayal dünyasında mı yaşıyorsun, Dean?

O, bir galon süt alırken ön kolundaki kasları gerdiğinde, ona karşı hissettiğim çekiciliği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tırnaklarının ne kadar düzgün kesildiğini fark ediyorum ve saatlerce beyzbol sahasında oynayarak tırnaklarının altına kir bulaşan o çocuk nereye gitti diye merak ediyorum.

"Al." Bana bardağı uzattı ve parmaklarımız birbirine değmesin diye neredeyse döküyordum. "Aldın mı?" diye sordu.

"Teşekkürler." Bir yudum alıp, bardağı sehpaye koyuyorum.

Kanepeye yaslanıyor, uzun bacaklarını ayırarak kendi bardağından içiyor ve yuttuktan sonra bana gülümsüyor.

"Dean..."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Zaman geçiyor," diyorum.

Başını eğip oturur, bardağını sehpaye koyar ve ön kollarını uyluklarına dayar. "Haklısın."

Gözleri yerdeki halıya düşer. Parmaklarını birbirine kenetler. Sonra kelimeleri bir araya getirip gözlerini benimkilere dikti.

"Özür dilemek yeterli olmadığını biliyorum, ama özür dilerim. Sana bir bahane uydurmak isterdim, ama yapmayacağım, çünkü başıma gelenler ne olursa olsun, sen benim için en önemli kişi olmalıydın."

"Neler yaşadığını biliyorum. Yardım etmeye çalıştım." Elimde değil. Sesim acı geliyor.

O başını sallar. "Yardım edemezdin. Sorun sen değildin, bendim. Ayrıca sen kendi sorunlarınla uğraşıyordun ve ben senin yanında değildim."

Bu konuyu konuşmak istemese iyi olur, çünkü ben onunla bu konuyu konuşmayacağım.

"Chels, her şeyi mahvettim ve çok şey istediğimi biliyorum, ama bana ikinci bir şans verir misin?"

Kalbim boğazıma kadar yükselir ve orada kalır. Benim yerime konuşmam için bana yalvarır. Siktir et. Onu geri iterim, ayağa kalkarım ve mutfağa kaybolurum.

"Seni takip etmemeli miyim?" diye soruyor, hiç alaycı bir tonla değil.

"Bana bir dakika ver." Ellerim tezgahın kenarını kavırıyor, öne eğilip gözlerimi kapatıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Neden onu içeri aldım ki? O DVD, o gider gitmez yok edilecek.

"Chels?" Bir dakika sonra sesleniyor. "İçeri giriyorum." Zaten mutfağımın küçük girişinde. Evim o kadar küçük

ama rahat ve ev gibi, büyüklüğüne rağmen çok seviyorum. Benim ve parasını ben ödedim. "Seni üzmem istemiyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Arkamı tezgahın kenarına dayayarak etrafında dolaştım. "Sana cevap verebileceğimi bilmiyorum."

"Haklısın." İçeri giriyor ve oda küçülüyor. Bir eli kalçamın yanına konuyor, ama mesafeyi daha da kapatmıyor. Bunun yerine, üzerimde duruyor. "Kararsız olmak bir ihtimal, değil mi?"

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır.

Çelişkili olduğum için hiçbir şey söylemiyorum, ama onun aksine, gerçekten umut yoksa ona umut vermeyeceğim.

"Ne düşünüyorsun? Vegas'a gidip tekrar evlenelim mi? Bir kez daha denemeliyiz mi?" Ondan uzaklaşıp oturma odasına giriyorum. "Gerçekten evet dememi mi bekliyorsun? Beş yıl geçti. Neredeydin sen?"

Bir zamanlar, bana bu sözleri söylemesi için canımı verirdim.

O da peşimden geliyor ama mesafeyi korumak için duvara yaslanıyor. "Kendimi toparlamam gerekiyordu."

"Neden ben? Git kendine yeni bir kız bul." Kollarımı kendime doladım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Hep sen oldun, Chels. Hep. Başka kimseyi istemiyorum. Hiç istemedim."

"Ben bir kaltakım."

"Öylesin." Sesinde hiç mizah yok. Kafamı çeviriyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Yalan söylemeyeceğim. Bazen zor bir insan olabilirsin, ama bu senin sevdiğim bir özelliğin. Eve geldiğimde saat beşte en sevdiğim yemeği masaya koyacak bir kadın istemiyorum. Televizyonda istediğim programı kavga etmeden izlememe izin verecek birini istemiyorum. Kendi hayalleri, kendi düşünceleri ve fikirleri olan birini istiyorum. Çünkü sen aslında bir cadaloz değilsin Chels, sen bir savaşçısın."

Onun peşinden gitmek istediğim sözleri yuttum.

"Sohbetlerimizi seviyorum, hiçbir şeyden paçayı sıyırmama izin vermemeyi seviyorum."

"Eskiden hoşlanmazdın." Kalçamı yana kaydırıp elimi belime koyuyorum.

"Eskiden ben bir pisliktim." "Ve şimdi bu değişti mi?"

Sanki şu anda hayallerindeki hayatı yaşıyormuş gibi kendi kendine gülüyor. "Değişmedi. Tuvalet kapağını kaldırmayı, bulaşıklarımı yıkamayı ve çamaşır yıkamayı vaat etmiyorum. Gerçek şu ki, seni kızdırmak için tişörtümü çamaşır sepetine atmayabilirim, çünkü benimle kavga ettiğinde Chelsea, bu beni önemseydiğini, beni sevdiğini gösterir."

Oda sessizleşir, kavga etme isteğini kaybettiğim zamanları hatırlarım. Yapılmamış yataklar veya kirli bulaşıklar umurumda değildi. Zihinsel olarak o kadar yorgundum ki, vazgeçtim. Ama o yanılıyor, aşk hala oradaydı. Belki çok, çok derinde gömülüydü, ama bunu asla itiraf etmeyecek olan tarafım oradaydı.

"Ne diyeceğim biliyor musun?" diye sorar, duvardan iterek. "Hannah'nın partisi gelecek hafta sonu... seni götüreyim."

Hannah, RISE'a dolaylı da olsa dahil olan tüm insanlar için bir parti veriyor. Bir nevi teşekkür olarak.

Ben bir şey söylemeyince, konuşmaya devam etti. "Sadece eşlik etmek için. Başka bir şey değil."

"Orada buluşabiliriz." Kollarımı tekrar kavuşturdum ve sütyen giymediğimi fark ettim, bu yüzden hemen kollarımı yanlara indirdim.

"Olmaz. Orada arkadaşların olacak, ama seni alıp eve getirmek istiyorum. Bunun küçük bir başlangıç olduğunu anlamalısın. Akşam yemeği ya da içki istemiyorum. Sadece Uber'le birlikte araba yolculuğu."

Bana yaklaşır ve ben düşünmek için biraz mesafeye ihtiyaç duyarak geri çekilirim.

Hannah'nın partisi şehirdeki penthouse dairesinde ve oraya gitmek uzun sürmez.

"Tamam," diyorum.

"Umduğum kadar coşkulu bir tepki değil, ama kabul ediyorum. Saat altıda seni alırım." Bana bir kez daha yaklaşır, ama ben elimi önüne uzatırım.

"Olmaz."

O başını sallar. "Yarın Ann Sathers'a ne dersin?"

"Bunu zaten konuştuk."

"Tarçınlı çöreklerimi yemek istiyorum ve yalnız yemekten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sipariş ver ve al." Kapıya doğru yürür ve ona kapıyı açarım.

"Görüyorum ki zamanım dolmuş."

"Hak ettiğinden daha fazla zamanın var." Gerçekte onun gitmesini istemiyorum, ama beni ezebileceğini düşünmesine izin veremem.

"Öpüşelim mi?"

"HAYIR!" diye bağıriyorum.

O gülüyor ve eğilip yanağıma dudaklarını koyarken eli kalçamın üzerinden kayıyor. Vücudum titriyor.

"İyi geceler, Dean."

Göz kırpar ve kapıdan çıkar. "Oh, Chels?" "Evet?"

"Rambo'yu beğendin mi?" diye göz kırpar.

Kahretsin. Film kutusunun masamda olduğunu unutmuşum.

Yüzümün ne kadar kızardığını görmeden kapıyı yüzüne çarparak kapatıyorum.

Kanepeye geri oturup, donut kutusunu kucağıma alıp bir tanesini büyük bir ısırıkla yedim, sonra çikolatalı sütü yudumladım, McDonalds'ı ise dokunmadım.

O zaten sinirime dokunuyor. Onun iç çamaşırlarımın altına girmesine izin veremem.

Onuncu Bölüm

"Anlamadım, ne dedin?" Victoria, Hannah'nın üyesi olduğu gizli bar Torrio's Table'da yanımda otururken sorar.

"Konuştuk."

"Başka bir deyişle, sorunlarınızı çözdünüz mü?" Sanki haklı olabileceğini söylememi bekler gibi bana bakıyor.

"Evet, ve şimdi o piç ikinci bir şans istiyor." Victoria ve Hannah birbirlerine bakışırken, ben içkimin dışındaki buğu üzerinde parmağımı gezdiriyorum.

Bu, Hannah'nın artık ısrarla yapmamızı istediği, Torrio's'ta geçirdiğimiz her zamanki Pazartesi gecesi. Genellikle Pazartesi sabahlarının kasvetini atlatmamı sağlar, ama konuşmamızın konusu ben olduğunda öyle olmaz. Özellikle de konu ben ve Dean olduğunda.

"Kes şunu." Vesper'ımı yudumladım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Yani, ikinci bir şansa razı oldun mu?" Hannah, dengeli ve zarif bir şekilde soruyor. Birkaç erkek yanından geçip ona el sallıyor.

Bu başarılı erkeklerden herhangi birini seçebilirdi ve bazen, bizimle birlikte olmadığımız gecelerde buraya tek başına gelip biriyle takılıp takılmadığını merak ediyorum. O tip birine benzemiyor, ama ben onun yerinde olsam yapardım.

"Onun beni partine götürmesine izin verdim." Parmağımı ona doğru uzatırım. "Bu arada, onu davet ettiğin için çok teşekkürler."

"O bizim vergi avukatımız." Ellerini havaya kaldırır. "Onu tutmamı sen söyledin. O yüzden parmağını geri çevir ve kendini göster."

Victoria gülerek içkisini yudumladı, sonra telefonunu çıkarıp tekrar kontrol etti.

"O telefonu alıp içkine atacağım," diyorum.

Bana gözlerini kırptırır. "Reed okuldan sonra Jade'i alacak. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sorumlu Bay Reed'in kızını unutacağından mı endişeleniyorsun, yoksa... bıçak atmayı hobi olarak seçmesinden mi?" Alaycı bir tonla konuşuyorum. "Endişelenecek en son şey bu."

Omuzlarını silkiyor. "Hey, uzun zamandır bekar bir anneyim, Jade söz konusu olduğunda insanlara güvenmek zor." Sesinde keskinlik var. Kesilmekten korktuğum için kurcalamayacağım bir anne keskinliği.

"Haklısın."

Omuzlarını düzeltir, telefonunu kucağında bırakır, beni yerime oturtmuş olmaktan memnun görünür.

"Bu konuyu saptırmaya çalışma. Zor durumda olan sensin, Chelsea." Hannah gülümser, içkisini yudumlarken bakışları odanın içinde dolaşır.

"Bence senin gümüş tilkiyi aradığın gerçeği hakkında konuşmalıyız," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Hannah öksürür, neredeyse içkisini tükürür. Neredeyse, ama yapmaz. Hannah'nın gençken bir görgü okuluna gittiğini ve böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyeceğini düşünmeden edemiyorum. O her zaman dengeli mükemmelliğin simgesidir — tabii eski kocasının boşanma avukatından bahsetmiyorsak.

"Sadece gecemi mahvetmesini istemiyorum." Yanakları kızarır ve şimdi Victoria ile ben birbirimize bakıyoruz.

"Sakin yapma." Parmaklarını ikimizin arasında salladı. "Roarke Baldwin'den nefret ediyorum. Kocamın hak ettiğinden çok daha fazlasını aldı o aldatıcı pislik."

Hannah'ya karşı çıkmak zor olduğu için başımızı sallıyoruz, o inatçı ve meydan okuyan biridir ve gümüş tilkiyle yatmış olsa bile muhtemelen bunu inkar eder.

"Biliyoruz." Victoria anne rolünü üstlenir ve Hannah'nın elini kendi eliyle okşar. "Bu da bizi sana geri getiriyor." Başını bana doğru çevirir ve gülümser.

Gözlerimi kısarak başımı geriye doğru çeviriyorum.

"Hadi ama. Hala onu istiyorsan, itiraf et," diye ısrar eder Victoria.

Bir iç çekerek, kartlarımı masaya koymaya karar veriyorum. "Gerçek şu ki, onu istiyorum. Onu üstümde, altımda ve arkamda istiyorum, ta ki onu sistemimden atana kadar. Ama bir koca istemiyorum, özellikle de beş yıl önce atasözündeki denize geri attığım kocayı."

İçkimi yudumlarken, arkadaşlarımla yüzlerindeki ifadeleri okumaktansa buradaki erkeklere bakıyorum. Muhtemelen "kendine yalan söylüyor" bakışını paylaşıyorlar, ama anlamıyorlar. Aramızda olan biten her şeyi onlara hiç anlatmadığım halde nasıl anlayabilirler ki?

"Dinle. Evliliğimiz ateşli, spontane ve pervasızdı. Neden kötü erkekleri sevdiğimi sanıyorsun? O bu erkeklerin kralı, ama onu asla değiştirmek istemedim. Onun pürüzlü yanlarını sevdim. Üniversite birinci sınıf öğrencisiyken var olduğunu bile bilmediğim pozisyonlarda beni tatmin eden cinsel açlığını sevdim. Her kızın onu istemesini sevdim, ama o benimdi. Beni korumasını seviyordum. Ama naiftim. Genç ve aptaldım. On sekiz yaşında kaderimdeki adamla tanıştığıma gerçekten inanıyordum. Kötü çocukların sorunu, seni koruyup, sanki senin onların malıymışsın gibi etrafında dolanmaları, ama seni ilk sıraya koymamalarıdır. Aslında koymazlar." Bitirmeden önce, boğazımda sert bir yumru haline gelen duygularımı yutuyorum. "Bunun bu kadar zor olmasının nedeni, bir parçam onu istese de, bir daha beni incitmesine *asla* izin vermeyeceğim, bu da ona asla açılmayacağım ve bizim bir şansımız olmayacağı anlamına geliyor."

Hannah uzanıp elini benimkinin üzerine koyar. Victoria da elini Hannah'nın elinin üzerine koyar.

"Tatlım, bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bence onu hala seviyorsun. Ve bence ona izin verirsen, daha da çok aşık olursun. O çok iyi bir şekilde değişmiş olabilir. Yani, seni aradı. Bu romantik bir şey. Seni tanıdığı için seninle etkileşime geçmenin bir yolunu buldu ve bunun kolay olmayacağını biliyordu. Senin yaşadıklarını tam olarak bilmiyoruz ve bize anlatsan bile tam olarak anlayamayız. Bunu yaşayan biz değiliz, bu yüzden seni derinden inciten bir adam için kalbini tekrar riske atmanı söylemek haksızlık olur." Victoria'ya bakar. "Victoria, başka bir erkeğe güvenmenin ne kadar zor olduğunu bilir, hele de sana ilk başta zarar veren aynı erkeğe güvenmek ne kadar zor olduğunu."

Victoria başını sallar, gözleri bana her şeyin yoluna gireceğini, onun başına gelenlere bakmamı söyler. Merhaba, bu dünyada milyonda bir şans yakaladığını fark eden tek kişi ben miyim?

Hannah devam ediyor, "Umudun içinde henüz filizlenmediğini düşünerek kendini kandırma. Sadece kendini koru. Gözlerini dört aç."

"Kendini koru ama iyimser olmaya çalış. İnsanlar değişir, Chels," diye ekliyor Victoria.

Reed defalarca onunla çıkmaya çalışırken, Bayan İyimser neredeydi? Ona bir şans vermesini hiç söylemedim. Yoksa söyledim mi? Hatırlamıyorum.

"Terapi seansı için teşekkürler kızlar, şimdi eve gidip günlüğüme yazacağım." Vesper'ımın kalanını içiyorum.

Ellerini ellerimden çekerler ve tekrar koltuklara otururlar.

Hannah, muhtemelen yirmi bir yaşından büyük olmayan sevimli garsona elini kaldırır.

"Kadın garsonların olmamasına şaşırdım. Yani, müşterilerin çoğu erkek," diyorum.

Victoria etrafına bakar ve bana katıldığını belirtir. "Belki de onu özellikle bizim için saklıyorlardır." Gülümser ve garson masaya bir tur shotla yaklaşırken onu baştan aşağı süzer.

"Bayanlar," diyor, muhtemelen kullanmak için eğitildiği o flörtöz ses tonuyla. kullandığını tahmin ettiğim flörtöz ses tonuyla.

O da shotları masaya koyup ayrılır.

Muhtemelen eğitildiği başka bir şey. Orada kalmamak. Kadınlar genellikle zorlukları sever.

"Hannah, sanırım yine Tad'ın yardımına ihtiyacım var," diyorum, Victoria Reed ile çıkmaya başladığında bizi forma sokan en iyi arkadaşı/kişisel antrenöründen bahsederek.

O gülüyor.

"Emin misin? Bana ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sorar Victoria. Evet, evet, ama o zayıf biridir.

"Onu arayacağım," diyor Hannah. "Yine arınmak mı istiyorsun yoksa egzersiz mi yapacaksın?"

"Muhtemelen ikisinden de biraz," diyorum.

"Hallederim."

Gülümserim.

"Teşekkürler."

"Dean'in onu çıplak görmesi için forma girmesiyle ilgili hiçbir şey söylemeyecek miyiz?" diye sorar Victoria. "Güvensizliğimi açıkça söyledim."

Victoria kırılmış gibi görünüyor, ben de gülüyorum.

"Ben kendim için forma giriyorum." Shot'ımı alıyorum.

"Chelsea, haftada beş gün spor yapıyorsun. Seni buraya getirmek için elimizden gelen tek şey buydu." Victoria yeni yaptırdığı kaşlarını kaldırır.

"Biraz şefkatli bakımın hiçbir sakıncası yok," diyorum sırtarak.

Her biri kadehini kaldırıyor ve biz de kadehlerimizi kaldırıyoruz.

"Chelsea'nin sonunda birini bulmasına." Hannah gülümser ve bardaklarını benimkine doğru iterek tokuştururlar.

Benimkini hala elimde tutarken, onlar shotlarını bir dikişte içiyorlar.

"Oh, iç şunu." Hannah başını sallar. "Kimin umurunda? Düzenli olarak bir şey yapmıyorum, ama fırsat çıkarsa diye amımı ağda yaptırdım."

Yoldan geçen bir adam durur ve omzunun üzerinden Hannah'ya bakar.

"Yürümeye devam et. İlgilenmiyorum," der Hannah ve adam onun dediğini yapar ve barın diğer tarafına doğru yoluna devam eder.

Hannah'nın az önce yüksek sesle "am" kelimesini söylediği gerçeğini hala sindirmeye çalışıyorum.

"Olası bir ihtimal için en iyi halinle görünmenin bir sakıncası yok," diyor Victoria.

"Etrafta yaşlı bir erkek olma ihtimaline karşı mı?" diye soruyorum.

"Hey, ben nazik davranıyorum. Beni kızdırmak istiyorsan, o adam hakkında konuşmaya devam et." Hannah, yakışıklı adam konusunu açtığımızda biraz korkutucu oluyor.

"Hayır, ben iyiyim." Sakinleştirici bir hareketle ellerimi kaldırıyorum. "Öyle düşünmüştüm." Vesper'ını içmeye devam ediyor.

Gecenin geri kalanında RISE ve gala, Hannah'nın partisi ve detayların çoğunu halletmesi için bir planlayıcı tutması hakkında konuşuyoruz. Bu kadının paraya boğulduğuna eminim. Onun hayatını yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Telefonum çaldığında saatin çok geç olduğunu fark ettim.

Yarın seninle öğle yemeği yiyebilir miyim?

Hannah ve Victoria, Reed ile birlikte Barbie rüya evleri için planladıkları tadilat hakkında sohbet ediyorlar.

Hayır.

Ellerimi kendime saklayacağıma söz ver.

Hayır

Senin daha anlayışlı olduğunu hatırlıyorum.

Ben de senin çok daha az sinir bozucu olduğunu hatırlıyorum.

Yeni bir Rambo DVD'si yapıp gerçekte ne kadar dayanıklı olduğumu görmek ister misin?

Neden bahsettiğini hiç anlamadım.

Benimle öğle yemeğine çıkarsan sırrını saklarım.

Bu senin de sırrın.

Bu benim en iyi çalışmalarımın biri... Seve seve gösteririm.

Blöf yapıyorsun.

Deneyin bakalım. Kopyasını Steel Magnolias kutusunda saklıyorum.

Gülüyorum.

"O kim?" diye sorar Hannah.

Başımı kaldırıyorum ve ikisi de gülümsüyor, yine o lanet bakışı paylaşıyorlar, ben de dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum.

En son ne zaman izledin?

Dün gece.

Karnımda kelebekler uçuşuyor.

Söylemeliyim ki, ben harika bir partnerim.

Anlamadım?

Oh, şovu çaldın bebeğim. Buna şüphe yok.

Kelebekler, sanki melasın içinde uçuyormuş gibi yavaşlar ve başımdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası yayılır.

Senin bir kopyasına sahip olmanı sevdiğimden emin değilim.

Teknik olarak, o benim. Kopyası sende.

Bu konuda haklı.

Kamerayı kapattığını sanıyordum?

Kapatmadığım için mutlu değil misin? O zaman dünyanı nasıl salladığımı unutturdun.

Sen iyisin.

Yenileme kursuna ne dersin? Dairemde yalnız oturuyorum, uğrayabilirsin.

Vücudum evet, evet, tanrım senin neyin var diye bağırıyor. EVET! Ama Dean söz konusu olduğunda vücudumun karar vermesine izin veremem.

Kızlar gecesi var. Gitmeliyim. İyi eğlenceler.

Tamam, Steel Magnolias'ı izleyeceğim. Kadın yıldızı hiç doyamıyorum.

Yutkunuyorum, bacaklarımı çapraz yapıp tekrar açıyorum. Tanrım, neden birkaç gece önce izlediğim DVD'yi onun da izlediğini bilmek beni bu kadar tahrik ediyor? Dün gece iradem zayıfladığı için neredeyse çıkmakla yakacaktım.

Eğlenin, çünkü bu bir daha asla olmayacak.

Ah, tatlı Chelsea, yine senin altına gireceğim. Sana garanti ederim.

Aklım boşalıyor. Ona verecek akıllıca bir cevap bulamıyorum. Orada oturup gönderdiği mesajı izliyorum çünkü ne kadar nefret etsem de, bu seferlik yanıldığımı ve onun haklı olduğunu kabul edecek kadar kadınıam.

On Birinci Bölüm

Cumartesi günü saat altı gibi kapıma bir vuruş geliyor.

Maskara kapağını kapatıyorum, aynada kendime bakıyorum ve derin bir nefes alıp, içimden "başarabilirsin" diyorum. Sadece oraya giderken ve dönerken onunla yalnız kalmam gerekiyor. Akşamın sonunda güzel bir veda ve işim bitecek.

Kapım yine çalınır.

"Her zamanki gibi sabırsız," diye mırıldanarak banyodan çıkıp kapıya yöneldim. "Başarabilirsin," diye kendime hatırlattım.

Kapıyı açtım ve son bir saatteki moral konuşmalarımın hepsi boşa gitmişti. Dean, siyah kot pantolon, siyah V yakalı tişört ve üzerine siyah deri ceket giymiş olarak kapıda duruyordu. Saçları iş günlerinde olduğundan daha dağınıktı. Beni gerçekten işkence etmeye çalışıyordu. Dudak kremi mi sürmüştü? Dudakları açık pembeydi, koyu renk gözleri tamamen siyah giysileriyle birleşince daha da gizemli görünüyordu.

"Eğer evde kalmak istersen ben varım." Beni geçip daireme giriyor.

Davetsiz olarak, eklemeliyim.

Onun içeri girmesinin tek iyi yanı, kışını görebilmem. Merak etme, kıyafetine mükemmel uyuyor.

"Kibarlık, davet edilene kadar beklemektir."

Ellerini ceplerine sokarak etrafımda dolaşıyor. "Benim terbiye sahibi olmadığımı biliyorsun."

Kıkırdayarak güldüm. Kıkırdayarak. Lanet olası bir okul kızı gibi! En azından çabucak durdum.

"Ceketimi alayım da bu işi bitirelim." Onun yanından geçip koridora doğru ilerledim.

"Genelde randevularım daha fazlasını ister."

Onun bu yorumuyla göğsümde hissettiğim acıyı görmezden geliyorum, o ise beni koridordan dolaba kadar takip ediyor. İkimiz karanlık küçük odaya girdiğimizde, boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Işığı açmalıydım.

Onun kolonyası. Bir dakika, kolonya mı? Dean kolonya kullanmazdı.

Yatağımın içine bakmak için öne eğildi. "Ne yapıyorsun?" Geri adım attım. "Affedersin." Onu geri itmek için elimi göğsüne koydum. Yanlış hareket. Dokunduğumda sert kasları gerildi.

"Sadece ortamı tanıyayım da bu gece duvarlara çarpmayalım." Karanlıkta yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama eminim gözleri Noel'de Michigan Caddesi kadar parlıyor.

"Sen iflah olmazsın."

"Geçen gece yeteneklerimi sorguladıktan sonra, biraz araştırma yapmam gerekiyor. Artık genç bir delikanlı olmadığımı biliyorsun."

"Evet, yirmi altı yaşında bastona ihtiyacın var mı?" Kafamı sallıyorum.

"Yirmi yedi," diye düzeltir ve omuzlarım biraz titrer. "Sorun değil, seni affediyorum."

Doğum günü Şubat ayında, yani yirmi yedi yaşına girmiş. Kahretsın. Neden hatırlamadığımı için kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Eminim o da benimkini hatırlamıyordur.

"Beni affediyor musun?" Bu bölgeden kaçmam gerektiği için askıdan paltomu alıyorum. Sanki onunla, benimle ve bir buçuk metre ötedeki yatakla cinsel bir üçlü gibi.

"Bunu telafi edebilirsin... bana geç kalmış bir doğum günü hediyesi verebilirsin," diyor arkamdan.

"Aklında ne olduğunu tahmin edebiliyorum." Aile odasında durup bir kolumu paltoma soktum, ama aniden paltonun arkası bana doğru kaldırıldı.

"Hayır, sen doğum günü oral seks yapan türden bir kız değildin, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü şu anda bacaklarımın arasında bir ateş yanıyor ve bunun yayılacağını biliyorum.

"Sanırım benim sikimi benden daha çok sevdin," diyor alçak, boğuk bir sesle.

İşte başlıyor, bacaklarımın arasında tam bir yangın çıkıyor.

Diğer kolumu da kılıfın içine soktum. Yakamı düzeltirken parmakları enseme okşadı.

"3 Kasım," diye doğum günümü kulağıma fısıldadı. "Merak ettiğini düşündüm."

"Yanılmışsın." Masaya gidip çantamı alıyorum, gözlerim onunla hiç buluşmuyor. "Geç kalmayı sevmem." Kapıyı açıyorum ama o kenarından tutup önce benim geçmemi işaret ediyor.

Bunun sadece bir yolculuk olacağı konusunda çok yanılmışım. Kendimin ya da külotumun hayatta kalacağından emin değilim.

Bir şekilde, hayatta kaldım. Çoğunlukla Uber arabasının benim tarafımda kalmaya özen gösterdiğim için. Neyse ki Dean sinyali aldı ve karşı tarafta kaldı. Çoğunlukla RISE hakkında konuştuk, benimle "tesadüfen" karşılaşabilmek için sadece gönüllü olarak hizmet verdiği hayır kurumu hakkında daha fazla bilgi almak istedi.

Hannah'nın haklı olduğunu itiraf ediyorum, beni olması gerekenden çok daha fazla aradığı gerçeğini seviyorum.

Binaya giriyoruz ve üç kapıcıdan biri bizi asansöre yönlendiriyor ve bizimle birlikte içeri giriyor.

"Hannah neden RISE'ı yeniden kurdu?" diye sordu Dean, bana tehlikeli bir şekilde yaklaşarak.

"Çünkü eski sevgilisi bir pislikti."

Kapıcı omzunun üzerinden sırtarak bize bakar.

"Şu lanet eski kocalar," diye şaka yapıyor Dean. "Onlarla yaşayamıyorsun, onsuz da yaşayamıyorsun."

İkinci kıkırdama. Bütün akşam bunları sayacağım, o yüzden bir parça kağıt alırsanız bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz.

"Benimki olmadan yaşayabilirim."

Eli kalçama konuyor. Kalçama yapışmıyor, sadece orada kalıyor ve aramızdaki sıcaklık sanki beni damgalıyormuş gibi hissettiriyor.

Asansör çalar ve kapıcı, kapılar üzerimize kapanmasın diye elini kapıların üzerinde tutar. Dean'in eli belimin alt kısmını bulur

beni dışarı çıkarmak için belime dokunur.

"İyi geceler." Beyefendi bize başını sallar.

"Siz de. Teşekkürler." Dean elini uzatır ve sanırım para ile elini sıkar.

"Çiftçi çocuk nereye gitti?" diye soruyorum. "Değiştiğimi söylemiştim." Omuzlarını silkiyor.

Siyah beyaz giyinmiş, ellerini uzatan bir kadının önünde dururuz. "İzin verir misiniz?"

Dean ceketimi çıkarmama yardım eder ve kadına verir, sonra da kendi deri ceketini çıkarır. Nedense, bir anlık bir karar verme hatası yaparım. O ceketini vermeden önce, dönüp elimi göğsüne koyarım. "Eski halini tamamen yok etme."

Bana gülümser, eli benim elimi kapar ve bir an birbirimizin gözlerine bakarız. Gözlerimi kaçırmak istiyorum. Gözlerimi kaçırmam lazım.

"Chelsea!"

Tanrıya şükür.

"Onu saklayacağım." Dean ceketini saklar, kollarını kollara sokar ve havalı kişiliğini bozmaz.

"Harika görünüyorsun." Victoria, Reed'in yanında yaklaşır. "Dön."

"Hayır."

"Hadi, dön." Victoria'nın gözleri beklenti doludur. Bu partide uyuşturucu mu dağıtıyorlar? Onun nesi var böyle?

"Hayır."

Dean yanıma yaklaşır, parmaklarını benimkilerle birleştirir ve ellerimizi havaya kaldırır. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, geri çekilmiyorum.

"Oh, senden hoşlanmamam gerekiyor," diyor Victoria rüya gibi gözlerle.

"Sen Victoria mısın?" diye sorar Dean.

Reed yaklaşır, kolunu kadının omzuna atar ve elini kadının kalçasına koyar. "Ben de Reed."

"Aşağı köpek," diye şaka yaparım. "Bu Dean."

"Dean mı?" diye sorar Reed ve sonra elini Victoria'dan çekip Dean'e uzatır. "Eski kocan mı?"

"Tek ve gerçek." Dean, boş eliyle benim kolumu tutarken onun elini sıkar. Elimi indirmek için direnirim, ama o daha güçlüdür ve kazanır.

Hızla dönerek bu işi bitiriyorum. Victoria alkışlıyor. "Harika. Elbiseye bayıldım."

Reed hayatına girdiğinden beri Mary Poppins'e dönüştüğüne yemin ederim.

" katılamadım daha fazla , Victoria."
Dean'in el uzanır uzanır.

O eline bakar, sonra bana bakar ve tereddütle Dean'in büyük elinin kendi minik elini yutmasına izin verir.

"Çok güzelsin. Dön," diyorum ona sırtarak.

O gülüyor, Reed'in yardımı olmadan dönüyor. Hatta reverans bile yapıyor.

"Reed, ona uyuşturucu mu veriyorsun?" diye soruyorum.

O gülümser ve kızın şakağına öpücük kondurur. "Mutluluk bir uyuşturucuysa, o zaman kız aşırı doz almış."

Gözlerimi deviriyorum. "Onlar yeni bir aradalar." Mutlu çifti işaret edip Dean'e bakıyorum.

O da başını sallar. "Umarım sana da bulaşır."

Gözlerimi devirip odaya bakınıyorum, Hannah'nın Alman çoban köpeği Lucy'yi bulmaya çalışıyorum. Kimsenin bacağına tırmanmaya çalışırken onu göremediğimde, Victoria'ya dönüyorum.

"Lucy nerede?" diye soruyorum.

"Hannah, catering şirketi hazırlıklara başladığında işlerin yolunda gitmediğini söyledi, bu yüzden Tad'den onu akşam için almasını rica etti.

Gülümserim. "Ona büyük bir borcu olacak."

"Lucy kim?" diye sorar Dean.

Cevap veremedi, Reed arkamda birini fark eder. "Raegan!" Reed elini kaldırır ve Victoria, Dean'in yanından geçip görebilmek için yana kayar.

"Aman Tanrım." Victoria'nın yüzü soluyor.

"Sana söylemiştim, benden hoşlanmıyor. Bak, birini getirmiş." Reed, Victoria'nın bizim için ücretsiz olarak fikri mülkiyet işleri yapan bir avukata duyduğu kıskançlığa karşı çıkıyor. Bizi onunla tanıştırdı ve o da bizi bir sıkıntıdan kurtardı.

Victoria'nın eli Reed'in karnına çarpar. "Bana biraz güven." Gözleri benimkilere bakar ve sesi alçalır. "Bu gümüş tilki."

"Ne?" Arkanı dönerim ve tabii ki, gümüş tilki Raegan'a paltosunu giymesine yardım ediyor ve az önce benimkini alan bayana uzatıyor.

Victoria'ya geri döndüm, gözlerim Hannah'yı aramak için etrafı taradı.

"Onu en son gördüğümüzde, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için mutfağa gidiyordu." Victoria dudağını ısırır.

"Neyi kaçırıyorum?" diye sorar Reed. "O Hannah'nın erkek arkadaşı mı?" "HAYIR!" diye bağırırız ikimiz de.

"Onun eski kocasının avukatı," diyor Victoria.

"Boşanma avukatı," diye açıklıyorum.

"Yani bu partide benden daha çok nefret edilen kişi o olabilir mi?" diye sorar Dean. Reed ve Victoria güler.

"Ben senden nefret etmiyorum," diye araya girer Reed.

"Ben de..." Victoria'ya gözlerimi kısarım. "Hannah'yı bulalım," diye önerir.

O kimin tarafında?

"Hemen dönerim." Gümüş tilkiyi ve sonra Dean'i gözetlerim.

"Ben kolayca arkadaş edinirim." Ellerini ceplerine sokar ve omuzlarını silker.

"Sana barı göstereyim." Reed diğer odayı işaret eder.

Dean'in gülümsemesi bu gece ilk kez biraz soluyor ve midem bulanıyor. Bir an sonra gülümsemesi geri geliyor ve dudakları kulağıma değecek şekilde öne eğiliyor. "Rahat ol. Hatırladığın gibi, ben iri bir erkeğim."

Nefesimi tutarım ve o göz kırpar, gitmem gereken yönü işaret eder.

Hadi Chels. Ayaklarını hareket ettir. Yukarı ve aşağı. On bir aylık olduğundan beri bunu yapıyorsun.

Eli sırtıma konuyor ve beni öne doğru itiyor.

"Hadi." Victoria zaten benden on adım önde, yüzündeki ifade bana kaybedecek vaktimiz olmadığını söylüyor. Etkisiz hale getirmemiz gereken bir bomba var ve yakında patlayacak.

Victoria ve ben, mutfaktan çıkan Hannah ile karşılaşıyoruz. Muhafazakar ama seksi şampanya rengi elbisesiyle çok zarif görünüyor. Uzun kestane rengi saçları açık omuzlarına dökülüyor, gülümsemesi parlak ve sıcak.

"Chelsea, merhaba. Dean burada mı?" Beni hafifçe kucaklıyor ve makyajımızı bozmamak için birbirimizin yanağına öpücük kondurmaya çalışıyoruz. "Senin bu kadar güzel olduğunu görünce sesi kısılmış olmalı."

"Dean asla sesini kaybetmez."

"Nerede o?" Victoria'ya bakar. "O ve Reed barda shot mu içiyorlar?" Yumuşak bir kahkaha atar.

"Hannah?" Victoria, elini Hannah'nın koluna koyar.

"Yiyecek veya içeceklerle ilgili bir sorun mu var? Bu yüzden parti planlayıcıları tutuyorum. Sorumluluk almak istemiyorum. Gidip onu bulayım." Victoria ile benim aramdan geçmek için öne doğru adım attı.

"Oraya girme." Elim Hannah'nın koluna konuyor, ama Victoria'nın dokunuşundan çok daha sert.

Hannah durur, şaşkınlıkla bana bakar. "Neyi kaçırıyorum?"

"Raegan burada," diyor Victoria ve Hannah'nın arkasından bana bakarak irkiliyor.

"Oh, harika."

"Birini getirmiş," diye devam eder Victoria.

Hannah gülümser ve bana, sonra Victoria'ya bakar. "Torrio'nun yanındaki adamı getirmiş."

Hannah hiçbir şey söylemez, yüzünde hala gülümseme vardır. Belki anlamamıştır.

"Gümüş tilki," diyorum.

"Anladım. Tamam, söyledğin için teşekkürler." Gülümsemesi daha da genişler ve mümkünse daha da parlar.

"Anladığını sanmıyorum," diyorum, bir saniye Victoria'ya bakarak.

"Hayır, anladım. Roarke Baldwin burada. Seni duydum." İkimize dönerek, çok sakın ve kendinde görünüyor. Kasırganın gözü ya da fırtına öncesi sessizlik gibi. "Gidip onları selamlayalım, olur mu?"

O önce adım attı, Victoria ve ben de grubumuzdaki diğer iki Charlie Angels gibi onu takip ettik ve birbirimize "ne oluyor lan" bakışları attık. Bunun ya çok çok iyi ya da çok çok kötü gideceği hissinden kurtulamıyorum.

Onikinci Bölüm

Reed ve Dean bizi gördüklerinde bardan uzaklaşıyorlar. Kafam başka yerde olabilir, ama gözlerim Dean'in sol eline odaklanıyor. Buzlu ve limonlu koyu renkli sıvının olduğu bardak beni korkutmuyor demek, büyük bir yetersizlik olur. Bu gece, onun gerçekten değişip değişmediğini görmek için gerçek bir sınav olacak.

Victoria, uzaklardan izleyen Reed'e başını sallar ve Reed durur. Dean da onu takip eder, içkiyi dudaklarına götürür ve gözleri yakında yaşanacak sahneye odaklanır.

"Raegan," Hannah, ondan hiç duymadığım bir sahtecilikle seslendi.

"Hannah."

İkisi hafifçe sarılırlar, az önce benim Hannah'ya yaptığım gibi yanaklarından öpüşürler.

Victoria ve ben pembe bayanlar gibi kenarda duruyoruz.

"Elbiseni çok beğendim," diye iltifat eder Hannah. "Rengi, parlak yeşil gözlerini ortaya çıkarıyor."

Yanımdaki Victoria'ya bakarım. Hannah'yı tanıdığımdan beri, onda hiç bu kadar Valley of the Dolls/Stepford Wife havası görmemiştim.

"Teşekkürler. Her zamanki gibi muhteşemsin."

Hannah iltifatı eliyle savuşturur. "Bu elbiseyi uzun zamandır sahibim. Hala moda olmasına sevindim. Boşanmamdan ve avukatının beni mahvetmesinden sonra, artık nadiren alışveriş yapıyorum. Yaratıcı olmak zorunda kaldım, anlarsın ya?"

Raegan'ın çekingen gülümsemesi, Hannah'nın açık sözlülüğünden rahatsız olduğunu gösteriyor. "Evet, harika bir elbise."

Roarke birkaç metre ötede biriyle konuşuyor ve onun Hannah'yı fark etmesini beklerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Teşekkürler. Birini getireceğini sanıyordum?"

"Evet." Raegan arkasına bakıyor. "Orada."

Hannah bilmiyormuş gibi davranıyor ve gümüş tilkiyi görmek için yana eğilirken hareketlerini abartıyor. "Oh, Roarke Baldwin'i mi getirdin?"

Bu, bir ustayı izlemek gibi, bayanlar ve baylar. Bir gün Hannah Crowley gibi olmak istiyorum.

"Onu tanıyor musun?" diye sorar Raegan.

"Şahsen değil. Arkadaşça değil. Sadece mahkemeden."

Raegan, zeki bir kız olduğu için, şimdi tüm parçaları bir araya getirir.

"Olamaz," der, gözleri fal taşı gibi açılır.

Roarke Baldwin'in ünü herkesçe bilinir. Eski sevgilinize ders vermek için tutacağınız adamdır.

"Evet, eski sevgilimin avukatıydı, ama hey, kırgın değilim."

Başka bir yerde olsaydık, saçmalıklar söyledim, ama bu Hannah'nın mücadelesi.

"Çok üzgünüm, onu getirmeyecektim," diyor Raegan sessiz bir sesle.

Hannah gülümser. "Tabii ki. Nereden bilecektin ki?"

Roarke konuşmasını keser ve dördümüz de dikkatini bize çevirirken ona bakarız.

Her şeyi kontrolü altında tutan bir adam gibi görünüyor, ama bir anlığına gözlerinde korku parıldadığını görüyorum. Ama kaçmak yerine, lanet olası bir pitbull gibi ününü kanıtlayarak, sanki bunu başından beri bekliyormuş gibi kendinden emin bir tavırla yaklaşıyor. Sanki buranın Hannah'nın dairesi olduğunu biliyormuş gibi.

"Bayan Crowley," elini uzatır, takım elbisesinin kolunun altından büyük, pahalı bir saat görünür.

"Bay Baldwin, sizi evimde ağırlayacağımı hiç düşünmemiştim."

Raegan'ın gözleri ikisi arasında gidip geliyor ve sanırım hepimiz ebeveynlerinin tartışmasını izleyen bir grup çocuk gibi görünüyoruz.

"Burası harika bir yer. Aile mülkiyeti mi?" diye sırtarak sordu.

"Bunu benden alamadığınız için mi böyle düşünüyorsunuz?"

"Sadece bir soruydu," diyor tembel bir şekilde.

"Sorular, sorular." Hannah'nın gülümsemesi hiç bozulmadı ve bu yüksek sosyete tavrını ne zaman bırakıp adamın burnuna yumruk atacağını merak ediyorum.

Dean ve Reed yaklaşıyor ve bu noktada minnettarım.

"Merhaba," diyorum ve Dean, çifti izlerken bana bir kadeh şarap uzatıyor.

"Terasa çıkmayı düşünüyorduk," diyor Reed.

Victoria ona sokulur ve onun için aldığı şarap kadehini kabul eder.

"Harika."

"Hannah, iyi misin?" Sesimi alçaltıp kafasının arkasına eğiliyorum.

O başını sallar.

"Lütfen eğlenin Bay Baldwin ve ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun. Belki eski sevgilimin hak ettiğini düşündüğünüz bir yerlerde gümüş çatal vardır."

Roarke'un gözleri yaramazlıkla parıldıyor ve şu anda onu çıplak hayal etme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum.

Bu ikisinin arasında tuhaf bir kimya var.

İki adam odaya girer ve Hannah onları selamlamak için izin ister. Roarke'un gözleri onun gitmesini izler. Raegan'ın Roarke'a ilgi duymadığını umuyorum, çünkü eminim ki onun gözü başka birinde.

"TACO BELL'E GİTMEK İSTER MİSİN?" Dean, Uber'e bindiğimizde sorar.

"Yatağım için havamdayım." Topuğumu çıkarıp çıplak ayağımı bacağım boyunca gezdiriyorum.

Seksi olmaya çalışmıyorum, bu yeni topuklu ayakkabılar beni öldürüyor.

"Harika. Hala uyumluyuz." Kollarını açar ve bacağımı oraya koymam için kucağını okşar.

"Yalnız," diye ekliyorum.

O bacağını okşamaya devam ediyor. "Seni bırakmadan önce bir dokunayım mı?"

İsteksizce, ayaklarımın masajını yapmasına izin veriyorum. Belki o zaman ilişkilerle ilgilenmediğini fark eder ve çekip gider.

Ancak elleri ayağıma değdiği anda, başım cam pencereye düşer, gözlerim kapanır ve içimden bir inilti çıkar. "Beyefendi gibi davranmamı istiyorsan, ses çıkarmayı kes."

Ayağımı kaydırıyor, böylece kasıklarından çok dizine yakın oluyorum ve içimdeki karıncalanma hissinin geçmesini diliyorum.

"Hala Sox taraftarı mısınız?" diye sorar. "Hala Cubs taraftarı mısınız?"

"World Series şampiyonlarını mı kastediyorsun? Tabii ki." Yüzündeki sırıtış, en iyi cevabımı vermemi teşvik ediyor.

"Evet, o iki yıl önceydi." "Bu yıl yine onların yılı olacak, hissediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Bunun ayak masajı mı yoksa sözleri mi yüzünden olduğunu bilmiyorum. "Söylentilere göre Sox daha ileri gidecek gibi görünüyor."

Uber şoförü arka aynadan bize bakıyor. "Kimi dinliyorsunuz? WGN-AM mi?"

"Aptal Cubs hayranları, beyzbol Sox hayranları içindir." Öne eğilip omzuna hafifçe vuruyorum. Omuzu güzel.

O gülüyor. "Şirketim bir parti veriyor. Crosstown Classic. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Benden bir randevu daha mı istiyorsun?" Başparmağı ayak tabanımın kemerine batıyor ve içimden çıkmak isteyen uzun iniltiyi yutuyorum.

Bizim için her şeyin bittiğini düşünmemiştim. Yani, sadece bu geceye evet demiştim, ama zamanımızın bittiği düşüncesi beni üzdü. Üzülmemem gerekse de. Dean'in ne kadar rahat bir insan olabileceğini unutmışum. Baskı yok, rahat sohbet, sanki hiçbir şey onu rahatsız edemiyor gibi. Bütün gece benim yanımda kalarak diğer insanlarla kaynaştı. Ben uzaklaştığımda, konuşacak birini buldu. Bütün gece barın etrafında dolaşmadı, beni aceleye getirmede ve

kimseye kendini övmedi. Belki Dean yeni bir sayfa açmıştır. Ya da daha büyük olasılıkla sadece iyi bir gece geçirmiştir.

"Bunu bir iyilik olarak düşün,"
diyor. "İyilik mi?"

"Yalnız gitmek istemiyorum."

Diğer ayağımı da uzatmamı işaret ediyor ve ben de kendime eziyet etmekten hoşlandığım için bunu yapıyorum. Topuğumu ayağımdan çıkarıyor, yere koyuyor ve diğer ayağımla ilgilenmeye başlıyor.

"Wrigley Field'a gitmemi mi bekliyorsun?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Teknik olarak, çatı katı. İçeri girmen gerekmiyor. Yardımı olacaksa, patronum ChiSox taraftarı."

"Senin Cubs taraftarı olduğunu biliyor mu?"

Konuşma çocukça geliyor, ama dürüst olmak gerekirse, giydiğiniz rengin rengi nedeniyle işler kazanılmış, işler kaybedilmiştir. Chicago'da, beyzbol hayranıysanız, her iki takımı da sevmek diye bir şey yoktur. Ya biri ya da diğeri. Tartışma bitmiştir.

"Evet."

"Sox taraftarı birini getirmenin sana puan kazandıracağını mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi iyilik yapıyorsun?"

Bakışları ayaklarımdan gözlerime kayıyor ve hava çok karanlık olduğu için yüzünü tam olarak okuyamıyorum, ama sessizliği kulakları sağır ediyor. "Evet."

Basit bir kelime, ama içinde anlamadığım bir ağırlık var. Konuşmanın neden değiştiğini bile bilmiyorum. Her zamanki şakalarımız nereye gitti? Beni orada istemesinin başka bir nedeni olduğunu düşünmeden edemiyorum ve her zamanki gibi merakım galip geliyor.

"Tamam. Gideceğim," diyorum.

"Seni Cellular'daki maça
götüreceğim." "Peki, o zaman nasıl
reddedebilirim?"

Ayağımı gıdıklıyor ve ben kurtulmak için ayağımı geri çekiyorum.

Araba yavaşlar ve ben topuklu ayakkabılarımı giymek için bacaklarımı kendime doğru çekmeye başlarım, ama Dean kolunu bacaklarımın üzerine koyar, her bir topuğu alır ve sanki bir ayakkabı satıcısıymış ve bunu milyonlarca kez yapmış gibi ayağıma geçirir.

Yine, o işini bitirip gözlerimiz kilitlendiğinde enerji değişir.

Dönüp, çantamı alıp kapıyı açarım.

"Teşekkürler," derim şoföre ve apartmanımın önündeki beton kaldırıma adım atarım.

Dean benim tarafımdan çıkmak için kayar, ama ben göğsümün önüne elimi uzatırım. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir ve durmaz, arabadan inerken ayağı bacaklarımın arasına basar ve göğüslerimizi birbirine değdirir.

"Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Elleri kalçalarımı kavrar ve beni arabadan uzaklaştırarak öne doğru itekler. O kapıyı kapatmakla ve Uber şoförüne gitmesini söylemekle meşgulken, ben daire komplekse girmek için anahtarlarımla uğraşırım.

Küçük cam fuayede, göğsü sırtıma çarptı ve yalan söylemeyeceğim, içimden bir parça dönüp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak istiyor. Göğüs uçlarım sütyenimde belirginleşir ve titremeyi bastırıyorum.

İrade, Chels. Birkaç dakikan var, sonra Rambo'yu izleyip Dean Bennett ile yatmanın nasıl bir şey olduğunu yeniden yaşayabilirsin.

Anahtar sonunda yerine oturur ve kapıyı açıp asansöre doğru yürürüm.

"Seni burada bırakabilirim." Arkama bakıyorum.

Elini havaya kaldırıp yere işaret ediyor ve dönme hareketi yapıyor. "Geri dön."

"Gerçekten, Dean, ben hallederim."

"Seni kapına kadar geçireceğim." Beni geçip asansör düğmesine basıyor.

Biri bana garezi var. Şimdi onunla asansör yolculuğundan sağ çıkmam gerekiyor. Lütfen, bu apartman kompleksinde yüzlerce insan yaşıyor, bizimle aynı anda eve gelen biri olmalı.

Gece geç olduğu ve çoğu sakin muhtemelen uyuduğu için asansör çabuk gelir.

Asansöre girip katımı seçiyorum. Dean omuz omuza benimle duruyor.

Cam kapılardan bir kadın gördüğümde, anahtarını kilide sokar ve gülümser. Ben de gülümserim.

Kurtarıcım.

Dean asansörün diğer tarafına uzanıp kapı kapatma düğmesine basıyor. Bir kez olsun asansör olması gerektiği gibi çalışıyor ve kapılar yavaşça kapanıyor. Kadının gülümsemesi tiksintiye dönüşüyor ve Dean'e orta parmağını gösteriyor.

Başımı onun yönüne çeviriyorum. "Bu hoş değildi."

"Umurumda değil." Göğsü benim göğsüme yaslanır, elleri beni iki yanımdan sıkıca tutar.

Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama sırtım duvara dayalı, vücudu benim vücudumun üzerinde, gözleri şehvetle dolu ve dudakları yalanacak kadar çekici. Kollarımı açıp bana sahip olmasını söylemek istiyorum.

"O..."

Kalçaları öne doğru kayar. "Bu gece seni paylaşmaktan bıktım."

"Dean," diye iç geçiririm.

"Bir öpücük?" diye sordu. "Lütfen?"

Sesi, maraton koştuktan sonra bir damla su için yalvarır gibi çaresiz.

"Önce beni kapıya kadar geçirmelisin, değil mi?"

Dudakları yukarı kıvrılır, mükemmel dişleri görünür. "Asansörde öpüşmek istemiyor musun?"

"Birincisi, bir öpücüğe razı oldum. İkincisi, biraz klişe, sence de öyle değil mi?"

Öne eğildi, burnu yanağımdan geçip boynuma doğru kayd ve tekrar kulağıma geri döndü. Tüylerim diken diken oldu. "Keşke isteğini yerine getirebilseydim, ama on saniye içinde dudaklarım seninkilere değmezse, öleceğim."

"Bu biraz dramatik, sence de öyle değil mi?" Sesim olması gereken sitem tonunu taşımıyor. Bunun yerine, nefes nefese ve davetkar.

"Hadi ama. Ben uslu bir çocuk oldum, bir ödül alamaz mıyım?"

Asansör çalar ve kapılar açılmak üzeredir, ama Dean kapı açma düğmesine basıp basılı tutar ve bana doğru eğilir.

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde duruyor ve bekliyor. "Sen kabul etmezsen yapmayacağım."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, gözleri açlıktan kıvranan bir adam gibi beni yutarcasına bakıyor ve ben de onun yakaladığı masum avıyım.

"Bir öpücük," diye fısıldarım, artık ona hayır diyemem.

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, dudakları benim dudaklarımın üzerindeydi. Elleri belime dolandı, beni kendine çekti

, ereksiyonu karnıma değiyor. Ellerim yanaklarına konuyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde tutuyorum.

Dean istediğini alır. Dili benimkiyle ırpındığında hiç nazik davranmaz, ateşli pücüğümüz çılgınca hale gelirken yavaşlamaz. Kafalarımız birbirimize doyamadan bir yandan diğer yana sallanır.

Dean düğmeye o kadar uzun süre basıyor ki asansör alarmı çalmaya başlıyor ve sonunda bir araya geldiğimiz kadar çabuk ayrılıyor.

Hava almaya ihtiyacım var, asansörden çıkıp koridordan daireme doğru koşuyorum, o da tüm yol boyunca beni takip ediyor.

Kapıma vardığımda arkamı dönüp ona bakıyorum. "Burada vedalaşacağız ve sen zaten iyi geceler öpücüğünü aldın."

"Şansımı bir saniye daha zorluyor musun?" Başımı sallarım.

"Söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"

"İkinci kez tadına bakamayacağımı söyle." "İkinci kez tadına bakamazsın."

Bakışları göğsüme düşer, muhtemelen düzensiz nefes almamı fark etmiştir. Öne eğilir, başı aşağı iner.

"Dean," derim, içimdeki tüm direnişini kaybederek.

Bu sefer dudakları benimkilere hiç değmez. Elleri cebindedir, ama nefesi kulağımı gıdıklar. "Tatlı rüyalar, Chelsea. Harika bir gece için teşekkürler." Geri ekilir. "İçeri girdiğinden emin olmak istiyorum." Kapıyı işaret eder.

"İyi geceler, Dean." Anahtarlarımla oynuyorum, hangi anahtarı kullanmam gerektiğini bir türlü hatırlayamıyorum. Sonunda, biri bana bakıyor çünkü anahtarı buluyorum, kilide sokuyorum ve kapıyı açıyorum.

Dairemin ışığını açıp etrafta dolaşıyorum. "Teşekkürler."

"Rambo'nun keyfini çıkar," diye kıkırdar ve tekrar asansöre doğru yönelir.

"Steel Magnolias'ın keyfini çıkar," diye seslenirim, o koridordan uzaklaşırken.

Etrafında dolaşarak başını sallar. "Sana hiç söylemedim mi? Benim fil hafızam vardır." Parmağıyla başının yan tarafına dokunur

"Silahım yeterince dolu, bunu yeniden yaşamak için senin videona ihtiyacım yok."

Bilime göre yunusların fillerden daha iyi hafızaları olduğunu söylemeye gerek görmedim.

"Şimdi içeri gir ve kendini kilitle. Yarın konuşuruz," diyor.

Durur durur ve bekliyor bekler ortada ortada bekler
koridorun koridorun ortasında dairem

Başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek, kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim, onun bu tarafta benimle birlikte olmasını deli gibi diledim.

On Üçüncü Bölüm

Bir hafta sonra, siyah ve beyaz giysilerimi giydim, kot pantolon ve White Sox tişörtü giydim, sweatshirt'ümü belime bağladım. Geride bıraktığım tek şey şapkam. Bu bir ofis işi olduğu için, çok dağınık görünmek istemiyorum.

Dean'in geleceğini söylediği saatte kapım çalındı. Her zamanki gibi, midem içimde küçük bir havai fişek gösterisi patladı. Bana her mesaj attığında bu olurdu. Arayıp aramayı denedi, ama ben henüz hazır değildim.

Kapıyı açtım.

"Oh, pardon, kusmam lazım." Onun baştan aşağı mavi ve kırmızı kıyafetini inceleyerek boğuluyormuş gibi yapıyorum.

"Lanet olsun, White Sox'un berbat kıyafetiyle bile seksi görünüyorsun." İçeri girer.

"Lütfen içeri gel," diyorum alaycı bir şekilde ve o omuz silkiyor.

"Neden hiç zili çalmıyorsun?"

Apartmana girmek için bir zil var, ama o her zaman kendi yolunu buluyor gibi görünüyor.

"Ev sahibimden anahtar mı çaldın?"

"İnan bana, buraya girmek o kadar kolay ki korkutucu. Seni buradan taşınmaya ikna etmek üzereyim."

Kot pantolonu biraz eskimiş ama hala yeni gibi görünüyor. Cubs tişörtü ve forması omuzlarını çekiyor ve şapka takmamayı tercih ettiğini fark ediyorum. Saçları, ben onun ofisindeyken olduğundan daha dağınık. Cumartesi günü için rahat bir görünüm seçmiş olmalı.

"Bu uygun mu? İşle ilgili olduğu için." Giydiklerimi işaret ediyorum.

Beni baştan aşağı süzer. "Bilmiyorum.

Dön bir." Ona sert bir bakış atarım ve o gülümser.

"Denemeye değer."

Cep telefonumu alıp çapraz askılı çantama koyuyorum ve çıkmaya hazırlanıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Gidip Cubs'ın Sox'u nasıl yendiğini izleyelim."

Gözlerimi deviriyorum. Kapıdan ıkıyoruz ve kapıyı kilitliyorum, Dean tüm bu süre boyunca beni bekliyor.

Asansöre doğru yürürken, eli elimi bulur ve parmaklarımızı birbirine dolandır. "Buna alışmamız gerektiğini düşünüyorum. Seni benim kız arkadaşım sanıyorlar." Asansör düğmesine basar.

"Eski karın değil."

"Hakkımda çok fazla şey bilmelerini istemiyorum."

Ona iki kaşımı da kaldırıyorum. "Yani, senin kız arkadaşınmışım gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Başka biriyle görüşüyor musun?" diye sordu ve ben yarı yarıya

yalan söylemek. "Teknik olarak *kimseyle* görüşmüyorum."

"ıktığın herkesin dilini yutuyor musun?"

Asansör gelir, içeri gireriz ve ben kasıtlı olarak aramızda boşluk bırakırım "Sen benimkini yuttun, bilgin olsun."

O gülüyor. "Bana izin versen çok daha fazlasını yutarım."

Sanki menopozdaki elli yaşındaki bir kadınmışım gibi sıcak basması başlıyor.

"Sanırım yutan ben olurdum." Kısasa kısas.

"Bu konuda her zaman bir oyuncu oldun. Ama yine de, muhtemelen karışıklık istemediğin içindir." Göz kırpar.

Neyse ki asansör kapıları açılır ve apartmandan çıkarız.

"Hava çok güneşli," diye haykırıyorum.

"Gerçek bir yaz günü gibi." Yine elimi tutar ve beni caddeye doğru götürür.

"Bugün toplu taşıma mı kullanacağız?" diye soruyorum, o da beni kalabalık hafta sonu sokaklarında dolaştırırken.

"Hayır."

"Yürüyor muyuz?"

Eğer öyleyse, gerçekten çok kızacağım. Koşu ayakkabılarımı giymedim.

"Hayır."

"O zaman oraya nasıl gideceğiz?"

Durur ve tren hattının altına park edilmiş iki tekerlekli araca bakar.

Gözlerim büyüdü ve ona baktım. "Oraya vardığımızda berbat görüneceğim."

"Hayır, öyle görünmeyeceksin. Hadi."

Ben bak aşağı baktım motosiklete motosiklet
bakarken Dean eğilirken yan bölmelerden iki kaskı alıyor.

"Sürmeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Kaskı elinden kapıyorum. "Tabii ki hatırlıyorum." Kaskı kafama takarken, bu sabah saçlarıma harcadığım zamanı düşünerek içimden iç çekiyorum. "Oraya vardığımızda bana bir şapka alacaksın."

"Tamam." Kaskını takıyor, ona takıldığında garip geliyor. Üniversitede hiç kask takmazdı ve bisikleti de bunun gibi değildi. Belli ki vergi avukatları iyi kazanıyorlar.

O önce motosiklete biner, standı kaldırır ve benim için düzeltir. Ben de binerim ve kalkışa kadar kollarımı onun beline dolayarak ona sarılırım.

Chicago trafiğine yavaşça girer ve hafta sonu trafiğinin sürekli dur-kalk olduğu için bu yolculuğun bir kabus olacağını düşünürüm. Ama daha iyi bilmeliydim.

Gerçek Dean, yolculuğun ilk dakikasında ortaya çıktı. Önünde duran arabaların arkasında beklemiyordu. Bunun yerine, hızla ilerleyip önündeki arabayı geçip o şeride girdi, neredeyse otobüsün arkasına çarpacaktı.

"Bugün ölmek istemiyorum," diye ona duyulacak kadar yüksek sesle söylüyorum. Ellerim onun beline sıkıca sarılmış ve kaskım, kesinlikle çılgın bir yolculuk olacağından korktuğum için sırtına bastırılmış durumda.

"Benimle her zaman güvendesin."

Işıklarda durur, ayakları betona basar ve vücudum biraz gevşer. Sahadan sadece birkaç blok uzaktayız ve

, umarım bisikleti getirmiştir, böylece sonra bir yere gidebiliriz. Eskiden yaptığımız gibi açık bir yola.

Onun sürüş tarzına alışmaya başladığım sırada, Wrigley görüldü. Çatıya çıktığımız yerin kaldırımında durdu. Kaskının siperliğini kaldırdı ve valeyle konuşmaya başladı.

—Dean ona bisikleti sürmesine izin vermeyecek, bu yüzden adam onu bir sokağa yönlendirir.

"Burada in," diyor Dean ve ben, bir bebeği annesinden ayırır gibi kendimi onun vücudundan uzaklaştırıyorum. Sorun yokmuş gibi davranıyor olabilirim, ama tüm benliğim ona tekrar sarılmak istiyor.

Dean, motosikleti tekrar çalıştırıp sokağa hızla girerken ön kolları kasılır.

"Güzel motosiklet," diyor vale.

Ben başımı sallıyorum.

"Burası Comiskey değil." Gömleğime bakar ve White Sox Park'ın orijinal adını kullandığına göre, otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum.

"Bu şehirde." Omuz silkiyorum.

"Bunu senin semtin için saklamalısın."

Şaka yapıyor, sırtışından anlıyorum, ama yine de Dean'in beni Wrigley'e gitmeye nasıl ikna ettiğini anlayamıyorum.

"Bu yıl World Series'i kazandığımızda ilk sırada sen olacaksın."

Adam abartılı bir kahkaha attı. "Birincisi, White Sox playofflara kalırsa, gökyüzünden yüz dolarlık banknotlar yağmasını beklerim. İkincisi, ben iyi gün dostu bir taraftar değilim."

Aynı anda, Cubs formalarıyla giyinmiş bir grup kadın görüyoruz. İçlerinden birinin ayakkabılarında birine beyzbol topu, diğerine Rizzo'nun yüzü, diğerine ise Bryant'ın yüzü çizilmiş. Tamamen iyi gün dostu taraftarlar.

"Keşke hepimiz için aynı şeyi söyleyebilseydim," diyor.

Kadınların nereye gitmeleri gerektiğini merak ederek etrafa bakışlarını izleyerek kıkırdayarak gülüyorum.

"Wrigley o tarafta bayanlar." Devasa metal yapıyı işaret ediyor ve ikimiz de rahatsızlık dolu bir bakışlaşıyoruz.

"En azından benim geldiğim yerde böyle bir şey yok," diyorum.

"Çünkü sizler kazanamıyorsunuz."

Alay etmek eğlenceli ve Dean'i beklerken zaman geçiyor. Dean sonunda köşeyi dönüyor.

"Erkek arkadaşını gör, iyi biridir." Dean'in yönünü işaret ediyor.

"Tahmin edeyim, Cubs taraftarı olduğu için özel park yeri mi aldı?"

"Onunla geldiğin için mutlu olmalısın. Bir Sox taraftarını bir mil uzağa gönderdim."

Dean bize ulaşır ulaşmaz kolunu omuzlarıma doladı.

Çok mu koruyucusun?

"Çok teşekkürler." Valeye biraz para uzatır.

"Sorun değil." Profesyonel bir adam olarak, bakmadan cebine koyar.

. "Cubbies'e başarılar." Adam bana göz kırpmıyor.

"Evet." Dean'in ses tonunda vale görevlisinin yarısı kadar bile coşku yok.

İçeri girip merdivenleri çıkarken, Dean başını sallar ve "Seni birkaç dakika yalnız bıraktım." der.

"O masumdu."

Bu koruyucu tavrını sevmemem gerekirdi, ama seviyorum. Belki de içimdeki kız çocuğu yüzünden, ama beni kaybetmekten korkması bir şey ifade ediyor. Tabii ki, asıl soru, beni gerçekten sahip olup olmadığı.

Hayır, bu konuda kararlı olmalıyım. Bu iş meselesi. Başka bir şey olamaz. Değil mi?

"DEAN!" Yarı sarhoş bir adam bağırır ve ardından herkesin başı bizim yönümüze döner.

Yine üniversiteye mi döndük, Dean gelmeden parti başlamıyor mu?

Bar alanına girdiğimiz anda adam bize yaklaşır. Önümde Wrigley'e vuran güneşe bakarım ve dikkatim o yöne kaymak ister.

"Bay Heiberman." Dean hemen elini uzatır.

Adam bana bir bakış atar, Dean'in elini sıkar ve sonra büyük, kıllı parmaklı elini önüme uzatır.

"Bu benim kız arkadaşım, Chelsea Walsh," diyor Dean.

Elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Heiberman."

"Gary, lütfen." Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Dean birini getirmek istediğini söyleyene kadar onun bir sevgilisi olduğunu bile bilmiyorduk." Eğiliyor. "Onunla birlikte gelen tüm kadınları göstermen iyi oldu."

"Um. Kadınlar mı?" Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırırım.

"Dean oldukça çekici biridir. Kızımın anlattığına göre, birçok kadın bir süredir ona göz dikmiş. Şimdi onlara neden ilgi göstermediğini anlıyorum."

Dur mide, sırf ofisindeki kadınların ilgisine ilgi duymamış olması bir şey ifade etmez. Onlar onun tipi olmayabilir.

"Oh, Bay Heiberman." Dean bana bakar. "O nazik davranıyor."

Gary, Dean'in karnına bir yumruk atar. "Mütevazı davranıyor. Ama şimdi sizinle tanıştığımıza göre, nedenini biliyoruz. İkiniz muhteşem bir çiftsiniz."

İçgüdüsel olarak ellerim saçlarıma gider, kask taktıktan sonra ne kadar kötü göründüğünü merak ederim.

"Peki, keyfinize bakın. Tanrı biliyor ki Dean ofisten yeterince çıkmıyor. Ama yine de onu bu yüzden çok seviyoruz."

Tüm bu konuşma çok tuhaf ve eğer o adam üç kat XL Sox forması giymeseydi, onu umursamazdım. Yani, kim birine, onunla birlikte geldiği adamı bekleyen uzun bir kadın kuyruğu olduğunu söyler ki? Bu insanların nesi var böyle?

"Hadi, sana bir bira alayım," diyor Dean, beni düşüncelerimden koparıyor.

Bara doğru ilerliyoruz, Dean'in eli belimin altında, ama hemen önümde Dean'e açıkça gözleriyle tecavüz eden, selam vermek isteyen esmer bir kadın bizi durduruyor.

Bu gece gerçekten birilerini dövmek zorunda kalacak mıyım?

On Dördüncü Bölüm

"Hillary, bu Chelsea," diyor Dean, sahte gülümsemesinin ardında bana görünmez bıçaklar savuran esmer kadını tanıtıyor.

"Memnun oldum." Elimi nazikçe sıkıyor. "Ben de."

"Neden hiç kız arkadaşından bahsetmedin?" Sanki ben orada değilmişim gibi, tüm vücudu Dean'e doğru dönüyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Bu yeni bir şey."

"Ya da eski bir şey," diye samimiyetsiz bir gülümsemeyle araya giriyorum.

İsterseniz beni yargılayın, ama kızların bunu bir tür rekabet olarak görmelerinden nefret ediyorum. Başka bir kızın bir erkeği elde etmesine ve mutlu olmasına izin veremez miyiz? Eğer o ipuçları veriyorsa ve o bunları anlamıyorsa, o zaman ilgilenmiyordur. Hayatına devam et. Neden sana ilgi duymayan bir erkeği istiyorsun? Sen bundan daha değerlisin.

Dean hafifçe gülümser ve koyu renk gözlerinde bir ışıltıyla bana bakar.

"Yani, ara sıra birlikte oluyorsunuz?" diye sorar Hillary.

"Ciddi olamazsın," diye ağızından kaçıyor, kendimi durduramadan.

Dean'in eli belime konar ve hafifçe bastırır. "Anlamadım?"

Sadece başı bana doğru döner.

"Hiçbir şey." Dilimi ısırırım. Dean bana bunun için büyük bir borçlu. Etrafında dolanır, elimi Dean'in göğsüne koyar, parmaklarımla yukarı aşağı gezerim. "Gidip o içkiyi alacağım." Parmak uçlarımda yükselir, yanağına bir öpücük kondurur ve sonra gözlerimi Hillary'ye dikerim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

O gülümser ve ben sesler yükselmeden, yumruklar havaya kalkmadan uzaklaşıyorum.

Barmen önüme bir peçete koyar, başka bir kadın ama neyse ki Dean'ın hayranı değil. En azından şimdilik. "Ne alırsınız?" diye sorar.

"Sadece bir Miller Lite."

Gözlerimi televizyonlara sabitlerim ve bir kez bile Dean ve Hillary'ye bakmam. O benim değil. Buraya bir iyilik için geldim. Evet, beni geri istediğini söylüyor, ama gerçekten değiştiği henüz belli değil.

televizyona bakmaya devam ediyorum, ilgileniyormuş gibi davranıyorum.

Bazen umursamıyormuş gibi davranmakta o kadar iyiyim ki, bu beni korkutuyor.

"Senden hoşlanıyorum." Barmen bir bardağı yıkıyor ve burada bu kadar az insan olmasına şaşıyorum. Elbette burası onun tüm ofisi olamaz. "Siyah ve beyazı giymek cesurca."

"Cubs hayranıymışım gibi davranmayacağım."

Gülümser ve başka bir bardağı kaldırır. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında, sol parmağında mütevazı bir alyans vardır.

"Aferin sana. Olmadığın biri gibi davranmanın hiçbir faydası yok."

"Kesinlikle." Bir tabureye oturup, başka bir şehirde oynanan başka bir maç izlerken biramdan bir yudum alıyorum.

Onun sözleri boğazımda bir düğüm oluşturur. Dean da bunu mu yapıyor? Rol mü yapıyor? Güvensizliğim gururumu yenerek bakışlarım, şu anda iki erkekle konuşan Dean'e kayar. Rahatlama hissi beni hızlı ve sert bir şekilde sarar. Odanın geri kalanına bakarım ve Hillary'yi barın girişinde, beni Dean Bennett ile çıkmaya layık olup olmadığını değerlendiriyor gibi görünen bir grup kadınla konuşurken bulurum.

Dean'ın bana katılmasının uzun sürmesi gerekmedi, elini kaldırarak Noelle adındaki dost canlısı barmenin dikkatini çekti. "Sadece su lütfen."

"Kanaman var mı?" diye soruyorum ve iri cüsseli adam yanımdaki tabureye oturuyor.

"Ne?"

"Onun pençeleri sana batarken."

O gülüyor. "Seni kıskanç olduğun için hep sevmişimdir."

"Ve beni kıskandırmak için çok uğraştın."

Noelle onun için su şişesini açar, peçeteye koyar ve önüne kaydırır.

"O, Heiberman'ın kızı." İtiraf eder ve her şey yerine oturur.

"Ve o seni istiyor mu?"

"Ben müsait değilim." Suyun yarısını yudumlayıp şişeyi geri koyar.

"Hayır, boşsun." Taburemi onun yönüne çeviririm, kadınların hala olanları anlamaya çalıştıklarını fark ederim. Onları duyabiliyorum, "Dean neden onunla zamanını boşa harcıyor?" Harika özelliklerimin bir listesini yapabilirim, ama muhtemelen yine de kafaları karışık kalır.

"Sen benim kız arkadaşım olmayı kabul etmesen bile, bu beni müsait yapmaz. Kalbim sadece sana ait. Bu değişmedi." Bütün bunları ciddi bir yüzle söylüyor.

Beş yıl önce Dean'in ağzından asla çıkmayacak sözler.

Elimi uzatıp, elimin tersiyle alına dokunuyorum. "İyi misin?"

Elimi yakalayıp kucağına indirir. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Milli marşı duyunca ayağa kalkar. "Sanırım buraya maç izlemeye geldik."

"Öyle." Onun beni girişe götürmesine izin veriyorum ve ismini anmayacağım kadının karşısına oturuyoruz.

Başka bir vergi avukatı ve eşiyle sohbet ediyoruz. Biraz daha yaşlı olsalar da, Sox taraftarı olduğum için benimle dalga geçmekten hoşlanıyorlar ve Sox'un Cubs'a gol attığı sırada benim de onlara karşılık vermemden rahatsız olmuyorlar.

"Bir bira daha ister misin?" Dean eğilir, dudakları kulak mememe tehlikeli bir şekilde yaklaşır.

"Belki sadece bir su."

O başını sallar, ayağa kalkar ve bara doğru yürür. Bir dakika sonra Hillary onun yerine oturur.

"Merhaba, seni kırmak istememişim, sadece genellikle bir erkek kız arkadaşından bahsetmediğinde, bunun nedeni onun

sadece seks için birlikte olduğu anlamına gelir."

Long Island Ice Tea olduğunu dűşündüğüm içkiye bakıyorum ve sonra gözlerine bakıyorum. Umarım sarhoş olduğu için böyle davranıyordur. "Dean için seks arkadaşı olmaktan çok uzağım."

Dikkatim

, yeni atıcı ısınırken sahaya kaydı. "Bunda kötü bir şey yok.

Dediğim gibi, alınma."

Kendine bir iyilik yap Hillary, içmeyi bırak ve kendi tarafına dön.

"Dinle." Sandalyeyle döndüm. Arkamızdaki hoş çift, beni durdurmayacak kadar kibardı. "Onun istemediği kiři sensin. Bunu söylediğim için üzgünüm ve muhtemelen biraz sarhoş olduğunu biliyorum, ama Dean řu anda ona sorsam benimle evlenirdi. Beni geri istediği için beni aradı. Muhtemelen onu bir süredir sevdiğini anlayabiliyorum ve bunu anlıyorum, ben de beř yıldır bekâırım. İyi ve uygun bir erkek bulmak için çok uğraşman gerekir ve Dean harika bir parti." Elimi bacağına koyuyorum ve o, sanki üzerine kuř pisliği dűşmüş gibi elime bakıyor. "Seni isteyen birini hak ediyorsun. Seni kovalayan birini. Uygun bir erkeği. Onun erkeğini hak ettiğini dűşündüğün için başka bir kadının özgüvenini kırmaya çalışarak dolaşma."

Elimi başparmağı ve işaret parmağıyla tutup kucağıma geri koyar.

"Anla artık. şu anda senden hoşlanıyor olabilir, ama iki hafta sürer."

Ayağa kalkar ve oturma alanının diğer tarafına doğru yürür. O gittikten sonra, arkamdaki sırada oturan kadın sırtıma hafifçe vurur. Dean'in iri vücudu yanımdan geçerek koltuğuna oturur. Hiçbir şey söylemeden oturur ve bana soğuk su şişemi uzatır.

"Teşekkürler."

"Eh, iyi bir parti olduğum izlenimini sürdürmem lazım." Onun kaburgalarına dirsek attım ve o da incinmiş gibi yaptı. "Beni sahiplenme şeklin hoşuma gitti."

"Yanlış duydun," diyorum.

"Öyle yaptığımı sanmıyorum."

"*Senin beni* sahiplendiğini söyledim." Dikkatimi sahaya veriyorum. Dean'e karşı hissettiğim çekiciliğe boyun eğmekten başka her şeye.

"Bir gün duyacaksın." Bir bacağını kaldırıp ayak bileğini dizine koyar. Kolunu omuzlarıma dolarken hiç de rahat davranıyor.

"Güzel hareket," diye mırıldanıyorum.

"Sen ona kız gücü gösterince, artık Hillary'yi elde etme  ansım kalmadı." Ona tekrar dirsek atıyorum. "Tamam, bu acıttı."

"İyi," dedim, ifadesiz bir yüzle.

" imdi oturup öpücük kamerasını bekleyeceğiz."

Ona bakıyorum ve her zamanki sırtı ı yüzünde. "Abartıyorsun."

"Hadi ama. Geçen gece asansörde ama küçük bir öpücük kimseye zarar vermez." " zg n m ama öpücük kamerası çatı katına çıkmıyor."

"Lanet olsun. Nachos yok, öpücük kamerası yok. Bu ne biçim bir beyzbol maçı böyle?"

Kıkırdayarak gülüyorum ve bir şekilde vücutlarımız birbirine yaklaşıyor. Arkamızdaki  ift bara gidiyor ve bizi yalnız bırakıyor. Bay Heiberman, Dean'in diğer i  arkadaşlarına yemeklerin bulunduğu alanın yakınında bir hikaye anlatarak onları eğlendiriyor. Ma ı pek izlediğini sanmıyorum.

Hillary ve arkadaşları sonunda bir masaya otururlar. Dağınık birkaç çalışan dışında, maça konsantre olan sadece ikimiz varız.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Günün büyük bir kısmında aklımın bir köşesinde duran soruyu soruyorum. Aslında, beni maça götürmeyi önerdiği andan itibaren.

"Ne? Beyzbol maçında olmak mı?" Ruh hali değişiyor ve bu konuyu açtığım için pişman oluyorum, ama eğer gerçekten deği tiyse, cevabı burada bulacağım ve bilmem gerekiyor.

"Evet. Orada olabilirdin," diyorum yumuşak bir sesle.

Omuzlarını silkiyor. "Olmayabilirdim. Yani insanlar benim büyük liglere çıkacağımı düşünüyordu, ama hiçbir zaman garanti yoktu. Şu anda otobüste, küçük liglerde oynamak için yola çıkıyor olabilirdim."

"Bunu çok düşünüyor musun?"

"Tabii ki. Bu benim hayalimdi."

Dean, bir gece barda başka bir adamla tartışıp omzunu parçalayan bir kavgaya karışmadan önce, draft edilme konusunda görüşmeler yapıyordu. Hiçbir takım omzu sakat bir atıcı istemez ve birdenbire takım scoutları gelmeyi ve aramayı bıraktı ve Dean depresyona girdi. Bu depresyon evliliğimize mal oldu.

"Ama sen..."

"Hayır, kendimi bu duruma kaptırmıyorum." Gözlerimin içine bakarak, sanki orada gerçeği görmemi istiyor gibi. "İster inan ister inanma, vergi avukatı olmaktan mutluyum. Hiç 'ya öyle olsaydı' diye düşündüm mü? Her zaman, ama hayatta profesyonel beyzbol oynamaktan çok daha önemli şeyler var."

"Eskiden böyle düşünmüyordun." Sesimin acısını ben bile duyabiliyorum, bu yüzden boğazımda oluşan yumruyu bastırmak için suyum yudumluyorum.

"Sana değiştiğimi söyledim. Yalan söylemiyorum, Chelsea. Bizi mahveden şeyin ne olduğunu biliyorum ve bu sefer öyle olmayacağını söylemek için buradayım."

"Leopar beneklerini değiştirmez" atasözü aklıma geliyor.

"Yani, dışarıda olmak yerine vergilerle uğraşmayı tercih ediyorsun." Sahayı işaret ediyorum.

"Eğer bu, seninle birlikte olmam anlamına geliyorsa, her zaman burada olmayı tercih ederim."

"Dostum, bu gece sözlerin çok ağır." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

O da göz kırpmıyor, midemi altüst eden göz kırpması. "İşe yarıyor mu?"

Parmağımı ve başparmağımı kaldırıp aralarında küçük bir boşluk bırakıyorum.

"Bahse ne dersin?" Skor tahtasına bakıyor, ben de aynısını yapıyorum.

Cubs, dokuz. White Sox, sekiz. Yakın bir maç. "Tahmin edeyim, cinsel mi?"

"Başka ne olabilir ki?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. "Seninle mi? Hayır." Kıkırdarım.

O benim yönüme döner, maç artık onun ilgisini çekmiyor. "Bu, senin gerçekten yapmak istediğin ama inatçılığından itiraf edemediğin şeyleri yapmanı sağlamanın benim yöntemim." Elimi alır ve sıkar.

"O zaman belki de senin oyununu oynamak istemiyorum?"
Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Oynayacaksın. Buna ne dersin? Kazanan, oyundan sonra iki katını alır."

"Çift katlı çizburger mi? Anlaştık." Elimi uzatırım.

Elime bakar, sonra tekrar gözlerime bakar. "Daha açık konuşayım, kazanan ikinci aşamaya geçer."

"Birinci aşamayı atlıyor muyuz?"

"Seninle ilk aşamayı asla atlamam, Chels."

Sözlerinin damarlarımda kanımı kaynatmasını görmezden geliyorum.

"Neden bu anlaşmada ben kaybediyormuşum gibi hissediyorum?
Senin meme uçlarını hissedebileceğim. Yaşasın."

Bacaklarını açar. "Üçüncü aşamayı çalabilirsin."

Yüzüm bir anda kızarır. "Hayır, yapamazsın."

El sıkışıyoruz ve o andan itibaren oyun çok daha ilginç hale geliyor.

On Beşinci Bölüm

Güneş batıyor ve Dean motosikletinin gidonunu Lake Shore Drive'a çevirdiğinde kendime gülümsüyorum.

Kollarım beline sıkıca sarılmış, yanağım sırtına değiyor. Yüzümde onun teninin sıcaklığını hissedebilmek için bu kaskı takmak zorunda olmamayı dilemeden edemiyorum. O arabaları geçmek için motosikleti manevra yaparken kasları ellerimin altında geriliyor. Gölün esintisi, çıkmadan önce sweatshirt giymeyi seçtiğim için beni mutlu ediyor.

Dean motosikleti yavaşlatıp kaldırıma park ettiğinde, yolculuk benim için çok çabuk bitti. Solumuzda Michigan Gölü, sağımızda Grant Park vardı.

Kickstand'ı indirip ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Kasklarımızı yan ceplere koyduktan sonra, parmakları benimkilerle benimkilerle dolanıyor. Buckingham Çeşmesi, beton yapının içinden fışkıran suyun altında parıldayan ışıklarıyla gözümüze giriyor.

"Daha önce bana beyzbol hakkında soru sorduğunda hatırlıyor musun?"

Stadyumdan buraya kadar olan beş dakikalık yolculukta, ruh hali şakacıdan ciddileşti ve bu da göğsüme gergin bir ağırlık yükledi.

"Evet."

"Söylemem gereken bir şeyi söylemedim."

Çeşmenin etrafındaki çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor ve önümdeki güzel manzarayı hayranlıkla izliyorum: Chicago silüetini arka planında bırakan çeşmenin fıskiyesi. Manzara, yapmak üzere olduğumuz konuşmanın aksine görünüyor.

Dean'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, artık bu konuyu daha fazla ertelemek niyetinde değil. Yine de, her şeyi konuşmaya hazır mıyım, emin değilim.

"Ne?"

"Tek bir pişmanlığım var."

"Hiç pişmanlık duymamalısın."

Beni durdurup çeşmenin dışındaki bir bankta oturtuyor. "Konuşmama izin verir misin?"

Ona dönerek, sesindeki hayal kırıklığını duyarım.

"Tek bir pişmanlığım var," der tekrar, bakışları yoğundur.

"Kavga mı? Biliyorum. Berbat bir şey."

"Tanrım, Chelsea." Ses tonu kızgın geliyor ama nedenini gerçekten anlamıyorum.

"Ne?"

"Beni dinle." Omuzlarımı ellerine alır, hafifçe sıkar. "Kavga değil. En iyi anım değildi, ama mesele o değil."

Ağzımı kapalı tutuyorum, kasıtlı olarak gözlerine bakarak onu bir daha kesmeyeceğimi belli ediyorum.

"Sorun sensin. Seni kaybetmek benim pişmanlığım." Son kelimedeki sesi kırılır ve ellerimi tutar. "Yavaş ilerlemeye çalışıyorum. Seni zorlamamaya çalışıyorum, ama lütfen bana ilerlediğimizi söyle, olur mu?" Sesindeki çaresizlik, sanki ölüm döşeğindeyken, bu dünyada bir dakika daha kalmak için yüce bir güce yalvarıyor gibi.

"Dean," diye iç çekiyorum, ellerimi onun ellerinden çekip ayağa kalkarak çeşmeye doğru yürüyorum.

"Neden bana cevap veremiyorsun?" Yanıma gelir.

Neyse ki, çoğu insan etrafta dolaşmıyor ve dolaşanlar da bize hiç dikkat etmiyor.

İç çekiyorum. "Benden çok şey istiyorsun."

Su fıskiyesini, renkleri hayranlıkla izlerken, yine Dean'e karşı hissettiğim çekiciliği hissetmemeye çalışıyorum.

"Bize dürüst bir şans vermen için sana başka ne kanıtlamam gerekiyor?" diye soruyor.

"Seni iki kez dışarı çıkardım, beni öptün ve bahsi kazanırsam, bu gece beni elleyeceksin." Ona dönüyorum ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Tabii ki, öyle. Hangi erkek bir çift göğsü okşamak istemez ki?

"Sen istemediğin sürece bunu yapmayacağım. Ama istiyorsun, değil mi?" diye gülüyor, kolları belimi sarıyor ve beni kendine çekiyor. "Hissettiğini biliyorum." Yanağımdan sarkan bir saç telini çekip kulağımın arkasına koyuyor. "Ne zaman kendine karşı dürüst olmaya başlayacaksın?"

Yüzyılın sorusu.

İnsanlar birini isteyebilir ama bunun kendileri için kötü olduğunu bilirlerse asla harekete geçemezler mi?

"İnkâr edemem Dean. Tereddütüm bu değil."

Nedense, uzaklaşmak yerine, ona daha da yaklaşıyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var. Onun beni korumasını ve kollarının güvenliğini sevmeme ihtiyacım var.

"Korkuyorum." Çenemi göğsüne dayayıp ona bakıyorum. "Senin yüzünden bir kez daha kalp kırıklığı yaşamaya dayanamam." Gözümden tek bir damla yaş süzülüyor. "Sonrasında beni görmedin."

"Sen de beni görmedin." Gözyaşım yanağıma düşmeden önce başparmağıyla siler. "Boşanmamızın sebebi ben olabilirdim, ama benim için de kolay olmadı. Kendimi toparlamam uzun zaman aldı, ama başardım. Ben sabırsız bir adamım. Senin için gelmek için uzun süre bekledim, ama şimdi buradayım ve sen hazır olana kadar bekleyeceğim, Chelsea. Sadece doğru yolda olduğumu söyle. Bu savaşı kazandığımı söyle, ben de savaşı kazanmak için savaşımaya devam edeyim."

Çikolata rengi gözlerine bakıyorum ve kararımı yeterince düşünmeden, kalbimin benim adıma konuşmasına izin veriyorum.

Parmak uçlarımda yükselerek, dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyuyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Sıcaklık vücuduma yayılıyor ve topuklarımın üzerine düşüyorum. "Kazanıyorsun."

Eli yavaşça boynuma doğru kayıyor ve beni göğsüne çekiyor, bir koluyla belimi sıkıca sarıyor, diğer koluyla başımın arkasını kavıyor.

"Al." Beni bırakıp cebine uzanır ve iki peni çıkarır. Birini avucuma koyar. "Bir dilek tut."

Onun elinden alıp, çeşmenin kenarına doğru yürüdüm. Gözlerimi kapatıp, daha önce

Bu sefer, çeşmenin dileklerini gerçekleştiren kişi beni duysun diye umuyorum.

Dean penisini öper ve çeşmeye atar. "Ne diledin?" diye sorarım.

"Senin dilediğınle aynı şeyi diledim." Elimi tekrar eline alır. "Şimdi bana son beş yılda kaçırdığım her şeyi anlatmanı istiyorum." Beni Grant Park'ın derinliklerine doğru yol alır.

Gölümsüyorum. "Kısaca, diplomamı aldım ve bu işe girene kadar bir dizi işte çalıştım."

"Hadi ama. Tüm detayları istiyorum. Sanki hayatında hiçbir şeyi kaçırmamışım gibi olsun istiyorum."

"Şey, dairemizden çıktım ve bir saat boyunca arabamda oturdum..."

Bir saniye kaşlarını çattı ve sonra, "Beni terk ettikten birkaç ay sonrasına geçelim." dedi. Sesinde öfke yoktu, sadece sakın bir kabullenme vardı.

"Şehre taşındım."

Sonraki bir saat boyunca, tanıştığımız kırsal kasaba ile şehirdeki okula gitmeyi karşılaştırarak ona anlatıyorum. Neden sevdiğim bir iş bulamadığımı, RISE'a nasıl girdiğimi tartışıyoruz. Ailem, Skylar ve Beckett, Zoe ve Vin. Son olarak, üç yıl önce bir kulüpte Mikey'i gördüğünü itiraf ediyor. Bana sorduğunda, Mikey onun yüzüne yumruk atmış.

"Yapmadı!" Elimle ağzımı kapatıyorum, onun motosikletine yaklaşırken dehşete kapılıyorum.

"Onu özlediğimi ve numaranı istediğimi söyledim." Bana kaskı uzattı.

"Sanırım bundan hoşlanmadı?" Kaskı takıyorum.

"Patronuma basketbol maçında dirsek yediğimi söylemek zorunda kaldım." "Neden bu kadar bekledin? Beni arayabilirdin."

"Doğru zaman değildi, Mikey'nin bunu anlamasına sevindim." Kendi kaskını takar. "Eski günlerin hatrına bir tur atalım mı?"

Gölümserim. "Asla sormayacağını sanmıştım."

"Güneş hızla batıyor, o yüzden Lake Shore'a hızlıca gidip sonra senin evine dönelim."

Başımı sallayıp, koala pozisyonumu almaya hazır olarak motosiklete biniyorum. "Dean?"

"Evet?" Motosikleti çalıştırmak için bekliyor. "Yolculuktan sonra evine git."

Arkasını dönmez, ama ellerini benim ellerimin üzerine koyar, ellerim onun karnının etrafında durmaktadır.

"Emin misin?"

Kollarımı ona daha sıkı sararım ve başımı omzuna yaslarım. "Kesinlikle."

"Hala binmek istediğinden emin misin?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Göl kenarında romantik bir gezinti harika bir ön sevişme gibi geliyor."

"Bisikleti boş ver, başka ön sevişme hareketlerim de var."

Kontak anahtarını çevirir, motosiklet gürültüyle çalışır. U dönüşü yaparız ve diğer yöne doğru yola çıkarız.

Uçurumun kenarına doğru büyük bir adım atıyorum ve aşağısının derin su olduğunu, sadece sivri kayalıklar olmadığını umuyorum.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, güneş ufukta kaybolur. Sersemlemiş halimden çıktığımda, bir garaja giriyoruz. Motosikleti park eder ve Dean bir kez olsun hiçbir şey söylemez, beni asansöre götürür ve düğmeye basar.

Elim onun elinde ve vücudum yakınlığımızın aşırı farkında, düşüncelerim yapmak üzere olduğumuz şeye odaklanmış durumda.

On dokuzuncu kata basıyor ve sessizce yukarı çıkıyoruz. Bu ikimizi de zorluyor mu? Geri alamayacağımız bir karar vermek üzereyiz.

Kapılar açılır ve Dean, benim önce çıkmam için elini önüne uzatır. Sonra eli yine benim elimi kavrar. Kalbim, koridorun sonundaki kapıya ulaşana kadar kapı kapı geçtikçe hızla çarpmaktadır. Daire 1921.

Dean, 1921 numaralı dairede yaşıyor.

Bu ana kadar onun nerede yaşadığını bilmemem garip geliyor. Kapının diğer tarafında ne olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Dean ile dört kısa ay yaşadım. Lavabonun her yerine diş macunu sıçratma, duşta boş şampuan şişelerini bırakma, bulaşıkları bulaşık makinesine koymadan önce durulamama gibi kötü alışkanlıklarını biliyordum. Sabahları nasıl koktuğunu, elini popomda tutmadan uyuyamadığını biliyordum.

Şimdi ise hiçbir şey bilmiyorum. Her şeyi bildiğimi sandığım bir adam hakkında, yanımdaki adam hakkında artık hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum.

"Bilmek zorunda değilsin," diyor, gözlerimin kapıya sabitlendiğini fark ederek.

"İstiyorum." Ona bakıyorum.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir. Bu adımı atmak istememden mutludur.

"Gelecekteki evine hoş geldin." Kapıyı itip benim için açık tutuyor.

Onun karnına vuruyorum ve eşiği geçerken beklentilerimi bastırmaya çalışıyorum.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Yere eğiliyorum. "Bana rüşvet mi vermeye çalışıyorsun?"

On Altıncı Bölüm

"Grover ile tanış," diyor Dean arkamdan, kapıyı kapatırken. "Onu hemen dışarı çıkarmam lazım." Ön kapının yanındaki masaya koşar ve uzun siyah bir tasma alır.

Köpek sırt üstü yuvarlanarak onu okşamama izin veriyor, ama Dean tasmayı takınca ayağa kalkıyor ve kuyruğunu sallayarak nefes nefese kalıyor.

"Köpeğimin beni engelleyeceğini hiç düşünmemiştim. Gitme, tamam mı?"

Gülümserim. "Seninle geleceğim."

"Gerçekten mi?" Dean şok olmuş gibi görünüyor ve nedenini anlamıyorum, ben köpek severim.

"Sanırım burada kalıp etrafı kolaçan edebilirim."

"Hadi, yürüyüş için harika bir gece." Kolunu omuzlarıma dolayarak, beni burada tek başına bırakmak istemiyormuş gibi davranıyor.

Gerçek şu ki, ben meraklıyım, bu benim doğamda var ve Dean'e bunu yapmak istemiyorum.

Daireden çıkıp asansörlere doğru yöneliyoruz. "Grover ne tür bir köpek?"

"Bulldog."

"Ağzından salya akıyor gibi görünüyor. Tüy döker mi?"

Dean gülümser. "Merak ediyorum nasıl bunu

temizleyeceksin temizleyeceksin

temizleyeceksin "

"Sen çok fazla umutlusun."

"İyimser. Arada fark var."

Asansörün zili çalar ve kapılar açılır. İçeri gireriz, Grover asansör inerken müzikal bir melodi gibi nefes nefese kalır.

Dilinden damlayan salyaya bakıyorum ve uzun bir salya ipliğinin yere uzandığını izliyorum.

Lütfen titreme. Lütfen kıpırdama.

Sanki kafamdan geçen endişeleri duymuş gibi, başını çevirir ve merakla bana bakar. Uzun, iğrenç salya şeridi damlar ve halının üzerine düşer.

"Labradorlar veya golden retrieverlar mı sorunlu?
Ya da küçük bir kaniş?"

Asansör kapıları açılır ve pirinç ve mermerle dekore edilmiş geniş bir fuayeye adım atarız. "Kapıcı mı? Ne şık."

"Ne de olsa ben bir avukatım." Sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi sırtını düzeltir, ama bunun rol olduğunu biliyorum.

Beş yıl önce onu terk ettiğimde, çerçevesiz ve yaylı olmayan bir şilte üzerinde baygın yatıyordu. Yemek takımımız kağıt tabaklardan oluşuyordu, markalı olanlardan değil. Birini diğerinden ayırmak neredeyse imkansız olduğu için on tabak birden aldığınız türden. Metal çatal bıçak takımı ya da cam bardaklar yoktu. Zaten biftek yiyip ağır bir bıçağa ihtiyacımız yoktu. Biz üniversite öğrencileriydik ve aramızda olan tek şey aşktı, ama bu yeterli olmamıştı.

Şimdi, ona kapıları açan bir adamla bir apartman dairesinde yaşıyor. Buradaki giriş holü, o zamanki dairemizden daha büyük. Bu kadar şaşırmamam gerekirdi. Hayatının her parçasını beyzbol için feda etti, beni de dahil. Büyük liglere gitme hayali sona erdikten sonra, istediği şey için neden aynısını yapmasın ki?

Aklımda bir ampul yanmış gibi bir düşünce parladı ve onun aynı azmi beni elde etmek için kullanacağını fark ettim. Bu da demek oluyor ki, başımı belaya soktum.

"Clark, bu Chelsea. Chelsea, bu Clark."

Uzun boylu bir adam masanın arkasından ayağa kalkar. "Tanıştığımıza memnun oldum, bayan..."

"Walsh, ama lütfen bana..."

"İyi akşamlar Bayan Walsh. Yürüyüş için ne harika bir gece." Masayı dolaşarak Grover'a bakar. "Ne haber Grover? Görünüşe göre bu gece misafirlerin var." Dean'e gülümser.

"Umarım en iyi davranışını sergiler ve onu korkutup kaçırmaz," diye şaka yapar Dean, kapıya doğru yürürken.

Clark biraz daha hızlı yürür.

"Ben açarım, Clark." Dean kapıyı açar, ama Clark elinden kapıyı alır.

"Beni işimden etme." Kapıdan geçerken gülümser.

"Teşekkürler," derim.

Clark başını sallar. "Rica ederim. İyi yürüyüşler, Grover."

Kapı kapanır ve üçümüz sıraya gireriz. Grover tasma konusunda oldukça iyi eğitilmiş görünüyor, ya da dört ayağıyla tombul vücudunu taşımak için yeterince enerji harcıyor.

"Biraz ileride bir köpek parkı var. İşini hallettikten sonra yukarı çıkacağız. Grover fazla egzersiz yapmayı sevmez."

"Tabii ki."

Sokakta yürüyoruz, Dean Grover'ın tasmağını sol eline alıyor, böylece şimdi ortada kalıyor. Sağ eli benim elimi arıyor ve parmaklarımız birbirine dolandığında kolumdan tüylerim diken diken oluyor. Bu aşka alıştım ve bedenim daha fazlasını istese de, daha önce hiç bu tür bir sevgi yaşamamıştık.

"Sence ne yanlış gitti?" Her iki tarafta yüksek binaların arasında zar zor görünen yıldızların parladığı karanlık gökyüzünün altında soruyorum.

"Ben. Yanlış giden şey benim."

"Hayır, bu iki kişinin işi. Ben bizim için tam olarak mücadele etmedim."

"Chels." Kaldırımın ortasında durur. Grover, sanki Chicago maratonunu koşmuşuz gibi yanında nefes nefese kalır. "Doğru olanı yaptın."

Bakışlarım, el ele yürüyen ve yanımızdan geçerken gülen bir çifte kayıyor. Adam başını sallıyor, kadın bize gülümsüyor. Biz de kibarca aynısını yapıyoruz.

Asla sahip olamayacağımdan duyduğum korku göğsümü sıkıştırıyor. Dean ve ben ya çok ateşliyiz ve yanıyoruz ya da çok soğukuz ve aynı yerde takılıp kalıyoruz. Asla mutlu bir orta yol bulamıyoruz.

"Bazen düşünüyorum da, eğer ben..."

"Yapma," diyor. "Hiçbir şeyi ikinci kez düşünme." Siyah demir parmaklıklı bir çite varıyoruz ve Dean köpek parkının kapısını açıyor, biz de geçip arkamızdan kapıyı kapatıyoruz.

"İyi akşamlar," diyor Dean, küçük bir kanişi olan ellili yaşlarındaki kadına.

Kadın Grover'a gülümser, sonra bize bakar. "Harika bir gece."

"Mükemmel bir bahar gecesi. Yaz geliyor," derim.

Dean bizi beyaz taş duvara götürür ve oturur, Grover'ın tasmaını çıkarır. Grover etrafta dolanır, ağaçları ve çimleri koklar. Eli yine benim elimi bulur, ama bu sefer iç içe geçmiş ellerimizi kucağına koyar. "Geçmişte halletmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama keşke onları geride bırakıp yeni bir başlangıç yapabilesek."

"Mükemmel bir dünyada bunu yapabilirdik," diyorum.

Bakışları, büyükannem Rita kadar yavaş yürüyen Grover'da kalır.

"Beni affedecek misin sence?"

Yanımdaki bu adam, tanıdığım Dean değil. Yıllar önce evlendiğim adam değil. O adam, hafif bir özürle beni affedeceğimi düşünürdü.

"Affetmeseydim burada olmazdım. Tereddütlüyüm, Dean. Ayrılan ben olabilirdim, ama sen işi bitirmeden önce kendi kalbimi kırdım."

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri şeffaf ve sözlerimin onu ne kadar incittiğini gösteriyor.

"Seni üzmem için söylemedim."

Ben cümlemi bitirmeden başını sallamaya başladı.

"Biliyorum." "Beni inciteceğinden korkuyorum, ama haklıydın."

"Haklı mıydım?" Ses tonundaki yükseliş beni gülümsetir.

"Nadiren de olsa, bazen böyle şeyler olur." Omzuyla omzuma hafifçe vuruyorum. "Sana olan bu çekim, on sekiz yaşındaki kadar güçlü. Kadere inanacak kadar naif değilim, ama bunu inkar edemem."

Eli elimden ayrılır ve vücudunu bana doğru çevirir. Her şey yavaşlar. Halka açık bir yerde olduğumuzu ya da park bankındaki kadını düşünmüyorum. Sadece ben ve Dean varız, eli kalkar ve

yüzümü okşarken. Dudakları benimkilere yaklaşıırken gözlerinden taşan aşk, duygularımı bastırmamı sağlıyor.

Sevgisini aceleye getirmiyor. Hatta, dudaklarının benimkilere nazikçe değdiği haliyle, bazıları bunun ilk öpücüğümüz olduğunu düşünebilir. Dili dudaklarımın kenarını yalıyor ve ben de onun için dudaklarımı aralıyorum. Chicago'nun karanlık gökyüzünün altında, birkaç adım ötedeki gölden gelen dalgaların sessiz dalgalanmaları ve diğer yöndeki büyük şehrin kaotik gece hayatı eşliğinde öpüşüyoruz. Bir şekilde, mutlu bir orta yol buluyoruz ve sonsuza kadar sürebilecek yavaş bir dans gibi öpüşmemizin tadını çıkarıyoruz.

Grover'ın ön pençeleri bacaklarıma konuyor ve ben geri çekiliyorum. Dean yavaşça uzaklaşıyor, büyük avucunu yüzümde gezdiriyor. "Onunla konuşmam gerekecek."

Sadece biraz sevgi isteyen, nefes nefese kalan Grover'a gülümserim ve sonra başımı Dean'in omzuna yaslarım.

"Böyle bir şey yaptığımızı sanmıyorum," derim, sesimde sessiz bir memnuniyet vardır.

Eli dizimi kavrar. "Sanırım yaşılanıyoruz." Grover'ı kısa bir süre okşadıktan sonra ayaklarımızın dibine uzanır.

"Hoşuma gitti," derim.

"Sen yanımda olduğun her anı seviyorum."

Karnımda yeni bir heyecan dalgası yükselir. Dean ile aramızdaki çekiciliği seviyorum, ama bunu da seviyorum.

"Bu gece seninle yatmayacağım." O gülüyor. "Tamam."

"Bunu istemediğimden değil, çünkü vücudum her odaya girdiğinde seni soymam için bana yalvarıyor." Yine gülümser. "Ama yine de geceyi seninle geçirmek istiyorum."

"Tamam."

Başımı kaldırıp kollarımı boynuna doluyorum. "Çok anlayışlısın." Dudaklarım onun yanağına değiyor ve hemen ardından Grover'ın pençeleri Dean'in dizlerine konuyor.

"Hiçbir şikayetimin yok. Senden hak ettiğimden çok daha fazlasını aldım bile. Umurumda değil... şey... yalan söyleyemem. Takım arkadaşımın

yakalayıcı ekipmanını ödünç aldığı ve altına başka bir şey giymediğini zamanki kadar çok istiyorum, ama demek istediğim, bu da bana uyar."

Ortak anılarımıza gülümsüyorum. Bu adamla birlikteyken cinsel olarak çok rahattım.

Dean öne eğilir ve Grover'ın tasmaına tasmayı takar, sonra ayağa kalkar ve elini bana uzatır. Onun dairesine geri dönüyoruz. Binasına yaklaştığımızda, hala bu kadar güzel bir yerde yaşadığına şaşıyorum. Yanlış anlamayın, evlendikten sonra, profesyonel olursa alacağı paradan çok bahsettik. Alacağımız güzel şeylerden. Dadılar tutabileceğimizden, böylece her maça gelip takımla seyahat edebileceğimden. Fakir çocukların boş hayalleri. Artık daha yaşlı ve daha akıllı olduğum için, kocamı şehirden şehire takip edeceğimi sanmıyorum.

Clark, apartmanın giriş holüne girdiğimizde masadan kalkar.

"Yürüyüş nasıldı Grover?" diye sorar, ağzından dili sarkan ve acilen uzanmaya ihtiyaç duyan köpeğe bakarak.

"Güzel bir gece," diyor Dean, asansör düğmesine basarken.

"Yanında güzel bir kadın olması da yardımcı oluyor." Clark bana başını sallar ve eminim ki kızarıyorumdur.

"Haklısın," der Dean, elini elime uzatarak. "Böyle bir şeyin olmasıyla her şeyin ne kadar değiştiği inanılmaz."

Clark gülümser ve asansör kapıları açılır. "İyi geceler," der.

"İyi geceler, Clark." Hepimiz el sallıyoruz ve kapılar kapanıyor. "Hâlâ bir kapıcın olduğuna inanamıyorum."

"Şehrin yarısında var."

Kafamı sallıyorum. O deli.

"Taşınmanı isterdim ama bu geceni mahvetmek istemem." "Hiç baskı yapmayı bırakmaz mısın?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Haklısın." Omuz silkiyorum.

Asansör kapıları açılır ve birkaç saniye sonra onun dairesinin kapısında buluruz kendimizi.

"Sana daha önce veremediğim her şeyi vermek istiyorum," diye mırıldanıyor, arkamızdan kapıyı kapatıp Grover'ı kancadan çıkarıyor.

"Bunu duymamalı mıydım?" diye soruyorum, dairenin içine girmeden. Dean'le ne kadar rahat olsam da, dairesi onun hatırladığımdan farklı bir adam olduğunu gösteriyor.

"İçki?" diye soruyor, yanımdan geçip aile odasına uzanan mutfığa girerken.

"Tabii."

Kahvaltı taburesine oturup mutfakta hareketlerini izliyorum. Tek ses, Grover'ın su kabından içtiği ses. Dean dondurucuya eğiliyor ve ben onun belirgin bir şekilde sergilenen kışının gösterisini izliyorum. Keşke ona atlayacak bir çeyreğim olsaydı.

"Milkshake ister misin?" Vanilyalı dondurmayı çıkarır. Buzdolabının kapısını tekmeler ve buzdolabını açarak çikolata sosunu çıkarır.

Adam ve çikolatalı milkshake'leri.

"Harika." Ona gülümsüyorum.

O blender ve diğer malzemeleri ararken, kendimi çaresiz hissediyorum. Büyük bir aileden gelmiyorsan, başkaları bir şeyler yaparken asla oturmamalısın diye öğretilmez.

"Ne demek istediğini söyleyecek misin?" diye soruyorum.

Elleri granit tezgahın üzerine konar ve gözleri benimkilere bakar. "Aslında önemli bir şey değil. Omzum çıktığında, sana böyle bir hayat sunma şansımı mahvettim." Elini önüne kaldırır. "Sen bir şey söylemeden önce, askere alınmış olsaydım sana bunu sunamayacağımı biliyorum. Belki hemen değil, ama sonunda başarabilseydim, hiçbir şeyden mahrum kalmazdın."

Tabureden kayarak tezgahın köşesine doğru ilerlerim, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmaz. Yaklaştığımda vücudu bana doğru döner ve ellerimi yanaklarına koyarım. "Sence bu yüzden mi seninle evlendim?"

"Hayır, ama eminim bunun da etkisi olmuştur." Dönmeye çalışır, ama ben yüzünü tutarak bakışlarını benimkilerle kilitli tutarım.

"Seninle neden evlendiğimi bilmek ister misin?" Hiçbir şey söylemedi.

"Sana söyleyeceğim." Elimi göğsünden aşağıya doğru yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde kaydırıyorum, ta ki onun aletini avuçlayana kadar. *Kötü fikir. Çok kötü bir fikir.* "Bu. Senin devasa aletin."

Gözleri parlar ve elimde tam anlamıyla sertleşir. Şimdi onunla dalga geçiyorum, ama sadece ortamı yumuşatmak istedim. Bu kadar ciddi olmamıza hiç alışkın değilim.

Geri çekilip dondurmayı blendere koymaya başlıyorum. Arkamdan yaklaşıyor, elleri kalçalarımı kavırıyor, göğsü sırtıma, penisi kığıma yapışıyor.

"Ateşle oynuyorsun," diye fısıldadı.

"Kibritleri severim."

"Yangın söndürücüm yok." Çikolata sosunu alır ve blendere sıkar.

"İyi."

Sütü eklerken ön kolunu kasar. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırım, cinsel isteğimi dizginlemeye çalışırım. Dean'in ön kolları her zaman en iyisi olmuştur. Bir beyzbol oyuncusunun ön kolları gibi. En azından bu kadarının değişmemiş olduğu belli.

Blenderin kapağını kapatıp "ON" düğmesine basıyorum.

Sanki bana hiç savunmasız tarafını açmamış gibi milkshake'imizi yapmaya devam ediyoruz. Onu bu noktaya gelmesine izin vermediğim için kendimden nefret etsem de, bu riski göze alamazdım. Eğer o bunu yaparsa, ben de yapmak zorunda kalırdım ve ben buna hazır değilim. Bizi ayıran her şeyi tartışmaya hazır değilim. Hala bilmediği bir şey var.

Hepsinden öte, ona tekrar tamamen aşık olmaya hazır değilim... henüz.

On Yedinci Bölüm

Pazartesi günü ofise geldiğimde, Victoria ve Hannah benden önce ofisteydiler.

İçeri girerken saate bakıyorum.

"Hayır, geç kalmadın. Hannah erken gelmiş." Victoria gülümser ve masasında başka bir resim olduğunu görürüm.

"Yeni fotoğraftaki kim?" diye soruyorum.

Fotoğrafı eline aldı ve fotoğrafta kendisi, Reed, Jade ve Henry, Navy Pier'deki SeaDog'da görünüyordu.

"Çok tatlılar."

Koridora doğru ilerlerken, iki çift topuklu ayakkabının beni takip ettiğini duyarım.

"Bu sabah size anlatacak komik bir flört hikayem yok," diyorum.

Hannah flört trenine atlamadıkça, pazartesi sabahları boşanmışların flört hikayeleri yakında sona erecekmiş gibi hissediyorum.

"Biliyoruz," diyor Hannah.

İçeri girerler, Hannah oturur ve Victoria, telefonu almak zorunda kalma ihtimaline karşı kapıda durur. Her zamanki pozisyonlarımız.

Masamdaki uzun sandığı izliyorum. "Bu ne?"

"Sabah kapının önünde teslimat bekliyordu." Victoria'nın yüzü, sanki birinin sonsuza kadar mutlu olmasını bir kez daha izliyormuş gibi, duygusal bir aşk ifadesine dönüşüyor.

"Ve sizler bunu açmak için mahremiyete ihtiyacım olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Pek sayılmaz." Hannah omzunun üzerinden Victoria'ya bakıp sonra tekrar bana dönerek başını sallar. "Hadi ama. Bahis yaptık."

Çantalarımı sandalyemin üzerine bırakıp etrafındaki kurdeleleri çözdüm. Tahta gıcırdayarak açıldı ve içinde canlı bir bitki vardı.

"Onu öldüreceğim." Onu çıkarıp masamın üzerine koydum. Victoria odaya girer ve annelik içgüdüleriyle bunun ne olduğunu tam olarak bilmek istediğini, böylece Google'da arayabileceğini anlarım.

Kartı çıkardım.

Bu hafta sonu seninle anıları yad etmek çok güzeldi. Yeni anılar yaratma fırsatı verdiğin için teşekkür ederim.

Sevgiler, Dean

Kalbim ne kadar hızlı atarsa atsın, notu bir aşk hastası genç gibi göğsüme bastırıp ona sarılmıyorum. Onu masamın üzerine düzgünce koyup eğilip kokluyorum.

"Yasemin," diyor Victoria ve ben gözlerimi deviriyorum. "Cidden, Vic."

Omuz silkiyor. "Onu getirdiğimde kokusunu aldım."

Yalan söylediğini anlayabiliyorum.

"Zavallı Jade," Hannah ve ben aynı anda söylüyoruz.

"İkinizin bir kızı olduğunda, yargılayabilirsiniz." Parmağını ikimizin arasında sallıyor. "Bir bitki günlük değildir."

"Kartta adının yazdığını hatırlamıyorum," diyorum şaka yapıyorum.

"Anlamak zor değildi, tamam mı? Şirketin adını aradım ve voila, o sandıkta sadece birkaç seçenek vardı."

Hannah ve ben, her zaman bizden bir adım önde olan nevrotik ve sabırsız asistanımıza gülüyoruz. Sanırım nedenini biliyoruz.

"Ee?" Vic'e kaşlarımı kaldırıyorum.

Gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Söyle bana," onu bulduğunu söylemesi için zorluyorum.

"Yasemin, anıların çiçeğidir." Dudaklarını ısıırıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet, nottan anlamıştım, ama senin de farkında olduğundan emin olmak istedim."

Telefon çalıyor ve Victoria, "Google'da doktora yaptığımı sevdiğini biliyorsun," diyor. Odadan çıkıyor.

O gittikten sonra Hannah koltuğunda kalır, bacaklarını çaprazlar, ellerini birleştirir ve dirseklerini kolçaklara dayar. "Hafta sonun güzel geçti mi?"

"Evet." Kutuyu çöp kutusunun yanına koyarım, bitkiyi masamın köşesine kaydırırım ve yerleştikten sonra okumak için talimatları yanına koyarım.

Dizüstü bilgisayarımı ve ajandamı çıkarır, her şeyi masamda istediğim gibi yerleştiririm.

"Hepsi bu mu? Bana vereceğin tek şey bu mu?" diye sorar Hannah. "Anılar, geçmişten bahsettiğin anlamına gelir."

"Evet, biraz açıklığa kavuştuk."

"Onunla yattın mı?" Hiç tereddüt etmeden, doğrudan sordu. Bir sonraki hayatımda yine Hannah Crowley olarak reenkarne olmak istiyorum.

"Hayır, ama gerçekten yapmak istedim." Sandalyeye yaslanıp, göğsünün benim göğsüme bastırıldığını ve bunun beni nasıl dizlerimin titremesine neden olduğunu hatırlıyorum.

"Neden yatmadın?"

Victoria'nın topukları koridorda hızlı adımlarla tıklıyor. "Beni bu işin dışında bıraktığına inanamıyorum." Derin bir nefes alıyor. "Sadece Jagger'dı."

Hannah güldü. Victoria gözlerini devirdi.

"Bir ara bu adamla tanışmam lazım," diyorum, Los Angeles'taki eski patronu merakla.

"İnan bana..." Victoria elini kaldırır.

"İnanma," diye bitirir Hannah.

"Neyi kaçırdım?" diye sorar Vic.

Hannah kayar ve Victoria onun sandalyesine oturur. Sanırım RISE, randevum hakkında bilgi almak için ara veriyor.

"Onunla yatmadı," diyor Hannah, TMZ'deki muhabirler gibi.

"Neden?" Vic'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Eğer vücudundan emin olamamanın bir sonucuysa, sen delisin. Karnın buraya kadar genişledikten sonra benimle konuş." Ellerini önünden bir metre uzağa uzatır.

İçimden utanıyorum ama yorumunu görmezden geliyorum.

Gerçek şu ki, biraz utandım, ama sonra fark ettim ki, eğer kıyafetlerimi çıkardığımda benden hoşlanmazsa, bu onun sorunu.

"Hayır. Ben sadece... Çok istedim. Çok istedim, ama onun köpeğiyle yürüyüşe çıktık ve..."

"Köpeği mi var?" Victoria'nın gözleri yine yumuşar. "Jade bana bir tane almam için yalvarıyor." Hannah'ya bakar.

"Lucy'yi almalısın. şu anda pek anlaşıyoruz."

Hannah'nın köpeği Lucy, henüz evin kurallarını öğrenmemiş ve La Perla sütyeninin oyuncak olmadığını anlamamış bir Alman çoban köpeği yavrusu. La Perla sütyen için sağ göğsümü verirdim. Ama bunu yaparsam, içine sığacak göğsüm kalmazdı. *Tamam, odaklan Chels.*

"Anlayacaksın. O daha yavru. Ona biraz zaman tanı," diyor

Victoria. "Banka hesabım onu kesmek üzere."

Hiçbirimiz Hannah'nın neden bir köpek aldığını, hele de büyük bir bekçi köpeği aldığını tam olarak bilmediğimiz için gülüyoruz.

"Seks yapmamanıza geri dönelim." Hannah'nın sırtı düzelir ve ikisi de iki öğretmen gözdesi gibi dikkatle otururlar.

"İlişkimizin cinsel yönü olmadan onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Evliyken ya tavşanlar gibi sevişiyorduk ya da hiç konuşmuyorduk. Bulduğumuz bu ara durumu seviyordum ve seksin her şeyi mahvedebileceğini biliyorsun."

Hannah başını sallar.

"Reed ve benim için öyle olmadı," diyor Victoria.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ama Reed harika bir adam. O buna izin vermezdi. Dean ateşli biridir. Seks bizim için hiç sorun olmadı. Günlük yaşam, gündelik karşılaşmalar ve iletişim bizim için sorunlu alanlar."

"Seks hayatımın sıkıcı olduğunu mu ima ediyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Hiç de değil. Eminim Reed senin dünyanı sallıyordur, ama onun muhtemelen senden önce sarılmaya hazır olduğunu kabul etmelisin."

Kollarını açar ve sessizliği benim haklı olduğumu gösterir.

"Reed'de bir sorun yok. O mükemmel." Hannah elini Victoria'nın elinin üzerine koyar.

"Tamam, geçen gece kanımı akıttım, bilgin olsun." Victoria, ikimiz de ona inanmıyormuşuz gibi saniyede milyonlarca kez başını salladı.

Reed o kadar seksi ki, bir kadının vucudunu nasıl çalıştıracağını bilmiyor olması imkansız. Onun iyi tarafı, muhtemelen hareketlerini mükemmelleştirmiş ve Vic'in ne istediğini ondan önce biliyor olması.

"Dean, Reed'den farklı bir tür, tek söylediğim bu." "Bence bu iyi bir şey," diyor Hannah. "Sütten vazgeçmeye hazır olana kadar bacaklarını kapalı tut."

"

Hepimiz gülüyoruz çünkü bu benzetme tam bir saçmalık. Ona sütümü tattırırsam ve o ineği satın almak istemezse, siktir et onu, o pislik iftiyi istemiyorum.

"İrademi kaybediyorum, ama o gece güçlü kalmaktan gurur duyuyorum," diyorum.

Sandalyelerinden kalkıyorlar. İş günü bir ara başlamalı.

"Onu arayıp teşekkür etmen için seni bırakacağız," diyor Victoria, her zamanki gibi romantik.

"Öğle yemeğinde onun ofisine gidip teşekkür etsem daha iyi olur." Dudakımı ısırıyorum, ofisine girip masasında paylaştığımız öpücüğü hayal etmeden durabilecek miyim diye merak ediyorum.

"Dikkat et, yoksa öğleden sonra keyifli bir an yaşayacaksın," diyor Hannah ıkarken.

Hepimiz gülüyoruz ve sonra gidiyorlar, beni düşüncelerimle baş başa bırakıyorlar.

Telefonumu alıp Dean'e mesaj atmak istiyorum, ama sürpriz çok daha iyi olur diye düşünüyorum.

Öğle vakti, öğle yemeği için sokaklara akın eden insan kalabalığından, şehirde öğle vakti çalan bir büyükbaba saati olduğunu düşünürsünüz. Ofis binamın zemin katında The Sandwich Place olduğu için şımarığım.

Bizi o kadar iyi tanıyorlar ki, çoğu zaman siparişimi vermeme gerek kalmıyor.

Güneş, milyon dolarlık gökdelenlerden yansıyarak şehir sokaklarına düşüyor, bu yüzden Dean'in ofisine taksiyle gitmek yerine yürümeye karar veriyorum. Hâlâ bir toplantıda ya da öğle yemeğinde olmaması için parmaklarımı çapraz tutuyorum.

Yolda beş kez itilip kakıldıktan sonra köşeyi dönüyorum ve binası görünür görünmez gülümsüyorum.

Başım büyük belada.

Bu ilişkinin yavaş ilerlemesini istesem de, vücudum istediğini elde etmekten vazgeçmiyor: Dean.

Yaya düşmesine basarken, kulaklıklarını takmış ve güzel bahar gününü kaçıran etrafımdaki herkese bakıyorum. Hava güzel olduğunda şehir çok daha canlı oluyor.

Caddeyi geçerken ruh halim hafif ve neşeli. Henüz karşıya geçmemişken taksinin kornası çalıyor ama ona parmak hareketi yapmıyorum.

Sola döndüğümde, binanın kapısından çıkan büyük bir grup erkek görüyorum. Erkeklerin ardından Dean da binadan çıkıyor. Durup, elini koyu renk saçlarının arasında gezdiriyor. Uzun zaman önce kalbimi çalan bu adama hayranlık duyuyorum. Son beş yıldır, farkında olmasa da, kalbimi geri vermeyi reddeden adam. Yüzündeki stresli ifadeye rağmen, uzun boylu vücudunu, ince kaslarını ve güçlü omuzlarını fark etmeden edemiyorum. Yeterince yakın değilim, ama kalp şeklinde dudaklarını, delici koyu renkli gözlerini ve düz burnunu, keskin çenesiyle birlikte hayal edebiliyorum.

Bir kadın yanımdan geçiyor, geçerken tüm zaman boyunca ona yırtıcı bakışlar atıyor.

Evet, ellerini çek. O benim.

O, ayakkabılarıyla dönüp ters yöne doğru ilerlerken, ben de bir adım öne çıkıyorum.

"Dean," diye sesleniyorum, ama bir teslimat kamyonunun motorunun gürültüsü sesimi bastırıyor.

Hızımı artırıyorum, bir sonraki ışıkta onu yakalayacağımı düşünüyorum. Öğle vakti şehirde, benden çok uzaklaşamaz.

Gözlerini kapattığını ve beni şaşkınlıkla kucaklayarak kaldırdığını hayal ediyorum.

Işık, ben bloğun ortasına geldiğimde değişir.

Kahretsin.

"Dean!" diye tekrar bağıriyorum, ama beni duymuyor.

Birkaç kişi bana bakıyor ama ben onların meraklı bakışlarını görmezden geliyorum.

Kahretsin. Birini kovalamak için en uygun topuklu ayakkabıları giymemişim. Baştan çıkarmak için mi? Evet. Yüz metre koşusu için mi? Pek sayılmaz.

Yaya geçidini zamanında geçiyorum, ama karşıya vardığımda nefes nefeseyim. Takip etmeye devam ediyorum ve onun Brooks Binası'nın altındaki McDonald's'a gizlice girdiğini görüyorum. Kırmızı el bana yanıp söndüğünde adımlarım yavaşlıyor. Günün bu saatinde bir süre orada kalacaktır, yani biraz vaktim var.

Görünüşte, köşede yaya geçidinin yeşile dönmesini beklerken, pencerelerden onun nerede olduğunu görmek için etrafa bakınıyorum, ama içeri giren ve çıkan insanlarla dolup taşıyor ve onu bulamıyorum.

Işıklarda duran bir taksinin penceresinden Brenton Wood'un "Oogum Boogum Song" şarkısı geliyor ve başım ve omuzlarım hareket etmeye başlıyor. İlkbahar ve yazın en güzel yanı, arabalardan gelen farklı türdeki müzikler. Şehir, sıcak aylarda size kendi müziğini sunuyor.

Bir sonraki caddeyi geçiyorum ve sonunda önümdeki tentelerde altın kemerler belirginleşiyor. Sonunda ona ulaştım.

Kapıları açarak içeri giriyorum ve kolonya, fast food ve kötü kokan parfümün karışımı burnumu tikiyor. Gözlerim bir tarafa, sonra diğer tarafa bakıyor.

Dean yok.

Ön kapıda bekleyerek tuvalete gitmiş olabileceğini düşündüm, ama beş adamın girip çıktığını gördükten sonra, onun orada olduğunu sanmıyorum. Tuvaletlere doğru yürüyerek, dışarıda bekledim ve bir adam çıktığında onu durdurdum.

"İçeride başka kimse var mı?"

"Hanımefendi, ben gözleri önde gezen bir adamım." Uzaklaşır ve sonra geri döner. "Ama sanırım yalnızdım."

Omuzlarım düşer ve gördüklerimi zihnimde canlandırırım. Tente altından geçip bir kapıdan içeri girdiğini görmüştüm.

McDonald's'tan çıkıp Kansas'tan kaybolmuş bir kız gibi görünerek, onun girdiği başka bir kapı var mı diye etrafa bakındım. Telefonumu çıkardım, ama başka bir şey görmedim — binada başka bir restoran olduğunu gösteren başka bir işaret yoktu — sürpriz unsurunu unutmaya karar verip ona mesaj attım.

Hey, öğle yemeğini nerede yiyorsun?

İnsanlar patronları, programları, çocukları, evlilikleri hakkında konuşarak yanımdan koşarak geçerken, üç noktayı bekledim. Pazartesi günüydü, bu da güzel havaya rağmen pek iyimserlik olmadığı anlamına geliyordu.

Güzel giyimli bir kadın benden bir kapı aşağıda kapıyı açar ve ben hemen arkasından girerim. Belki de oraya gitmiştir.

Kadın merdivenleri çıkıyor, beni duyunca dönüp gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

Bu ürkütücü mü? Biraz. Çaresizce mi? Kendime itiraf etmek istemediğim kadar çok.

Kadın sağa dönüp bir odaya giriyor, ben de onu takip ediyorum. Odaya girdiğimde ayaklarım donuyor.

"Yeni misin?" Bir adam arkamdan yaklaşır. Onu nasıl duymadım?

"Şey..."

"Utangaç olmana gerek yok. İçeri gel." Beni odaya davet ediyor.

"Sanırım yanlış yere geldim," diyorum ve geldiğim yöne doğru geri çekilmeye çalışıyorum.

Kısa etekli ve dekolte bluzlu kadın, ortasında kahve ve sandviçlerin bulunduğu masada Dean ile konuşurken onu gördüğümde donakalırım. Kadın bir şey anlatırken Dean'in dudakları düz kalır.

Odaya göz gezdiriyorum. "Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldanıyorum.

Sandalye çemberi.

Önde duran bir adam birkaç kişiye merhaba diyor ve herkes başını onun yönüne çeviriyor, çünkü o sorumlu kişi.

Hayır. Bu olamaz.

Herkes koltuklarına geçerken sessizce geri çekiliyorum. Dean'in beni henüz görmemiş olmasına şükrediyorum.

"Lütfen, içeri gel. Konuşmak zorunda değilsin," danışman beni içeri davet eder ve Dean dahil tüm gözler bana çevrilir.

Başını eğiyor, bir kaşını kaldırıyor. "Ben, şey..."

Konuş Chelsea. Konuş!

"Ben de bir zamanlar senin gibiydim, seni anlıyorum. Gel, yanıma otur." Dean'le konuşan kadın ayağa kalkar, kolunu koluma takar ve beni Dean'in tam karşısındaki sandalyeye götürür.

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarındaki sırıtış, bunu bana asla unutturmayacağını söylüyor.

On sekizinci bölüm

"Eğer katılmak istemiyorsa, onu zorlamamalıyız," diyor Dean. Bütün oda ona pisliğin tekiymiş gibi bakıyor.

"Saçmalama." Yanımda oturan kadın ona kötü bir bakış atar ve sonra dikkatini tekrar bana yöneltir. "Ben Pam, kal ve dinle."

"Yapamam." Ayağa fırlarım. "Çok üzgünüm. Buraya gelmem bir kazaydı ve burada konuşulanları duymamalıyım."

Pam başını geriye atar.

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" diye sorar Dean, dudaklarında gülümsemeyle. "Yeni üyeler arayan bir swing grubu olabiliriz."

Ona gözlerimi kısarak baktım ve sonra eğitmene döndüm.

"Burası Alkolikler Anonim mi?" O başını salladı.

"Ben alkolik değilim."

Eğitmen ayağa kalkar. "O zaman neden buradasın?" Gözlerim

Dean'e kayar, eğitmen de bakışımı takip eder.

"Dean'i tanıyor musun?"

"O benim eski karım." Nedense, Dean'in beni eski karısı olarak adlandırması canımı yakıyor. O kelimededen çok uzaklaştık, ama nasıl kızabilirim ki? Bu gerçek.

Herkesin omuzları düşer ve gözleri özür dolu bir şekilde dolardı.

Hayır. Hayır. Bunu yapmayacağım.

Bana, bize hakkında ne kadarını anlattı?

"Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," diyorum ve kimse bana sarılmadan ya da beni teselli etmeye çalışmadan önce dışarı çıkıyorum.

Dean peşimden geliyor, ki bunu bekliyordum sanırım.

"Chels," diye boş salona seslenir.

"Çok üzgünüm, seni öğle yemeğinde şaşırtmak için binana gittim, sonra sana yetişmeye çalıştım ve seni buraya kadar takip ettim."

"Neden beni takip ettin? Bana güvenmediğin için mi?" Ellerini ceplerine sokar.

"Dikkatini çekmek için bağırdım ama sokakta çok gürültü vardı, sonra sana mesaj attım ama cevap vermedin."

Telefonunu çıkarır ve başını sallar. "Buraya geldiğimde sesi kapatırım."

"Oh."

Konuşmadan önce aramızda birkaç saniye garip bir sessizlik oldu. "Üç yıldır içmiyorum."

"Bu harika." Umarım sesimdeki samimiyeti ve dürüst olmak gerekirse, rahatlamayı duyabilir.

Yavaşça başını salladı, gözleri sürekli üzerimdeydi. "Kalmak ister misin?" Gözlerinde her zaman olan küstah ışıltı, nadiren gördüğüm bir çekingenlikle yerini almıştı.

"Hayır, onların hikayelerini ve özel düşüncelerini duymamalıyım."

"Onlar umursamıyor ve ayrıca bugün ben konuşacağım ve senin de dinlemeni istiyorum. Bence bu, ilerlememize yardımcı olacak."

"Yapamam, Dean." Göğsümde panik yükseliyor, nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum.

O çoktan başını sallamış. "Merak etme, söz veriyorum her şey yoluna girecek."

İki eli kollarımdan aşağı kayıyor ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek beni duvardan çekiyor. "Benim bu yanıma görmeni istiyorum."

Beni koridordan aşağıya götürüyor, ikimizin ayakkabıları da muşamba zeminde tıklıyor. İçeri girdiğimizde, eğitmen iki boş sandalyeye bakıyor.

Oturduğumuzda tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Ben onlardan biri değilim... Aslında, o bağımlılığın derinliklerindeyken onlardan birini terk ettim. Beni iyi bir insan olarak göremezler.

"Bu Chelsea," diyor Dean. Herkes merhaba diyor.

"Neredeyse üç yıldır ayığım." Ben de dahil herkes alkışladı.

"İhtiyacım olan yardımı aramam çok uzun sürdü. Chelsea ve ben beş yıl önce boşandık ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de, evliliğimiz muhtemelen kafam güzelken benim fikrimdi. Bazı takım arkadaşarımla Vegas'a seyahate gitmiştik ve bir anlık hevesle evlendik. Chelsea sadece on sekiz yaşındaydı, ben yirmi bir.

Parmaklarımla dizlerimin üzerinde düğüm yapıyorum. Başkalarına anlattığında her şey çok aptalca geliyor. O zamanlar bunun romantik olduğunu düşünmüştüm. Ailemin bana tam bir aptal gibi bakmasına şaşmamalı.

"Eskiden beyzbol oynardım... büyük liglere girmeyi planlıyordum. Ama aynı zamanda çok fazla içiyordum ve öfkeliydim. Bir adam karıma asılınca, bir barda kavga ettim ve omzum zarar gördü." Bana bir bakış attı. Bu, bizim sonumuzun başlangıcıydı. "O gece içki içmemiş olsaydım, kavga hiç çıkmayabilirdi. Kim bilir. Beyzbolu elimden alınca, içki içme alışkanlığım daha da kötüleşti. Gecenin yarısını dışarıda geçirir, Chelsea yatmaya gittikten çok sonra eve dönerdim. Nerede olduğumu veya kiminle olduğumu ona hiç söylemezdim. İlk başta Chelsea bana ayak uydurmaya çalıştı, ama benimle gelmediğinde ona eğlenceli biri olmadığını söyledim. Onun tüm güzel yıllarını boşa harcadığını söyledim."

Kucağımdaki ellerime bakıyorum ve muhtemelen bana acıyarak bakan tüm yüzleri görmek için başımı kaldırmaya cesaretim yok. Eminim bizim hikayemiz onlara yabancı gelmiyordur, ama bizim kirli aşkımızı tekrar tekrar anlatmak bana ne kadar aptal olduğumu hatırlatıyor.

"Onunla iletişim kurmayı bıraktım. Eğer benim saçmalıklarımı yüzüme vurursa, asıl sorun olan beni tartışmaktan kaçınmak için onunla kavga etmeye başladım. Ona defalarca kötü davrandım. Sonunda, sanki bir yabancıyla evliymiş gibi hissetmiş olmalı." Derin bir nefes aldı. "Bütün gece burada kalmayalım diye, özetleyeceğim."

Tanrıya şükür. Daha fazlasını kaldıramam.

"O doğru olanı yaptı ve bana destek olmayı bıraktı, sonunda bir gece beni terk etti." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Muhtemelen sabah."

Ona değil, kendime doğru başımı sallıyorum.

"Yardım istemek için iki yıl zar zor idare ettim ve onunla yüzleşebilmek için üç yıl temiz kaldım." Eli

benim elimi arar, parmaklarımızı birbirine dolayarak sıkıca tutar. "İlerlemek, yeni ve daha iyi bir şey başlatmak için çabalıyoruz."

Gözlerimin köşelerine yaşlar doluyor ve kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışıyorum. İşte orada, benim Dean Bennett'im, üniversitede kimsenin görmediği tarafı. Ayrıldıktan sonra varlığını inkar ettiğim tarafı

— sanki onun nazik, dürüst tarafı bir serapmış ve hiç var olmamış gibi.

"Bu harika, Dean. Üç yıldır ayık olduğun için tebrikler ve unutma, her gün bir gün," diyor lider. "Chelsea, istediğin zaman bize katılabilirsin, ama belki Al-Anon'u tercih edersen, bu bağımlıların aileleri için bir program. Dean olsun ya da olmasın, affetmene ve hayatına devam etmene yardımcı olabilir."

"Affetmek" kelimesi, çiğnemek unuttuğum kalın bir biftek parçası gibi boğazımda takılır.

Toplantının geri kalanında kalıyoruz ve insanlar hikayelerini dinlememden rahatsız görünmüyorlar. Hepsi Dean'inkinden farklı ama aynı zamanda benzer. Hepsi sevdiklerini incitmiş ve bazıları bu ilişkileri nasıl düzelteceklerini bilmiyorlar. Dean birine tavsiye veriyor ve ona tek yapabileceğinin denemek olduğunu söylüyor. On iki adımı ve kimsenin seni affetmesini sağlayamayacağını tartışıyorlar. Kendi duygularını yaşamalarına izin veriliyor.

Etrafımda bayat kahve kokusu varken plastik bir sandalyede otururken, sanki biri sonunda tüm noktaları birleştirmem için bana kalemi vermiş gibi hissediyorum. İlk kez kalbim onun değiştiğine inanıyor.

Toplantının sonunda, sadece Dean ile yalnız kalmak, ona sıkıca sarılmak ve bir daha benden uzaklaşmasına izin vermemek istiyorum. Bu adam... onun gücü sınır tanımıyor.

Herkes Serenity Duası'nı okuduktan ve Dean ile vedalaştıktan sonra, beni kapıdan dışarı çıkarıp merdivenlerden aşağı, öğle saati bittiği için artık daha sessiz olan Chicago sokaklarına götürüyor.

"İşe dönmen gerekiyor mu?" diye soruyor.

"Sanırım okulu asacağım." Hannah anlayacaktır ve yapılacaklar listemde bekleyemeyecek hiçbir şey yok.

Elini benimkine daha sıkı tuttu. "Öğle yemeği?"

Ona dönüp gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Senin dairenizde mi?"

Elini elimden çekip omuzlarımı kavrar. "Emin misin? Konuşmalıyız."

"Dean, konuşmak istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum." Bu anı mahvedecek başka hiçbir şeyi tartışmak istemiyorum. Bu yüzden kollarımı beline doluyorum, dudaklarım çenesini buluyor. Bugün pürüzsüz, sadece hafta sonları uzattığı sakalları tıraş olmuş.

"Orada söylediğim her şey doğru, ama bunu seninle yatman için söylemedim."

"Kendini engelliyor musun?" diye soruyorum, dudaklarım çenesine ve boynuna öpücükler kondurmaya devam ediyor.

"Sadece emin olmak istiyorum." Sesi şimdi daha sert.

"Haftalar önce ofisinde beni küstahça öpen adam nerede?" Elimi uzatıp kalçalarını tutuyorum.

"Şu anda, duruma ayak uyduruyor." Sert ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

"O zaman beni eve götür ve ikimize de uzun zamandır istediğimiz şeyi ver."

Elini kaldırıp taksi çağırıyor ve boş olan elimi tutup kaldırımda duran taksiye doğru çekiyor.

İçeri girerken, onunla öpüşmek istiyorum — kıyafetlerini tutup dudaklarımı onun dudaklarına zorla yapıştırmak istiyorum, ama Chicago'dayız ve bu gece geç saatlerde yapılabilecek bir şey, gündüzleri trafikte durup kalkarken değil. Sadece şoför bu gösteriyi izlemeyecek.

Dean'ın parmakları avucumda bir desen çiziyor ve ben onun dairesine varana kadar blokları sayıyorum. Bir ömür gibi gelen bir süre sonra, külotum çoktan ıslanmış halde taksiden iniyorum. Hiç vakit kaybetmeden, şoföre parasını ödüyor ve bir kez daha elimi tutup beni kapıdan içeri çekiyor.

"Merhaba Clark," diyor, bizimle ilgilenmesini beklemeden asansörün düğmesine basıyor.

"İyi günler. Bayan Walsh, sizi tekrar görmek ne güzel."

Kapılar açılır ve kolumu çeken Clark'tan tökezleyerek uzaklaşıyorum, ama o beni yakalar ve her şey yoluna girer.

"Hoşça kal, Clark." Kapılar aramızda yavaşça kapanırken el salladım.

"Klişeler umurumda değil." Dean beni duvara iter, elleri başımın iki yanına sıkıca yerleştirir, vücudu çok uzaktadır. Eğilir, asansör yükselirken dudakları benimkileri yakalar.

Yarı yarıya, vücudunu bana bastırmasını, nihayet yalnız kaldığımıza göre ne kadar tahrik olduğunu hissettirmesini bekliyorum. Bunun yerine, mesafesini koruyor, sadece dudakları ve diliyle tatlı sözler ve sapkın beklentiler vaat ediyor.

Ding sesi, onun katına geldiğimizi haber veriyor ve kapılar yavaşça açılıyor, ama Dean kıpırdamıyor.

"Sana tekrar soracağım. Emin misin?" Koyu renkli gözleri şimdi şehvetle doludur.

"Beni dairenize götürün ve her şekilde beni sakin. Bu sizin için yeterince açık mı?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Çok açık."

Elleri yanlarımdan aşağı kayar, kalçamı kavrar ve beni kaldırır. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, hareketlerinin rahatlığı, elbisenin belime kadar çıkmış olması nedeniyle bacaklarımın arkasında titremeye neden olur.

Durur, sırtım kapısına yaslanır ve ustaca beni tutarken cebinden anahtarını çıkarır ve kilide sokar.

İçeri yuvarlanırsınız, ama Dean beni hiç bırakmaz. Omuzu aklıma gelir, ama geçmişten bahsederek bu havayı bozmak istemem.

Ayakkabılarını çıkarır ve beni mutfakın kahvaltı barına oturtur, kıcımlı kaydırarak kenardan sarkmasını sağlar. Acı verici derecede yavaş bir şekilde, elleri göğüslerimi atlayarak yüzümü okşayana kadar vücudumun üzerinde gezer.

"İçine girmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarımı bir kez daha dudaklarına yaklaştırıyor, öpücüğümüzün sert ve çılgın doğası dudaklarımı şişiriyor. Şikayet ettiğimden değil. Dean'in sınır tanımayan ve vahşi halini her zaman sevmişimdir. O zaman onun beni ne kadar istediğini anlardım.

Bacaklarım onun belini sıkıca sarıyor, ama o arkasında bacağını sallamakla meşgul, bu yüzden öpüşmemizi kesip aşağıya bakıyorum ve Grover'ın ona sürtündüğünü görüyorum.

"Dışarı çıkması lazım," diyorum, Dean'in omzunun üzerinden bakarak. "Bekleyebilir."

Grover, sanki efendisinin evinde işememek için bacaklarını çaprazlamış gibi, acınası gözlerle bana bakıyor.

"Dean," diye iç çekiyorum, dudaklarının ve dilinin boynumu yalamasından zevk alamıyorum.

"Chelsea, o iyi." Sesi sabırsızdı ve ben, benden ellerini çekmektense köpeğinin evin her yerine pislemesini tercih edeceğini bilerek gülümsedim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ettim.

"Onu son gezdirdiğimizde seks yapmamaya karar vermiştin. Şansımı denemediğim için beni affet."

Gülerek geri çekilince kafası kucağıma düşer.

"Köpeği dışarı çıkar, sonra birbirimizi yeniden tanıyabiliriz.

Zaten patronumu aramam gerek."

Dean inleyerek bacaklarımı açar ve dudaklarını külotumun dışına bastırır.

Ellerim granit tezgahın üzerine düşer, gözlerim kapanır.

Grover kim?

Hav.

O Grover.

Sanki beden dilimi okuyormuş gibi, Dean'in elleri elbisenin içinden kayar ve külotumun iki yanını tutup vücudumdan çıkarır. "Bunları alıyorum o zaman." Onları ceketinin cebine tıktırır ve gözleri amıma sabitlenmiş halde uzaklaşır.

Yerden çantamı aldıktan sonra, yanıma koyar. "Kıpırdama." Beni işaret eder, yüzünde sert bir ifade vardır. "Döndüğümde bacaklarını açmış olmanı istiyorum, çünkü seni tatmaya henüz bitirmedim."

Gözlerini benden ayırmadan, tasmayı alır ve şimdi mutlu bir şekilde kuyruğunu sallayan Grover'in tasmaına takar.

"Lanet köpeği dışarı çıkarmak zorunda olduğuma inanamıyorum," diye mırıldanır. "Çabuk olsan iyi olur."

Kapıdan çıkmadan önce, görüntüyü kafasına kazımak istercesine bana bir kez daha kısa bir bakış attı. Kapı kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Oh, ve kıyafetlerini çıkarma. O benim işim."

Ağır kapı çarparak kapanır ve ben kr krne tezgaha düşerim, Hannah ve Victoria'ya ofise dnmeyeceğimi söylemek için cep telefonumu ararım. Aslında ğleden sonra keyifli vakit geireceğimi söylemekten kaçınırım. Ve şanslıysam birden fazla.

On Dokuzuncu Bölüm

Dean'in dediğı gibi, tezgahın üzerinde kalarak kızlara hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bugün geri dönmeyeceğim. Acil bir iş çıktı.

Onları grup mesajına ekledim. Bir dahaki sefere bunu gerçekten yeniden düşünmem gerek.

Hannah: oh lala...

Victoria: Yasemin mi yaptı bunu?

Kafamı sallıyorum, ama kapı açılıyor ve Dean, Grover olmadan içeri giriyor. Tek kelime etmeden kapıyı kapatıyor, ceketini çıkarıyor, yere atıyor ve ben ne olup bittiğini soramadan ağzı ağzıma yapışıyor.

Dudaklarımız birbirini yutuyor, dili benim dilimi arıyor, elleri yanaklarıma yerleşiyor. Ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi, yıllar önce mükemmelleştirdiğimiz o çılgın dansa geri dönüyoruz.

Ağzı yanağımı öpmeye başlar ve bir eliyle başımı eğerek, ateşli tenime açık ağız öpücükleri serpiştirir.

Yine beni kendine doğru çekiyor, böylece vücudum onun vücuduna yapışıyor. Sertleşmesi azalmamış.

"Dean," diye iç geçiriyorum, onun her yerimde hissetmeyi seviyorum.

"Koridorun sonunda. Genç kız köpeğime bakacak." Sonra tekrar beni öpüyor, parmakları sırtıma uzanıyor ve elbisenin fermuarını açıyor. "Grover'dan bir daha bahsetme," diye mırıldanıyor.

Sanki bir oyun programındaymış gibi vücudumun her yerini öpüyor ve belirli bir süre içinde vücudumun her santimini dokunmak zorunda gibi. Büyük elleri elbisesini omuzlarımdan aşağı çekiyor ve dudakları bir köprücük kemiğinden diğerine kayıyor.

Elimi elbisenin içinden çıkarırım, sadece kırmızı sütyenim kalır. Bir an geri çekilir, bakışları göğsüme sabitlenir. Fırsatı değerlendirip kravatını yakalar ve çözerim, o ise bana bakmaya devam eder.

"Çok güzelsin," diye mırıldanır, parmak eklemleri göğüslerimin kıvrımları boyunca kayar. "Seni açmak istemiyorum neredeyse."

O anda Dean'in beni, onlarca yıldır görmek için beklediği değerli bir sanat eseri gibi izlediğini fark ettim. Dilini dışarı çıkardı ve alt dudağını yaladı.

O beni hayranlıkla izlerken, gömleğini vücudundan çekip, ceketinin yanına yere attım. Beş yaş büyük, daha kaslı, daha belirgin bir adama bakıyorum. Büyüdük. Düz karnında artık bel bandından aşağıya doğru uzanan daha koyu renkli tüyler var, meme uçları daha belirgin ve göğüs kasları daha güçlü. Oğlanlıktan erkekliğe geçti ve ben bu dönüşümü kaçırdım.

O da benim ona baktığım gibi bana bakıyor. Sonunda, elleri göğüslerimi kavlıyor ve parmakları göğüslerimin arasındaki kopçayı bulup açıyor. Kumaş ayrılıyor ve beni tamamen ortaya çıkarıyor.

Kafamdan endişe geçiyor. Yerçekimine karşı savaşı kaybettiler mi?

Avuç içleri beni tekrar kapladı, başparmakları gergin tepciklerimin üzerinde gezdirdi. "Tıpkı hatırladığım gibi."

O beni okşarken gözlerimi kapatıyorum, içim gittikçe daha da ısınıyor.

"Dean?" Ortamı bozuyorum. Onun yaptıklarından hoşlanmadığımdan değil, ama Dean nazik okşamalar yapmaz.

"Uh-huh," diye mırıldanır, dudakları tenime dokunur ve göğüslerime doğru yol alır.

"Bana hasarlı malmışım gibi davranma." Başını kaldırıp, çözemediği bir bulmaca ipucuymuşum gibi bana bakar.

"Ne?"

"Değiştğini kanıtlamak için bana nazik davranmana gerek yok."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalkar. Ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Seks hayatımız hiç de sakın değildi, masayı kırıp lambayı parçalayan türden bir seksti.

"Benden seni becermemi mi istiyorsun, Chelsea Walsh?" Dudaklarında tam bir gülümseme belirir, işaret parmakları ve başparmakları artık meme uçlarımı daha sertçe sıkıştırıyor. Dudaklarımdan bir inilti çıkar.

"Beni ne kadar istediğini bana tam olarak göstermeni istiyorum."

"Şey, ben her zaman seni memnun etmeyi amaçlarım." Göğüs uçlarımdaki baskı yoğunlaşır ve vücudumda bir akım yayılır. İtiraf ettiğimden daha fazla özlediğim muhteşem bir acı.

"Dean," diye iç çekiyorum, başım granit tezgahına geri düşüyor.

Bir eli sağ göğsümü kaplar, sıkar ve sonra masaj yapar. Sert ve yatıştırıcı sanatını kimse ondan daha iyi bilemez. Eğilir, meme ucumu ağzına alır, kolu tezgah boyunca sırtımın altına kayar. Tek bir hareketle beni kendine doğru çeker. Bacaklarım onun gövdesine dolanır, böylece beni oturma odasına taşırken, taş gibi sert meme uçlarımı küçük ısırıklarla işkence etmeye devam edebilir.

Klimalı serin oda, vücutlarımızın yaydığı ısıyla hızla ısınır.

Göğsüm ağzından çıkar ve beni vücudundan kaydırmam için tutuşunu gevşetir. Soğuk metal kemeri kığımın alt kısmına baskı yapar. Benden ayrılmama izin verir, ayaklarımın sert ahşap zemine düşmesine izin verir, ama pantolonunun düğmelerini açmama izin vermek yerine, beni hızla döndürür.

"Ellerini kanepeye koy, güzelim." Sesi, sevdiğim o otoriter, sert ve şehvetli tona dönüşür.

Dediğini yapıyorum, kıcımlı onun zevkine sunuyorum. Bir eli kıcıma vuruyor, sonra aşağı kayıyor, kavlıyor ve sıkıyor.

Sonra kemerinin açılma sesi ve pantolonuyla birlikte yere düşen kemerin sesi ile vücudum alev alır.

"Seni soyup geri kalanını da ben mi yapayım, yoksa seni eğip içine girip seni becereyim mi, karar veremiyorum." Derim titremeye başlar ve gözlerimi kapatırım.

Talimatlarını bekliyorum ya da vücudumu istediği yere koymasını.

"Söyle bana, bebeğim." Eli karnımın üzerinden yukarı doğru kayıyor, diğer tarafımı kavrayıp beni ona dönük hale getiriyor.

Ağzı ağzımı ele geçirir ve içime girer, boxer şortu tenime yumuşak bir dokunuş yapar. Bana istediğimi şimdiden vaat eden şehvet dolu gözlerine bakarım. Bir eli boynumun dibine kayar ve parmakları sarı saçlarımın tellerini sıkıca kavrar. "Beni istiyor musun?" diye sorar, sanki Grover'a benzemiyormuşum gibi, bir sonraki talimatını bekleyerek.

"Seni istiyorum."

Boynumu büküyor ve dudakları bir vampir gibi üzerime düşüyor, cildimi aşağıya doğru ısıırıyor.

"Beni beklettiğin için özür dile," diyor, sesi sert ve beni domine etmeye hazır.

"Hayır."

Parmakları sıkılaştır ve saçlarımın telleri kafa derimi çeker. Yumruklarım göğsüne vurur.

"Hayır mı?" Dudaklarının genişlediğini hissediyorum ve oyunumuzdan dolayı gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

"Evliliğimizi mahvettiğin için özür dile." Yumruklarım açılır ve tırnaklarımı onun göğsüne geçiririm, iz bırakacak kadar güç kullanırım.

Dişleri göğsümü tırmalıyor ve beni kanepenin arkasına eğiyor. Parmaklarını yalıyor, klitorisimi dairesel hareketlerle okşuyor, bir parmağıyla girişimi okşuyor.

"Ben zaten özür diledim. Sen de tamamen masum değildin." Çenesindeki sakal izleri cildimi batırırken, karnımdan aşağıya, merkezime doğru ısırmaya devam ediyor.

"Sen sarhoştun ve bizden vazgeçtin," diye nefes nefese söylüyorum.

Avuç içleri uyluklarımın içini kavrar, bacaklarımı ayırarak izleme zevkini çıkarır. "Bizden asla vazgeçmedim. Benim için doğru kişi sendin. Her zaman öyle oldun ve her zaman öyle olacaksın." Klitorisimi

dişlerinin arasına alır, acıtmayacak kadar nazik ama vücuduma elektrik akımı gönderecek kadar sert.

"Neden bu kadar uzun bekledin?" Gözlerimi kapatıyorum, yumuşak bir yastığı sıkıca kavramak yetmiyor.

Dilinin işkencesini durdurur, parmakları içime girip çıkar, önce bir, sonra iki, beni yavaşça gerer, bana zarar vermeyeceğinden emin olur, ama sertliğinin vaadi hala oradadır.

"Cevabı biliyorsun. Sen akıllı bir kızsın."

Dilini düzleştirip, kıvrımlarımın tamamını yaladı, dilini klitorisimin etrafında döndürdü.

Vücudum rahatlamaya ihtiyaç duyuyor ama sonuna kadar dayanması gerektiğini biliyor. Beni tekrar tekrar o sınıra götürmesine izin veriyorum, ta ki hafifçe dokunana kadar, ve ben onun içine serbest düşüş yapıyorum. Dean muhteşem bir beyzbol oyuncusuydu, ama bu adam yatakta tam bir kral.

Onu görebilecek kadar oturup, saçlarını avuçlayıp onu yukarı çekiyorum. "Söyle bana."

Yine gülümsemeye karşı koyuyor ve ölümümüz ve kalan duygularımız hakkında konuşurken karaktere girmek zor oluyor.

"Sana söz verdiğim adam olmak zorundaydım."

Gözlerim yaşlarla dolmak istiyor, ama onu saçlarından çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum. Dillerimiz birbirine dalıyor, ellerimiz birbirini çekip itiyor. Boxerını yakalayıp bacaklarından aşağı doğru itiyorum. O da içinden çıkıp tekmeliyor.

Penisi benim açıklığımda hazır ve nazır. "Korunma?" diye soruyor.

Buna karar verdiğimden beri ilk kez, emin olamadan duraksıyorum.

"Boş ver." Beni kaldırıyor ve ben kollarımı boynuna doluyorum.

Beni yatak odasına götüreceğini sanıyorum, ama mutfığa geri dönüyor ve beni masanın üzerine yatırıyor.

"Sen burada kal." Geri çekildi ve onu ilk kez tam olarak hayranlıkla seyredebildim.

Hatırladığım kadar büyük, aynı derecede seksi ve vücudum zaten beş alarmlı bir yangın gibi olduğu için, şimdi cehennem gibi oldu.

Ayaklarının yere çarpma sesini duyuyorum, bir çekmece açılıyor ve bir şişe kayganlaştırıcı ve bir prezervatifle geri dönüyor.

"Yerimde kaldığım için ne kazanacağım?" diye utangaçça soruyorum ve Yukarı. dudakları titriyor.

"Kocaman bir penis."

Masadan kayıp dizlerimin üzerine çöküyorum, elimle ereksiyonunun tabanını kavrar ve onu ağzıma alırım.

Ondan bir homurtu çıkar ve eli başımın arkasına gider, sanki onun nasıl sevdiğini tam olarak bilmiyormuşum gibi beni yönlendirir. Kahretsin, bunu bana öğreten adam oydu.

"Ayağa kalkman lazım." Birkaç dakika sonra elini çekiyor. "Onun zamanı sonra, şu anda amına ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyorum, elimle ağzımı siliyorum ve masaya doğru ilerliyorum. Zıplıyorum ama o bir sandalye çekip oturuyor.

"İlk kez birlikteyiz ve istediğini alamayacağını mı düşünüyorsun?" Çıplak uyluklarını okşadı. "Beni sür, bebeğim."

Masadan prezervatifi alıp üzerine oturuyorum. Parmaklarım penisine dokunduğunda, prezervatifi baş kısmına geçirirken o titriyor. Korunmak için önlem alırken, o parmaklarına kayganlaştırıcı sürüyor ve benim sırtım masaya düşerken o da bunu amıma masaj yapıyor.

Ağzı mememi emiyor, elleri beni onu üstüne çıkmaya teşvik ediyor. Elimi penisinin dibine koyuyorum ve sonra aşağı kaydırarak onun beni doldurmasına izin veriyorum.

Muhteşem, ah, çok muhteşem.

Onu ne kadar özlemişim ve bu anda onunla derken, onun mükemmel penisini kastediyorum.

"Beni ne kadar özlediğini söyle." Başımı ellerinin arasında tutuyor. "Beni hatırlayarak kaç kez mastürbasyon yaptın?"

"Hiç."

"Chelsea." Sesi alaycıdan çok şakacı.

Onun üstüne çıkıyorum, kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettirerek kaslarımı gerginleştiriyorum. O da bana yardım ediyor, kalçasını kaldırıyor.

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Elleri başımı sıkıca kavrar ve beni kendine yaklaştırır, böylece gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Söylemeden seninle sevişmeyi reddediyorum." Hareketlerini tamamen durdurur. Ağır nefeslerimiz göğüslerimizi yukarı aşağı kaldırır.

"Ne istiyorsun?" Onun sevdiği şekilde ona meydan okuyorum.

Yukarı doğru itti ve boğazımdan bir ılık yükseldi. Onu o kadar çok istiyorum ki, bana ne sorduğunu bile hatırlayamıyorum.

"Bana en iyi sevişmenin benimle olduğunu, başka bir erkekle birlikte olduğunda her zaman beni, bizi birlikte düşündüğünü söylemeni istiyorum. Beni, benim seni özlediğim kadar özlediğini. Aramızdaki şeyin bitmediğini ve kalbini bana tekrar açacağını söylemeni istiyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Beni geri istediğini biliyordum, ama genellikle seksimiz "benim olduğunu söyle" şeklindeydi. Artık sözleri ve vaatleri de olgunlaşmış. Sonunda bir damla gözyaşı göğsüne düşüyor.

"Söz veremem," diye fısıldıyorum.

O tekrar itti ve vücudum tembellik edip kollarına düşmek için yalvarıyor.

"Yapmayacaksın," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Avuçlarımı göğsüne bastırarak kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o buna izin vermiyor.

"Bu, iki saat içinde beni geri kazanabileceğin bir film değil."

Kafasını sallar. "Söyle bana, istediğin özgürlüğü sana vereyim."

Pelvisi yavaşça yukarı aşağı sallanıyor ve bu bazı kızları tahrik edebilir ama bana sadece cinsel hayal kırıklığı yaşıyor. "Peki."

Bana memnun bir gülümseme atıyor. "İşte benim kızım."

Elleri başımdan çekildi, ama gerçeği gözlerimden kaçarken beni hala yerinde tutuyor. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Evet, her erkek seninle karşılaştırıldı. Kalbim çoktan açıldı, o yüzden onu bir daha kırmasan iyi olur." Göğüs kaslarına bir tokat attım.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirir ve bana daha hızlı girer. "Söz veriyorum, bu sefer güvenli."

Bana sertçe girerken ben omuzlarını tırmalıyorum. Elleri kıcıma iniyor, tokatlıyor, sıkıyor ve kavırıyor. Ben kendimi bırakmaya hazır olduğumda, o sadece kulak mememi ısırıp "Gel" diye fısıldıyor.

Geliyorum. Onun emriyle değil, o benim vücudumu o kadar iyi okuyabiliyor ki, beş yıl sonra bile ne zaman doruğa ulaşacağımı biliyor. Bu adamın bir kral olduğunu söylemişim.

Parmakları kalçalarıma gömölüyor ve elleriyle beni iterek sırtımı masanın kenarına yaslıyor. Bir elini karnıma koyarak, içime girip çıkmasını izliyor.

Onun bizi izlemesini ve yüzündeki mutlak coşkuyu izlerken vücudum yeni bir heyecan dalgasıyla doluyor.

Gerçeği kabul etmeye hazırım, onu nefret etmiş olabilirim, ama bizim aşkımız mesafe ya da ilgisizlik yüzünden ölmeyen bir aşk. Klasik bir prenses masalı değil, ama yine de destansı bir aşk hikayesi.

Yirminci Bölüm

Dean'in büyük elleri terli sırtımda geziyor, beni ileri doğru itiyor. İsteyerek göğsüne düşüyorum. O sandalyeden kalkıyor, bacaklarım onu zar zor sarıyor.

"İşe dönmeliyim," diyorum ve o koridorun ortasında aniden duruyor. Ona bakamıyorum, bu yüzden boş beyaz duvarlara odaklanıyorum.

"Deneme bile." Tekrar yürümeye başlar ve koridorun sonundaki kapıdan geçmeden önce bir yatak odasının kapısından geçeriz.

Odanın ortasında sade bir başlıklı kral boyu bir yatak var. İçerideki her şey gri, siyah veya çelik renginde. Tipik bir bekar evi. Beni ayağa kaldırır ve sanırım banyoya doğru yönelir.

Gözlerim etrafı tarayarak daha fazla ayrıntı yakalıyor. Hayatın olmadığı başka bir sıkıcı oda. Yatağın yanında saat bile yok. Çevredeki yüksek binaların arasında güneşin saklambaç oynadığı manzara dışında, burası soğuk ve Dean'le birlikteyken genellikle hissettiğim şeyin tam tersi.

Tuvalet sifonu çekildi ve vücudumu bir ürperti sardı.

"Uyku zamanı." Sanırım kendi yatağının tarafına gider. Birbirimize ait taraflarımız olacak kadar uzun süre birlikte olmadık. İkimiz ortada yatarken, birimiz kanepede yatmaya başladık.

"Saat dört gibi," diye şaka yapıyorum, biraz açıkta ve fazlasıyla savunmasız hissetmeye başlıyorum.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" diye sorar, yorganı ve çarşafı daha uzağa sererek.

"Hayır."

"O zaman biraz uyuyalım, sonra yemek sipariş edebiliriz."

"Dean, benim bir hayatım var."

Bana bir an bakıyor, sanki ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, elini yanaklarıma koymaya hazır bir şekilde bana yaklaşıyor. Midem kıpır kıpır oluyor ve sert kız tavrım çöküyor.

"Bu gece, hayatın ben olayım." Dudaklarını alnıma bastırır, eli kolumdan aşağı kayar ve elim eline ulaşır.

Beni yatağa doğru çekip itmez, adım adım ilerler, ben onu takip etmezsem diye aramızda yeterli mesafe bırakır. Bu da, hala eskisi kadar yakın olmadığımızı bildiği anlamına gelir.

"Yarım saat," diyorum isteksizce.

Bana bakar, başını sallar, ama yüzündeki sırıtış bana inanmadığını gösterir. Ben de bana inanmazdım.

Yatağın kenarında beklerken, önce ben yatağa giriyorum, son beş yılda yaşadığım en ateşli seksten sonra aniden yorgun düşmüşüm.

"Yarım saat sonra seni yeniden doldururum." Beni kendine doğru çeker, kolları beni sıkıca sarar, dudakları alnıma ve şakağıma öpücükler serpiştirir. Bacaklarımız birbirine dolanmış, yanağım onun kaslı göğsüne bastırılmıştır.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" Sesi yumuşak ve güvensiz, az önce duymak istediği şeyi söyleyene kadar orgazmımı engelleyen adamın sesi gibi değil.

Çenemi göğsüne dayadım, elim göğsündeki küçük tüyleri okşadı.

"Senin nazik hareketlerin orgazmımı engelliyordu."

Ben gülümsüyorum, o gülümsemiyor.

Kahretsin, tanıdığım Dean Bennett nerede? Bana meydan okuyacak olan.

"Ve yine yapacağım." Dudakları biraz kıvrılıyor, ama hala kendini tutuyor.

"Dean." Gözlerini tekrar bana çeviriyorum, biraz yukarı kayarak bana odaklanmaktan başka seçeneği kalmamasın. "Orgazmlar beni yalan söylemeye zorlamaz. Ben bu işin içindeyim. Korkmuş olduğumu inkar edemem, ama şimdiye kadar değiştiğini bana kanıtlamak için fazlasıyla yeterince çaba harcadın."

"Hâlâ aramızdaki gerginliği gidermemiz gerektiğini düşünüyor musun? Her şeyi döküp, olan biten *her şeyi* konuşmamız gerektiğini?"

Geri kayarım, başım onun boynunun kıvrımında rahatlar. Sadece ona ait olan erkeksi kokusu benim için bir güvenlik battaniyesi gibidir. "Bugün olmaz, tamam mı?" diye mırıldanırım.

"Tamam, sana izin veriyorum." Başımın üstüne öpücük kondurur ve ben bu konuşmayı ne zaman ve yapıp yapmayacağımızı düşünmeye fırsat bulamadan gözlerim kapanır ve derin bir uykuya dalarım.

Uzun zamandır uyuduğum en derin uykudan uyanmam gece oldu — en azından alkolün etkisi olmadan. Dean'in panjurları açık olsa da, gökyüzü, ayın görünmesini engelleyen yüksek, karanlık binalarla kaplıydı. İnsanlar işten eve dönmüşlerdi ve pencereler noktaları birleştirme oyunu gibi ışıklarla aydınlanmıştı.

Dean'in kollarından kayarak yataktan inip ayaklarımla yere basıyorum. Koridora doğru ilerlerken, olabildiğince sessizce parmak uçlarımda yürüyorum. Halılara ne oldu? Neden artık kimse halı kullanmıyor? Halılar, gizlice dolaşmayı çok daha kolaylaştırıyor.

Telefonumun titreşim sesi, sessiz ortamda çığlık atan bir alarm gibi. Adımlarım hızlanır ve çantamı karıştırarak titreyen cihazı çıkarırım.

Elim donar ve telefon tezgaha düşer.

Ayaklarımla arasına düştüğünde, orgazm olduktan sonra tek boynuzlu at vibratörüm gibi zıplıyor.

Telefon masada titrerken ekranda "Anne" kelimesi yanıp söner.

Muhtemelen altıncı hissini kullanarak Dean'le burada olduğumu anlıyor. Onun bir tetikçi tuttuğundan emin olduğum adam.

Yerden Dean'in gömleğini alıp düğmelerini ilikledim.

"Giyinme." Sersemlemiş sesi, sanki daha fazlasına hazır olduğumu söylüyormuş gibi, vücuduma elektrik akımı gönderir.

Sakin ol kızım.

Dönüp ona baktığımda, basketbol şortu giymiş, göğsü çıplak, saçları dağınık ve göz kapakları sarkık bir şekilde duruyor. Bu benim Dean'im.

"Bana emir veremezsin." Telefonumu tezgahtan alıp çantama geri koyuyorum.

Parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Benim kıyafetlerimi giymeni seviyorum, ama bu gece değil."

İşini bitirince, gömleğini açıyor ve elleri karnımın üzerinde geziyor, parmakları bacaklarımın arasındaki bölgeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Giydiklerimi sevdiğinden emin değilim."

Telefonum tekrar titrer ve ben onun kollarında dönerek ona bakarım. "Bana bunun bir erkek olmadığını söyle."

Kollarımı boynuna doladım, göğüslerimi onun güçlü göğsüne bastırdım. "Daha kötüsü."

"Biriyle rekabet etmekten daha kötü bir şey yoktur, özellikle de her şey aleyhime gibi hissettiğimde." Dudaklarımı göğsüne bastırıyorum ve elleri sırtımdan aşağı kayarak kalçamı kavırıyor.

"Ben buradayım. Neden endişeleniyorsun?" "Seni bir kez buraya getirdim ve kaybettim."

"O zaman bu sefer daha çok çabala." Havayı yumuşatmak için gülümserim. Duygusal olmaksızın komik olmak daha iyidir.

"Aşağı inip Grover'ı almam lazım, ama önce sana yemek vereceğim." Bu sefer çok daha hafif bir şekilde popomu tokatladı ve sonra kahvaltı barının diğer tarafına doğru döndü.

"Beni çıplak mı bırakacaksın?" Gömleğinin düğmelerini ilikledim.

"Senin üstünde yemeğimi yerim." Buzdolabını açar ve iki beyaz Çin kutusu alır. "Lo-Mein ve Moğol usulü sığır eti?" Onları tezgahın üzerine koyar ve sonra iki tane daha çıkarır. "Kızarmış pilav ve yumurta ruloları."

"Burada olacağımı mı tahmin ettin?" Tezgahın etrafından dolaşıp tezgahın üzerine atlıyorum. Çin yemeği en sevdiğim yemektir.

"Unuttun mu, sana Moğol usulü dana etini ben tanıttım."

Haklı. Onu tanıyana kadar sadece kızarmış pilav ve yumurta ruloları yiyordum. "Kimse her şeyi bilenleri sevmez." Bir kutuyu açtım ve

karnım guruldadı. Komik olan, sıcak Çin yemeğinden çok soğuk olanını seviyorum.

"Hadi, Netflix izleyip rahatlayalım." Kapları ellerine alır, sürgülü çekmecedan iki çatal çıkarır.

İki şişe su alıp onu kanepeye kadar takip ediyorum. "Bence bunu zaten yaptık."

O oturur ve kapları cam masanın üzerine koyar. "Ve yine yapacağız. Vücudundan yemek yememe izin vermek istemediğinden emin misin?" Göz kırpar ve bakışları sanki ben altı katlı çikolatalı pasta, o da adet öncesi sendromu geçiriyormuş gibi üzerimde dolaşır.

Aynen böyle, kadınsı yanlarımın Dean Bennett rollercoaster'ına bir tur daha binmek istemesini sağladı.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama telefonda kim vardı?" diye sorar.

Rahatça oturup kucağıma battaniyeyi örtüyorum ve Moğol usulü sığır etini alıyorum. Beş yıldır yememiştım. Çok fazla anı var.

"Annem." Yüzüm, birbirimizin yanında olduğumuzda her zaman takındığım sinirli ifadeye bürünüyor.

"Babs nasıl?" Bir kabı açar, uzaktan kumandayı alır.

Annemin ona benim gibi korku salmaması beni şaşırtıyor. Ben ayrıldıktan sonra annem dairemize gitmiş ve eski komşularımızın anlattığına göre, ona haddini bildirmiş. Annemle ilk ve tek kez aynı tarafta olduğumuz andı.

"Aynı. Hâlâ bana görkemli bir düğün yapmama izin vermediğim için kızgın."

Bana dönüyor, dudakları aşağı doğru kıvrılmış. "Ondan bunun için özür diledim." "Ne dedi?"

"Bir dahaki sefere doğru adamla evlendiğinde düğününün muhteşem olacağını söyledi."

"

Koluna sokulup yanağımy omzuna dayadım. "O sadece seni koruyor."

"Evet. İlk seferinde yanlış adamla evlendiğin konusunda haklıydı. Ama ikinci seferinde doğru adamla evleneceğine garanti veriyorum." Televizyonu açıyor ve loş odayı aydınlatıyor.

Onun sözlerini anlamam biraz zaman aldı. "Bir daha evlenmeyi düşünmüyorum."

Bana bakmıyor bile. Sadece kanalları değiştiriyor.

"Beni duydun, değil mi?" diye soruyorum.

"Duydum." Bir atal dolusu Lo-Mein noodle'ı ağzına götürdü. "Ama?"

"Ama yok."

"Peki. Söyleme." Kartondan bir parça et alıyorum.

O gülüyor. "Nefesimi boa harcamayacağım. Henüz o noktaya gelmedin."

"Nereye?"

Gözleri hâlâ televizyona odaklanmış, bir kez bile bana bakmıyor.

"Bizi görmeye hazır."

"İngilizce konu, Dean."

Koltuğunda dönerek kabını masanınzerine koyar. "Beni içeri aldın ve seni korkutmayacağım, ama Chelsea, o yüzük parmağına geri takılana kadar vazgeçmeyeceğim."

"Dean," diye iç çekiyorum, kalbimin çılgınca atıını görmezden gelmeye çalışarak, sanki o bizi istiyor, bizi istiyor diye bağırıyor gibi.

"Gördün mü?" Beni işaret etti. "Bu yüzden bir şey sylemeyecektim. Bu açıklamaya hazır değilsin."

Glyorum. "1700'l yıllara geri dnmediğimize emin misin? Belki de Barb ve Ted'den benim elim için izin istemelisin. Çeyiz var mı? Yoksa eyizi benim getirmem mi gerekiyor?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Sakin ol, Chelsea." Yine göz kırpar. "Seni istemediğin bir şeye zorlamayacağım."

Çok kendini beğenmiş. Beni yatağa attığı için yeniden evlenmek istediğime beni ikna edebileceğini mi sanıyor? Kimi kandırıyor?

"Tuvalete gitmem lazım." Ayağa kalkıp, atalımı Moğol usulü sığır etinin içinde bırakıyorum. Gelecekte bahsederek her şeyi mahvetmek zorundaydı. Hala burada olduğumu sindirmeye çalışıyorum. Onunla yattığımı.

Koridordaki tuvalet yerine odasındaki tuvaleti tercih ederek içeri girip iıkları açtım.

Yine kasvetli siyah, gri ve beyaz. Burayı kim dekore etmiş?

Kapıyı kapatıp tuvalete doğru yürüdüm, ama banyo duvarlarının tek renkli tuvalinde bir renk parlaması dikkatimi çekti.

Yavaş çekimde, ayaklarım ileri doğru hareket ediyor ve tuvalete gitme ihtiyacım aniden yok oluyor.

Elime aldığımda havlu askısından kayıp düşüyor. Büyükanнем düğün haberini duyduktan sonra bize gönderdiği Fas tarzı havlu. Hepsini aldığımı sanıyordum. Dünyanın en güzel şeyleri değillerdi. Kaleydoskop kadar renkliydiler, ama aldığımız tek evlilik hediyesiydi.

Onu burnuma götürüp kokladım ve Dean'in kokusunu aldım. Beynimde, olabildiğince geriye ittiğim mutlu anların anıları dolaşılıyor. Onu geri koyup banyo kapısını açtım, Dean'e haklı olduğunu, henüz hazır olmadığını, ama hazır olmamamın asla olmayacağım anlamına gelmediğini söylemeye hazırdım.

Yatağın kenarında oturmuş, bana okul çocuğu gibi bakıyor. Sanki ben müdürüm ve o da müdürün odasına gönderilmiş gibi.

"Ben yapmamalıyım..."

"Hayır. Hiçbir şey söyleme," dedim ve bacaklarının arasına girdim.

Elleri uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı kayıyor, düğmeli gömleğinin arka kısmının altına gizlice giriyor.

"Bırakalım da bu oyun devam etsin, tamam mı? Zor olduğunu biliyorum, ama benimle yeniden çık," diyorum. Bir bacağımı belinin iki yanına koyup, ellerimi boynuna dolayarak üzerine oturuyorum. "Hayır demiyorum."

Dudakları köprücük kemiğime dokunur, elleri kalçalarımın daha da sertleşir.

"Anlaştık." Dili boynumdan yukarı doğru kayıyor. "Sadece birkaç hafta önce, bir daha vücuduna dokunmayacağımı söylediğini düşünmek." Hafif bir kıkırdama geliyor.

"Dikkat et, Bennett." Onu yalanlamak için hiçbir şey yapmıyorum. Yalan söylemiyor. Başımı aşağı eğiyorum ve o da hiç tereddüt etmeden dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırıyor.

Aklım ateşle oynadığımı söylüyor, ama bedenim buna karşı çıkıyor. Dean Bennett'ın getirdiği tehlikeyi her zaman sevmişimdir.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi Cumartesi, oturma odamda küçük bir kızın YouTube'da viral olan bir filme eşlik ederek dans etmesini izliyorum.

"Susamış olmalısın, Jade." Kök birasını masaya koydum.

Kız nefesini toplayarak kanepeme uzanır. "Teşekkürler, Chelsea teyze," der ve bir yudum alır.

Teyze kelimesini kullanması kalbimi ısıttı, çünkü ben teyze değilim. Ama bunu sevgi dolu bir ifade olarak görüyorum.

"İlginç bir dans." Televizyonda kalçalarını ve kollarını sallayan çocuğu izliyorum. Tam olarak anlamıyorum, ama neyse.

"Anlamak uzun zamanımı aldı. Arkadaşım Henry hala kalçalarını doğru sallayamıyor." Jade kanepenin kenarına oturup içkisini yudumlarken televizyonu izliyor.

"Annen bunu izlemene izin mi veriyor?"

Jade'e bir gece bakıcılık yapmak benim için kazan-kazan durumu. Birincisi, Victoria ve Reed'e bir iyilik yapıyorum, böylece Vic'in annesine tekrar bırakmadan suçluluk duymadan bir gece geçirebiliyorlar. İkincisi, Dean'in hayatıma nasıl uyum sağlayacağını görebiliyorum. Artık parti yapan bir üniversite öğrencisi değilim. Tam olarak evcimen sayılmam, ama Jade, yeğenim ve yeğenim artık hayatımın bir parçası.

"Evet, Reed floss yapabilir. Anne." Annem yüzünü buruşturur.

Ayağa kalkıp başka bir video başlatmak için düğmeye basıyorum.

"Reed yapabiliyorsa, ben de yapabilirim."

Video başlar ve on yaşındaki bir çocuk kalçalarını o kadar sert sallıyor ki, kaslarını yırtacak diye korkuyorum.

Kalçalarımı ve ellerimi hareket ettiriyorum, ama istedikleri gibi hareket etmiyorlar.

"Hayır, Chelsea teyze." Jade kıkırdarak kanepeye düşüyor.

Mükemmeliyetçi bir insan olarak denemeye devam ediyorum, ama tek başardığım şey Jade'in kök birasını kahve masamın üzerine tükürmesi oluyor. Anne gibi kızı.

Mutfaktan bir rulo kağıt havluyla geri dönerken kapı çalınır.

"Al." Jade'e kağıt havlu rulosunu verip kapıya yöneliyorum ve gözetleme deliğinden Dean'i görüyorum.

Kapıyı açtım ve o kahverengi bir kağıt torba tutuyordu. "Sundae malzemeleri. Fazladan kiraz aldım." Göz kırptı ve ben kapıyı daha fazla açtım.

"Harika, Jade kirazları sever."

Dean'in çenesi hafifçe düşer, ama çabucak toparlanır ve hayal kırıklığını bir gülümsemeyle değiştirir.

"Sen Victoria'nın kızı mısın?" diye sorar, daireye girerken, bir elinde torbayı tutar, diğer elini uzatır.

"Ve Pete'in. Reed'in?" Durup düşünür. "Sanırım ben de Reed'in kızı gibiyim. Onun yanına taşınyorum."

"Dean, Hannah'nın partisinde Reed ve annenle tanıştı."

Gülümser. "Onun köpeği Lucy'yi çok seviyorum." Gözlerinde aşk dolu bir bakış belirir. "Köpeğin var mı?"

"Evet, adı Grover," diyor Dean.

"Fotoğrafları var mı? Neden onu getirmedin?" Canlanır ve kanepenin kenarına oturur.

"Bilseydim getirirdim." Mutfağa doğru yönelir. "Bunları kaldırıp sana birkaç fotoğraf göstereceğim."

Jade omuz silkiyor, Dean ve ben mutfağa girdikten sonra videoyu tekrar açıyor.

"Bana da anlatır mısın?" Dean market alışverişlerini boşaltır. Krem şanti, kiraz, şekerleme, çikolata sosu, karamela sosu.

Her şeyi yerleştirip dondurucuyu açarım ve bana dondurmayı vermesini beklerim.

"Vic'e bu gece ona bakacağımı söyledim. Reed için büyük bir akşam yemeği düzenlemişler."

Dean kağıt poşeti katlar. "Harika."

"Dondurmayı unuttun mu?" diye soruyorum, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi. Jade'i şeker komasına sokmazsam ne tür bir sahte teyze olurum?

"Hiç almadım."

Dondurucu kapısını kapattım. "Bitmiş miydi?"

Kağıt torbayı tezgahın üzerine koyar, elleri kalçalarımın iner ve beni kollarına alır. Burnu çenem ve boynumun üzerinde kayar. "Sundae olacağını sanmıştım."

Kollarında kıkırdayarak güldüm.

"Senin lezzetli vücudundan krem şanti ve çikolatayı yalamayı planlıyordum. Sence neden fazladan kiraz aldım?" Dişleri kulak mememe takıldı ve sertçe çekti.

"Belki de yarın gece bir pijama partisi vermelisin."

Kıçımı sıkıyor. "Bu, bu gece yatıya kalmayacağımı söylemenin kurnaz bir yolu mu?"

"Jade benimle uyuduğu için hayır demek zorundayım."

"Sana bir sorum var." Geri çekilir, tezgaha yaslanır ve ben aniden planımı yeniden düşünürüm. Onu bütün gece dokunamamak şu anda işkence gibi geliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Ben bir test olarak mı buradayım?" Kaşlarımı çatıyorum.

O da kaşlarını kaldırır.

Başımı eğiyorum.

O da başını ters yöne eğiyor. "Ne?"

Bilmiyormuş gibi yapıyorum.

"Duydun beni."

"Söylemek istemiyorum."

Ben oturma odasına kaçamadan beni yakalar ve parmaklarıyla beni gıdıklayarak işkence eder. "Kabul et."

"Hayır." Gülererek cevap veriyorum.

O da güler. "Durmayacağım."

Kıpırdanıp kayıyorum ama beni köşeye sıkıştırmış durumda ve dürüst olmak gerekirse, kaçmak için pek çaba sarf etmiyorum. Gerçekten isteseydim, hayalarına diz atardım.

"Tamam. Belki."

Bir saniye durur. "Belki, yani evet." "Belki."

Beni gıdıklıyor, ama elleri göğsümde kayıyor. "Tanrım, seni hemen soymak istiyorum. Bu lanet kıyafetler çok sinir bozucu. Vücudunun hatlarını görebiliyorum, ama yine de bir engel var."

"Chelsea teyze," diye seslenir Jade. "Biri kapıyı çaldı."

"Cevap verme." Dean'e bakarım. "Gerçek bir test değildi, sadece şu anda hayatıma nasıl uyum sağlayacağını görmek istedim. Her şey sadece bizimle ilgili olmadığında nasıl başa çıkacağını görmek istedim."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Her şeyde olduğu gibi, mükemmel bir şekilde." Dudaklarını yanağıma bastırır. "Ben kapıya bakarım."

Ellerim tezgâha tutunur, kendimi bir gece boyunca sürecektir bir cazibeye hazırlarım.

Oturma odasına vardığımda, Dean kapıyı kapatıyor ve elinde pizza var.

"Para masanın üstündeydi."

Başını salladı.

"Sen peynir seven bir kızsın, değil mi Jade?" diye sorar.

"Nasıl bildin?" Onu küçük mutfak masasına kadar takip eder. "O dış ipi mi?" diye sorar Dean, pizzayı masaya koyup kutuyu açarak sorar.

"Evet." Jade'in kalçaları hareket etmeye başlar ve kolları bir yandan diğer yana sallanır.

Dean masadan geri çekilir, onu izler ve sonra kalçasını dışarı çıkarır. "Kalçalarını yana sallarken kollarını geriye doğru hareket ettir."

Jade videodaki çocuk gibi görünüyor ve Dean ise videoyu yavaş çekimde izliyormuşsunuz gibi görünüyor.

Mutfağın kapı çerçevesine yaslanıp ikisinin etkileşimini izliyorum.

Jade kolay biridir, bunu biliyorum. Yaramazlık yapmayacak ya da ona zorluk çıkarmayacaktır. Lütfen ve teşekkür ederim diyecektir. Yine de ikisinin şakalaşmasını görmek güzel.

"Hiç Cupid Shuffle yaptın mı?" Dean floss yapmayı bırakıp cupid shuffle şarkısını söylemeye ve dans etmeye başlar.

dansı yapmaya başlar.

Jade onun ayaklarını izleyerek onu taklit ediyor.

"Bekle, bekle. Müziğe ihtiyacımız var." Dean masadan uzaktan kumandayı alır ve YouTube'da Cupid Shuffle'ı arar. Bir dakika sonra reklam biter, şarkı başlar ve Dean sehpayı kanepeye doğru iter.

Jade'e dans pistine gelmesi için işaret eder. Jade bana bakar ve ben başımı sallarım, sonra koşarak Dean'e katılır. Dean onun ellerini tutar ve ikisi sağa, sonra sola hareket etme talimatlarını izler. Dansın tamamını birlikte yaparlar, Jade Dean'in adımlarını ve hareketlerini takip eder. Hatta pazı kaslarını bile.

"Tekrar yapılabilir miyiz?" Jade, kocaman bir gülümseme ve parıldayan gözlerle sorar.

"Chelsea da bize katılırsa." Dean bana doğru bakar ve açıkça bana bir meydan okuma yapar.

Jade bana koşar, elimi tutar ve beni onlara doğru çeker.

"Pizza soğuyacak," diye itiraz ederim.

"Bahane, bahane," der Dean, bana tsk tsk yapar.

"İzle bizi," diyor Jade, Dean'e bakarak oynat düğmesine basmasını işaret ediyor. "Tatlı Jade, ben ustayım." Göğsümü şişiriyorum.

"Pizza soğuyacak diyen kıza ne oldu?" diye alay eder Dean, bana yer açmak için yana çekilir.

"Sadece seni utandırmak istemedim." Ona göz kırparım.

Dean gülüyor ve oynat düğmesine basıyor. "O zaman beni utandır, güzelim."

Jade tamamen kendini vermiş ve hareketlerin çoğunu öğrenmiş. Ah, tekrar çocuk olmak. Dans pistinde yürüyerek ilerliyor, kalçaları ritimle uyumlu ve şarkının sözlerini bile söylüyor. "Gerçekten çok iyisin, Chelsea Teyze." Bana kısa bir bakış atıyor.

Dean pizzanın yanına dans ederek gider, bir dilim alır ve bizi izlerken yer.

"Bir tabak seni öldürmez," diyorum omzumun üzerinden.

Derin kahkahası yaklaşıyor ve omzumun üzerinden eğilip pizzadan bir parça ısıyor.

"Chelsea teyzenin çıldırdığını görmek ister misin?" diye soruyor Dean, Jade'e. Jade dönüp bizi izlerken dansına devam ediyor.

"Düşürürsen bana yeni bir halı alacaksın." Bu beni biraz endişelendiriyor olsa da, bu konuyu kapatacağım.

"Anlaştık." Kolunu belime doluyor ve pizzayı yüzümün önüne tutuyor. "Risk al ve bir ısırık al."

"Hayır." Kafamı sallarım.

"Hadi ama Chelsea teyze." Jade yanımda zıplıyor.

Kıza bakıyorum, sonra Dean'e bakıyorum ve ağzımı açıyorum. Küçük bir ısırık yeterli olur diye düşünüyorum, ama Dean bütün parçayı ağızıma koyuyor ve uzaklaşıyor.

Çiğniyorum ve ikisi de yutmak için yeterince çiğnemeye çalışırken benim ve sincap yanaklarımın gülünçlüğüne gülüyorlar.

"HOLY..." Dean, Beyoncé'nin "Put a Ring on It" şarkısı başladığında bağırır. "Bu Chelsea teyzenin şarkısı. Beş yıl önce bir gece bana söylemişti."

Yanaklarım anında kızardı. Uzaktan kumandayı aradım ve Dean'in elinde buldum, havada ileri geri sallıyordu.

"Sana bu şarkıya nasıl dans edileceğini gösterebilir."

"Bu şarkıya dans ettin mi?" Jade yere oturur ve ekranda neredeyse çıplak dans eden kadını izler.

"Uygunsuz," diye mırıldanıyorum son pizza parçasını yerken. "Bu Beyoncé." Dean umursamıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Lütfen Chelsea teyze," Jade ellerini birleştirip yerden yalvarır.

"Önce yemek yiyelim."

"Dolu mideyle dans etmemelisin bence." Dean mutfak sandalyesine oturur ve kendine bir dilim pizza daha alır. "Bu şarkının kadınların güçlenmesini anlattığını söylemeye gerek bile yok. Beni yerime oturtdu." Dean, onu bir şekilde daha da çekici kılan o kendini beğenmiş gülümsemesini gösterir.

Gözlerimi kısarım.

"Lütfen Chelsea Teyze." Jade kolumu çeker.

Video oynamaya devam eder ve Jade videodaki Beyoncé'nin dans hareketlerini taklit etmeye başlar.

"Bir kez daha, sonra yemek yiyeceğiz." Parmağımı kaldırdım ve Jade, sanki anlaşılmış gibi omzunun üzerinden Dean'e baktı.

Dean şaşırmış görünmüyor. Jade'e hayır diyemeyeceğimi biliyordu.

"Baştan mı başlayayım?" diye sorar, sanki devam etmeyecekmiş gibi.

Videoyu yeniden başlatır ve ben de hareket etmeye ve sallanmaya başlarım sanki yine üniversitedeymişim ve yarı sarhoşmuşum gibi. Koreografiyi hiç unutmamış olmama şaşıyorum.

Gözlerimi Dean'den ayırmıyorum, o gece barda onu hatırlıyorum — arkadaşlarıyla birlikte, dansımı bitirdikten sonra gerçekten evlenmemiz gerektiği gibi saçma bir fikirle.

Kahretsin, evlenmemizin sebebi benim. Şaka amaçlıydı, ben ve diğer iki oyuncunun kız arkadaşları eğleniyorduk. Onlar kiliseye gidip kız arkadaşlarıyla evlenmediler. Sadece Dean evlendi.

Şarkı biter ve nefes almak için öne eğilirken neredeyse yere yığılırım.

"Çok iyisin Chelsea teyze. Bir daha yapabilir miyiz?"

Koyu kestane rengi saçlarını okşuyorum. "Yemek yedikten sonra, tamam mı?"

"Tamam." Dean'in onun için hazırladığı pizzayı yemek için masaya doğru zıplıyor. "Lou's'u sevmiyor musun?" diyor, ağzında peynir parçalarıyla.

"Aslında ben Gino's hayranıyım." Dean, kavga çıkacağını bilerek gülüyor.

"Annem Gino's'ı seviyor."

Bayılmadan önce mutfağa gidip su almaya gidiyorum.

"Reed ne diyor?" diye soruyor Dean.

Jade, Reed'in annesinin sevdiği her şeyi sevdiğini ve babasının Lou's'u sevdiğini, ama sadece kalın hamurlu pizzayı sevdiğini anlatmaya başlar. Pizza hakkında bir konuşmanın bir kızı bu kadar meşgul edebileceğini kim bilebilirdi?

Ben buzdolabında bir şeyler ararken Dean arkamdan yaklaşır. Kolunu benden geçerek buzdolabına uzanır, vücudu sırtıma yapışır. "Bana özel olarak dans eder misin?" diye fısıldar.

"Senin için ne kadar değerli olduğuna bağlı."

Tek eliyle üç şişe su aldıktan sonra geri çekilir. Sihirli parmaklar, inan bana.

"O küçük kız burada olmasaydı, şimdiye kadar masanın üzerinde bacaklarını açmış, başımı bacaklarının arasına almış olurdun."

Onu itiyorum. "O hemen orada," diye fısıldıyorum.

Şimdi Henry ve büyükannesinin pizza tercihlerini konuşuyor.
Sadece Chicago'da olur böyle şeyler.

"O dans, seninle evlenmek istediğimi bana doğruladı," diyor ciddi bir sesle.

"O anıyı unutmaya çalışalım." Uzaklaşmaya başlıyorum, ama o bileğimi tutuyor.

"İlk evliliğimizi asla unutmak istemiyorum. Ne kadar karanlık olursa olsun, geçmişimizi silmek istemiyorum."

Bana yine o bakışı atıyor. Hâlâ konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyleyen bakışı.

"Bu gece olmaz."

"Bu gece olmaz, ama bu hafta olur mu?"

Başımı sallıyorum. "Tamam."

"Peki ya sen, Chelsea teyze?" Masaya geri dönüp oturdum.

"Ben Lou'nun kızıyım."

"Yani sizler farklı takımlardasınız?" diye şaşkınlıkla soruyor.

"Sadece pizza konusunda değil. O Sox hayranı." Dean başparmağıyla beni işaret eder.

"Chelsea teyze," diye sızlanır. "Seni en çok seviyordum." Hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Eminim şimdi sana o dansı öğretecektir," diyor Dean.

Masada Dean'e tekme atıyorum.

"Yaşasın!" Jade'in yüzü aydınlanır.

"Yaşasın!" Dean yumruklarını havaya kaldırır ve bir ponpon kız gibi sallamaya başlar.

Kıkırdayarak, "Ödeşmek çok uzun sürmeyecek," diyorum.

Ayağı bacağımda yukarı kayar ve uyluklarımı birbirinden ayırır.

"Bahse girmek ister misin?"

Uyluklarımı kapatırım. "Kesinlikle hayır."

Gülümseyerek, onun işkencesini uzatabileceğim tüm yolları düşünüyorum — çoğunlukla ağızla.

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi Salı, bağış kampanyası için reklam lansmanlarıyla meşgulüm, bağış yapan her şirketin logosunun yer aldığından emin olmak için uğraşırken telefonum bir mesajla çalar.

Öğle yemeği benim evde?

Kahretsin, onun adını hiç değiştirmedim. Hemen adını düzenledim.

Neden senin öğle yemeğin olacağını düşünüyorum?

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum.

Sen her zaman akıllı bir kızdın.

Bay Bennett, öğleden sonra eğlencesi mi istiyorsunuz?

Ne dersen de. Yeter ki ben senin altında olayım.

Her seferinde seni becermek zorunda olmadığımı biliyorsun, değil mi?

Senin

İkimiz de kazançlı çıkıyoruz.

Beni besleyecek misin?

Çok kaba bir cevap istemiyorsan, o akıllı beynini kullanıp bunu çözmeni öneririm.

Gülüyorum.

"Ne bu kadar komik?" Victoria masasından bağıyor. Gizli anne dedektiflik becerileriyle her an buraya gelebilir.

"Hiçbir şey."

Öğlen orada olacağım. Beni bekletme.

Sanırım bu benim repliğim. Clark'ın sana bir anahtarı var.

Anahtar mı?

Çok mu erken?

Telefonu masama bırakıyorum. Çok mu erken? Gerçekten bilmiyorum.

Benden bir şey bekleme.

Senden hiçbir şey beklemiyorum.

Unut gitsin. Sadece ıslak bir amcık.

Victoria kapımda durduğunda yanaklarım kızarır, elinde kahve fincanı vardır, sanki dinlenme odasına giderken uğramış gibidir. Bu hareket Jade'de işe yarayabilir, ama bende değil.

"Kime mesaj atıyorsun?"

Ona bir bakış attım ve hemen başka bir mesaj yazdım.

Sonra aynı sayfaya geldik. Ben oraya vardığımda sertleşmiş olsan iyi olur.

Senin kanepemde eğilmiş halini düşünerek kanepemin üzerine eğildiğini düşünerek çoktan sertleştim.

Vücudum titriyor ve koltuğumda kıpırdanıyorum.

Tamam, çalışmam lazım. Devam edecek...

Sadece pantolonumun fermuarını açıyordum :(

Hayal gücünü kullan.

Bana bir fotoğraf gönderir misin?

"Chelsea!" Victoria'nın yüksek sesi, ona gerçekten fotoğraf gönderecek miyim diye içimdeki tartışmadan beni çıkarır.

Hayal kurma Rico Suave. Öğlen.

Ekranımı kapatıp telefonumu masamın üzerine yüzüstü bıraktım. Dean'i tanıyorsam, bana kendi fotoğrafını gönderecektir.

"Pardon, ne?" diyorum, Hannah'nın da orada olduğunu fark ederek. O ve Hannah içeri girip oturuyorlar.

"Ee, işler yolunda mı?" Hannah bacak bacak üstüne atarak sorar. "Evet, ilerliyor."

"Onu Vegas'a götürecek misin?" diye sordu Victoria, kahve fincanından bir yudum alarak. Gördün mü, o bir dolandırıcı.

"Tanrım, hayır. Tekrar evlenmek istemiyorum," diye şaka yapıyorum. "Sence evlenir misin?" diye soruyor Hannah.

"Hayır." Sonra bir saniye düşünürken kaşlarımı çattım.

"Jade ona bayılıyor," diyor Victoria. "Onun en iyi dansçı olduğunu söylüyor. Onunla o kadar çok övünüyor ki, Reed dün gece kendi dansını koreografisini yapmaya çalışıyordu."

"Reed'in rakibi yok, ama onunla iyi anlaştığını itiraf etmeliyim. Bir ara onun için breakdans yapmaya başladı."

"Bize gösterdi." Victoria gülümser ve Dean'e tekrar dönmek istersem sessizce onayını verir.

"Ona tekrar aşık oldun, değil mi?" diye soruyor Hannah. Omuz silkiyorum.

Gerçeği söylersem, bunu yüksek sesle itiraf etmiş olurum. Ve bu da onu daha gerçek kılar. Son birkaç haftadır ailemden kaçınıyorum çünkü yüzümden anlayacaklarını biliyorum.

"Seni yargılamayacağız," diyor Hannah, başını eğip gözlerime bakıyor.

Kirpiklerimin arasından bakıp başımı sallarım. Hannah gülümser.

"Ben dünyanın en aptal kadını mıyım?" Alnımı masaya vuruyorum.

"Hayır." Victoria kahve fincanını masama koyar ve yanıma gelir. Kolunu omuzlarıma dolayarak, koltuğumun koluna yaslanır. "Hiç de değil."

"Ama Hannah insanlar değişmez dedi."

Hannah gülüyor. "Ben ne bilirim ki? Onun iyi bir vergi avukatı olduğu dışında onu pek tanımıyorum."

"Ya beni mahvederse?" En büyük korkumu dile getiriyorum.

"Ya yapmazsa?" Victoria, dudaklarını başımın üstüne bastırarak diyor. "Korkutucu olduğunu biliyorum, ama zaten incinmekten korkuyorsan, artık çok geç. Şimdi iki ayağınla da atlamana gerekiyor."

"Ayağımın parmağını sokmayı tercih ederim."

Hannah gülüyor. "Zaten attın. Zaten işe yaramazsa, darbeyi hissedeceksin. Kendini engelleme. Anladın mı?"

"Sayılır." Omuz silkiyorum.

"Dean şu anda seni arayıp başka biriyle tanıştığını söylese, nasıl hissederdin?" diye sorar Hannah.

Sözleri vücudumda adrenalin patlaması yaratır ve göğsüm sıkışır. "Yıkılırdım."

Hannah omuzlarını kaldırır, dudaklarını "gördün mü, kendini kaptırmışsın" der gibi büzüştürür. Haklı olduğunu biliyorum. Cumartesi gecesi hissetmiştim. Midemin derinlikleri sınırimi aştığını söylüyordu. O kazanmış ve yine kalbime girmeyi başarmıştı.

"Yani tamamen, ha?"

Victoria omzumu sıkıyor. "Evet, ama merak etme, Jade karakterleri çok iyi değerlendirir."

"O Pete'i seviyor." Ona bakıp gözlerimi deviriyorum.

Victoria, eski kocasını gündeme getirdiğim için bana gülüyor. "Her kızın babasına karşı kahraman kompleksi vardır."

Haklı. "Dean gerçekten değişti mi?" Dün gece beni uykusuz bırakan aynı soruyu soruyorum.

Victoria'nın eli göğsüme konar, kalbimin olduğu yeri kaplar. "Bunu sadece bu söyleyebilir."

Hannah sandalyeden kalkar ve kapıya doğru yürür. "Biliyor musun Chelsea, seni işe aldığımda, sen ve başka bir kadın arasındaydım. Seni neden işe aldığımı biliyor musun?"

Kapıda durur. "Neden?"

"Sen bir savaşçıısın. Her şeyi ortaya koyup işi bitireceğini biliyordum. Aynı şey ilişkiler için de geçerli. Neden hepimizin boşandığını hatırlayalım."

Victoria ve ben hiçbir şey söylemiyoruz.

"Boşandık       evlendiğimiz erkekler kendilerini tamamen vermediler. Başarılı bir ilişki için yüzde yüz kendini veren iki kişi gerekir. Dean'in seni daha önce hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum, ama bize anlattıklarına bakılırsa kendini tamamen vermiş gibi görünüyor. Asıl soru, sen de öyle misin?" Yumuşak bir gülümsemeye odadan çıkar.

Dudaklarını sıkıca kapatan Victoria'ya bakıyorum.

"O haklı. Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama haklı." Beni kucaklayıp ayağa kalkar.

"Evet, haklı," diye mırıldanırım herkes gittikten sonra.

Masamın  ekmecesini açıp flash belleğimi çıkarırım. Bilgisayarıma yüklenmesini ve k    k resimler görünene kadar beklerken midem bulantıyla gurulduyor.

 lk resme tıklıyorum. Dean ve benim bir selfie'miz. Bir zamanlar gerçekten bu kadar genç miydik? Kolu bana dolanmış, dudaklarım onun yanağına yapışmış, yüzünde milyon dolarlık bir gülümseme var.

Onun maçlarında, partilerde, arkadaşlarımızla dışarı çıktığımızda çekilmiş fotoğraflarımıza ilerliyorum ve tek sabit olan şey Dean'in yanımda olması. Arkadaşlarımla birlikteyken bile, arka planda fotoğrafımıza giriyor. O kısa aylar boyunca ne kadar eğlendiğimizi hatırlayarak dudaklarıma bir gülümseme geliyor.

Saate bakıyorum, saat on bir buçuk. Çantamı ve telefonumu masamdan alıyorum.

"   le yemeğinden sonra döneceğim," diyorum, cevap beklemeden.

"Peki o zaman," diyor Victoria ama kapı kapanıyor ve daha fazlasını duymadan asansör düğmesine basıyorum.

Her zaman Dean olmuştur. Sonunda ona kendimi tamamen vermem gerekiyor.

Yeni anahtarım ile Dean'in dairesinin kapısını açıyorum ve hemen Grover karşılıyor beni, kuyruğunu sallıyor ve ağzından salya akıyor.

"Merhaba Grover," derim, etrafta tasmağını ararken. "Dışarı çıkmak ister misin?" Eğilip onu okşarım, tasmağını ön kapının yanındaki masada görürüm. "Tamam, gidelim."

Eşyalarımı bırakıp tasmayı takıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapı, ben kolu tutamadan açılıyor.

Dean içeri girer, kravattı boynundan çoktan çözülmüştür. Yüzünü kaplayan gülümseme, az önce Vegas'taki küçük kilisede Elvis'e doğru yürürken baktığım fotoğrafları hatırlatır bana. Keşke daha tutarlı olsaydım da onunla evlendiğimi daha iyi hatırlayabilseydim.

"Bu sahneyi çok seviyorum." Dean bilgisayar çantasını bir sandalyeye koyar ve doğruca bana doğru gelir.

"Grover'in dışarı çıkması lazım."

"Köpek gezdiricisine para ödüyorum. Yarım saat önce buradaydı. O iyi." Başını boynuma gömer ve beni kollarının arasına alır, derin bir nefes alır. "Sana daha çok ihtiyacım var."

"Pazar günü bütün gün benimleydin." Gülererek başımı geriye atıyorum ve o boynumu dişleriyle ısırıyor.

"Her günün her dakikasında sana ihtiyacım var." Ayakkabılarını çıkarır. Grover'in tasmağı elimden kayar.

Ellerimle yüzünü kavrarım, son beş yıldır nefret ettiğime kendimi inandırdığım adama bakarım.

Başımı eğiyorum ve kalp şeklindeki dudaklarını yakalıyorum, dilim giriş arıyor. Sanki bütün gün bu anı beklemiş gibi açılıyor. Dillerimiz birbirimizin ağzını keşfediyor. Buraya gelirken yediğı nane gibi tadı var.

Ayaklarım yere değene kadar beni yavaşça bırakır. Alnı alnıma değiyor ve yüzümü arıyor, ne aradığını bilmiyorum.

"Bir şey değişti," diyor, parmakları elbisenin arkasındaki fermuarı arıyor.

Fermuarın aşağı kayması, bakışlarımız kilitli kalırken dairedaki tek ses.

"Hiçbir şey değişmedi."

"Aramızdaki hayali duvar artık yok," diyor, sanki inanamıyormuş gibi sesinde bir şaşkınlık var.

Elleri sırtımda kayar, elbiseyi omuzlarımdan yavaşça indirir.

"Sadece mutluyum." Gözlerimi kapatıp, elbisenin omuzlarımdan düşmesiyle birlikte derin bir nefes alıyorum.

Elbisem yere düşerken ona yardım ediyorum ve sadece siyah bir sütyen, külot ve topuklu ayakkabılarla orada duruyorum, vücudumda utanç duygusu yok.

O beni istiyor, ben de onu istiyorum. Hikayenin sonu.

"Ben de mutluyum." Gülümsüyor ve göğüslerimi avuçlayarak, zaten sertleşmiş meme uçlarımı okşuyor.

Sırtımı ellerine doğru eğiyorum ve o sütyenimin kupalarını aşağı çekerek, göğüslerimi utanmadan hayranlıkla seyrediyor. Ellerimi sırtıma kaydırarak sütyenimin kopçalarını açıyorum ve onu aramıza düşürüyorum.

"Seni şaplamalıyım, seni soymak benim işim." Bana doğru adım atıyor, çıplak göğüslerim onun takım elbisesinin ceketine ve yeleğine sürtünüyor.

"Bana sapıkça davranmaya başlamadan önce seni soyalım."

Ceketini çıkarır ve kanepeye atar. O orada durup benim onu soymamı izlerken, parmaklarım yeleğini açmaya başlar.

"Buna alışabilirim," diyor sırtarak.

Yelek, elbisenin yanına yere düşer. Kravatı zaten gevşetilmiş olduğundan, manikürlü tırnaklarım işi çabucak bitirir. Çizgili kravatı boynumun arkasına koyarım, göğüslerimin üzerine sarkmasına izin veririm.

Derin bir nefes alır. "Şimdi gidip örtünecek misin? Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun."

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle gömleğinin tüm düğmelerini açıyorum. Kısa süre sonra gömlek güçlü omuzlarından kayıyor ve yere düşüyor.

"Birkaç parça daha kaldı, Bay Bennett." Dudaklarım göğsünün sıcak tenine yapışır. Sedir ağacı ve kavun kokusu duyularımı ele geçirir. Bu adam ne zamandan beri kolonya sürmeye başladı?

Sanki kendini sınıyormuş gibi, bana dokunmasına izin vermiyor. Cildim onun sert dokunuşlarını özlüyor.

Kemerini çözdüm, düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim, bu sırada ağzım göğsüne öpücükler yağıdırıyordu. Hâlâ bana dokunmamıştı. Beni ıslanana kadar kızdırmaya mı çalışıyordu?

Ellerimi arkasına kaydırıyorum, pantolonunu kemeriyle birlikte yere düşene kadar aşağı çekiyorum.

Sertleşmiş penisi siyah boxer şortundan dışarı çıkıyor ve ağzım sulanıyor. Ona asla söylemem, ama haklıydı. Onun penisini seviyorum. Ama onun bilmediği şey, ona oral seks yaparken onun tepkisini, eylemin kendisinden daha çok sevdiğim.

Yavaşça vücudunda aşağı kayıyorum, dizlerim sert ahşap zemine değene kadar. Alaycı bir şekilde, parmağımı bel bandı boyunca gezdiriyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Gözleri bana kilitlenmiş, irislerinin karanlık derinliklerinden ısı yayılıyor. Avucumla ince kumaşın üzerinden onu okşarken, hızlı nefes alıp verişiyile göğsünün inip kalkışını izliyorum. Ağzı hafifçe aralık kalmış, ama elleri henüz beni yönlendirmiyor.

Boxerinin önünü aşağı indirince, penisi sanki "benimle oyna, beni yala, beni em" der gibi dışarı fırlar. Sonunda, içinden bir inilti çıkar ve elleri hareket eder, ama bana dokunmasına izin vermez ve bacaklarımın arasındaki acı daha da yoğunlaşır.

Dilimi kullanarak onun uzunluğunu yalıyorum, elim onun tabanını sarıyor, böylece ağzımla onun ucunu kaplayabiliyorum.

"Siktir," diye mırıldanır, ellerini yanlarına sıkıştırır.

Kendini kontrolünü kaybetmek üzere olması hoşuma gidiyor.

Dean ile işler kolay, onu tatmin etmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum, ama bugün başka şeyler yapmak istiyorum, bu yüzden birkaç kez yukarı aşağı emdikten sonra, onun penisini ağzımdan çıkardım ve dilimi onun uzun penisi boyunca kaydırdım. Başımı çevirerek, elim onu yukarı aşağı okşamaya devam ederken, testislerini ağzıma aldım.

O öne eğiliyor, elleri kanepenin kenarına konuyor, bu da onu çıldırtma isteğimi daha da artırıyor. Başparmağımla penisinin ucundaki ön sıvıyı ovuyorum.

"Lütfen Chelsea," diye yalvarır.

Sanki bu sözleri bekliyormuşum gibi, ağzımı yukarı kaldırıp bir kez daha onun uzunluğuyla dolduruyorum, sallayıp emiyorum. Kalçalarını esnetiyor ve ucu boğazımın arkasına çarpıyor.

Hâlâ aynı Dean.

Elimi bırakıyorum ve elim testislerini okşarken ağzımı sikmesine izin veriyorum. Yüksek bir iniltiyle ağzımda patlıyor ve sonunda elleri tenime dokunuyor, bir eli omzumda, diğeri başımın arkasında.

Elektrik akımı tüm vücudumu sarar. Gözlerim onun gözlerine kilitlenir, yutarım ve ağzımdan düşmesine izin veririm. Hala sert.

Dean elini uzatıp bana yardım eder ve ben ayağa kalktığımda beni kucaklar. "Sana söylemiştim. Beni değil, sikimi seviyorsun."

Gülümserim ve onun öyle düşünmesine izin veririm. Aslında şikayet edemem, çünkü gerçekten harika bir penisi var.

"Yatağıma gel." Elim tutar ve beni koridora götürür.

koridora götürdü.

"İşe dönmeliyim."

Durur, birkaç saniye bana bakar. "Öğleden sonra büyük baba seni memnun etsin." "Evet, bu benim için bir şey ifade etmiyor."

Elimi bırakmadan gülüyor. Zaten çekip gitmiyorum zaten.

Yirmi Üçüncü Bölüm

İçeri girdiğimizde güneş yatak odasına doluyor. Dean beni kendine çekmiyor, yatak odasına götürüyor ve oturmam için başını sallıyor.

Her zamanki gibi dominant davranmasını ve beni nasıl istediğini tam olarak söylemesini bekliyorum - bana ne yapacağını söylemesini, onu emmeyi ne kadar sevdiğimi sormasını.

Biz böyleyiz. Sevişiriz. Sert sevişiriz ve ikimiz de bundan zevk alırız. Ama bu sefer öyle olmadı.

Aile odasında, boşalana kadar bana hiç dokunmaması beni şaşırtmıştı, şimdi ise daha da şaşkınım.

Yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri üzerimde, elleri dizlerimin üzerinde. Gözlerini benden ayırmadan, avuç içleri iç uyluklarımın uzunluğu boyunca kayıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru yavaşça ilerliyor.

Siyah külotumun iki yanını da tutuyor ve bacaklarımdan aşağı doğru çekiyor. Ayak bileklerimden başlayan bir karıncalanma bacaklarımın yukarısına doğru yayılıyor. Parmak uçları merkezime yaklaştığında, onları amımın dışından aşağı doğru gezdiriyor ve içimde hiç dinmeyecek bir acı yaratıyor.

"Çok güzelsin," diyor ve tüm beklentilerim zihnimden siliniyor.

Dili bacaklarımın arasına dalar, kıvrımlarımdan yukarı doğru ilerler ve sonunda sıcak ağzına benim nubumu alır, diliyle döndürür.

Tutku dolu bir duruma giriyorum. Onun vücudunu benim vücudumun üzerinde istiyorum. Ellerinin vücudumun her santimini okşamasına ihtiyacım var. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, dilini karnımdan göğüslerime doğru kaydırıyor ve beni öpüyor. Yavaş ve derin bir öpücük, karnımın derinlikleri titriyor.

Tek kelime etmeden, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni yatağına tırmanmaya teşvik ediyor. Üzerimde onun ağırlığıyla yatağının yumuşaklığına düşüyorum, uylukları benim merkezime bastırıyor, ellerim onu tutuyor, beni terk etmesini istemiyorum.

Öpüşüyoruz, okşuyoruz ve kısa bir an için, eskisi gibi mutlu balonumuzun içinde sadece biz varız. Ödeyecek faturalar, geri dönecek işler, geçmiş hatalarımızın baskısı yok. Dean ve ben en saf ve en dürüst halimizle buradayız ve parmak eklemleri kaburgalarımın kenarını okşarken gözümde bir damla yaş süzülüyor.

Tek istediğim o. Beni dokunmayı asla bırakmaması, beni öpmeyi asla bırakmaması, ihtiyacım olan adam olmayı asla bırakmaması.

Sıkı tutuşlardan yumuşak dokunuşlara, son beş yılda büyüdüğümüz bedenleri keşfediyoruz, yıllar önce ustalaştığımız rutine düşmek yerine, zevk sesleri çıkaran yeni yerler buluyoruz.

Elleri sıcak ve nazik, vücudumu ters çevirip üstüme çıkıyor, dudakları bedenimin hiçbir yerini dokunmadan bırakmıyor. Aramızdaki tüm güvensizlikler yok oluyor ve onun haline geldiği adama karşı içimde yeni bir aşk filizleniyor.

Saçımı yana doğru tarıyor, boynumun arkasına kondurduğu öpücük omurgam boyunca tüylerimi diken diken ediyor. Beni sırt üstü çevirip üzerime eğiliyor, bacaklarımın arasında hazır bekliyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve o hareket ediyor, kolunu komodinine doğru uzatıyor.

Bileğini tutuyorum ve o olduğu yerde donuyor, gözleri sorularla doluyor. Kafamı bir kez sallıyorum ve o bana geri dönüyor, ön kollarını başımın iki yanına koyuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, dudakları cildime verdiği sözü mühürledi.

Santim santim içime giriyor. Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Kalbim ve vücudum başımdan ayak parmaklarıma kadar Dean ile dolu. Uzun öpücükler ve aceleci olmayan dokunuşlarla bizi doruğa ulaştırıyor ve orgazmımı daha da güçlendiriyor.

Geri çekildi, gözleri benimkilere kilitlendi ve aniden birbirimize kaptırıldık. Sadece biz vardık. Bana doğru itti ve ben her itişine karşılık verdim, ayaklarım çarşafın üzerinde kayarken, uylukları bacaklarımı daha da ayırdı. Dalgalar yüzeye yayılana kadar daha da derine daldı

ve ben kendimi durdurmak için kaslarımı sıkıyorum. Bu anın hiç bitmemesini istiyorum.

Parmaklarım onun yuvarlak omuzlarına yapışır ve sırtım kavislenir, göğüslerimi göğsüne doğru iter.

Beni uçuruma doğru daha da sürükler, dalgalar okyanusun kenarında küçük dalgalara dönüşene kadar. Ayak parmaklarım kıvrılır ve o, acı verecek kadar derine girer, ama bu sadece zevkimi daha da artırır, ta ki ben bir kasırganın ortasında çılgın bir denizde kalana kadar. Dalga dalga iradem parçalanır, kurtulmak için yalvarır. Onu sıkıca sararım ve boğuk bir inilti çıkar.

Tırnaklarım, dayanamayacak kadar baskı oluşana kadar onun cildini tırmalıyor. Artık yaklaşan boşalmamı kontrol edemiyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpar, dili istediğini alır ve ben tüm kontrolümü kaybederim, su bentlerimi aşar ve akıp gider. Zirveye ulaşırım ve sanki bir girdap içinde kalmış gibiyim, mutluluk içimde ve etrafımda gürler, beni aşağı çeker, ta ki bu his tek bildiğim şey olana kadar. O da içimde hareketsiz kalır ve kendi boşalmasını bulur.

Tüm kaslarım jöle gibi hissediyor ve yatakta uzanıp az önce yaşadıklarımıza hayret ediyorum.

Üzerime uzanır ve sonra vücudumun yanına kayar. Eliyle başımı çevirir ve dudaklarıma yumuşakça öper, sonra burnumu öper. "Hemen dönerim."

O banyoya girip kaybolduğunda, ben kıpırdamıyorum.

Saniyeler sonra geri döner, elinde bir havlu vardır ve beni temizler.

"Sanırım üstün ıslandı?" diye sorar, havluyu katlayıp ve uyluklarımı silerken sorar.

"Örtündüm." Yavaşça oturup bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum. "RİA var."

"Tahmin etmiştim."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Eminim ona sorsam rahim içi araç nedir bilmezdi, ama önemli değil. Dudaklarını öpüyorum. "Teşekkür ederim."

"Asıl teşekkür etmesi gereken benim." Beni göğsüne çekip başımın üstüne öpüyor. "Tanrıya şükür ki o kadar önce gelmedim, yoksa iki saniye dayanamazdım."

Göğsüne gülerek yaslanıyorum.

"İşe dönmem gerek," diyorum, şu anda yapmak istediğim en son şey olmasına rağmen.

"Ben de." Yataktan kalkar ve bana elini uzatır. "Bu gece kalmak ister misin?"

Giysilerimin bulunduğu oturma odasına giderken kıkırdayarak gülüyorum. "Ne yaşındayız, on mu?"

Külotumu giyemeden bile, kolları belimi sarmış, başı boynumun kıvrımına gömülmüştü. "Bugün seni yeniden keşfetmek hoşuma gitti."

Başım onun sert göğsüne düşer ve ellerim onun ön kollarını kaplar. "Ben de."

Dudakları şakağıma değiyor ve gözlerim kapanıyor. Tamamen cennet gibi.

"Hadi, seni ofise geri götüreyim." Geri çekilmeden önce hafifçe popoma vurur.

Burada sonsuza kadar kalabilir miyim?

"Evimde senin için bir çekmecem var," diyor Dean, asansörden çıkıp RISE ofislerine doğru yürürken yüzünde klasik sırıtışıyla.

"Ne kadar naziksin."

"Kabul edecek misin?" diye sorar ve kolunu uzatarak benim önce çıkmamı sağlar.

"Bilmiyorum. Çok ani oldu." Sesim hafif, çünkü kabul edelim, bana hayatımın en iyi seksini yaşattı. Bir çekmecede birkaç temiz külot ve diş fırçası saklayabileceğimi gerçekten reddedecek miyim? Hayır.

"Bütün bir şifonyer sunmuyorum." RISE'in kapısını açar.

"Açıklama için teşekkürler."

"Tabii sen istemiyorsan. Senin tercih ettiğin o büyükanne hızında tutmaya çalışıyorum. İzin versen sana kendi şifonyerini alırdım, biliyorsun."

Gölerek kapıdan geiyorım. "Büyükanne hızı değil. Anne minivan hızı gibi."

"En son ne zaman şehir dışına çıktın?" diye sorar. "Banliyödeki minivan anneleri en hızlı sürer."

Durup ona bakarım. "Gerçekten mi?" O başını sallar.

"Tamam o zaman." Durup tavana bakarak düşünürüm. "Ehliyetini yeni almış bir çocuk nasıl olur? Sigorta için iyi öğrenci indirimi alan çocuk. Ailesini dinleyen çocuk. Sen de bu tip çocukları bilirsin. Senin gibi adrenalin bağımlısı sporcu değil."

Gölüyorum ve Dean'e bakıyorum, neden cevap vermediğini merak ediyorum. Gözleri bekleme salonumuzdaki sandalyelere sabitlenmiş, gözlerini kırpmadan.

"Ya da senin hala olduğun gibi." Annemin sesi duyulur ve başımı çevirip onun sandalyeden kalktığını görürüm. Bluzunun eteklerini düzeltir ve çantasını koluna takar. "Chelsea, seninle konuşabilir miyim?"

"Cevaplamam gereken telefonlar var, ama buyur," diyor Victoria, annemin önündeki masaya bir fincan kahve koyarak.

"Üzgünüm, ben... geleceğini bilmiyordum." Ne diyeyim?

"Chelsea." Annemin sesi daha sabırsız hale gelir. "Ofis. Hemen."

Dean elimi tutmaz. Aksine, benden uzaklaşır.

"Dean'i hatırlıyor musun?" diye soruyorum ona. Odadaki pembe fili, ya da eski kocayı görmezden gelmenin bir anlamı yok.

Gözleri ona kayıyor. "Aklının başında olduğunu görmek güzel." Sonra gözleri bana dönüyor ve şimdi mahremiyet talep eden bir bakış atıyor.

Dean öne çıkar ve kolunu uzatır. "Bayan Walsh, sizi tekrar görmek güzel."

Annem uzattığı eline bakıyor ve bir an için onu asla sıkmayacağını düşünüyorum. Sonunda sıkıyor ve Dean elini cebine geri koyuyor.

"Dean artık avukat. Vakıf için ücretsiz çalışıyor."

"İlginç." Sahte bir gülümseme takındı.

"Ofise dönsem iyi olacak." Dean öne doğru adım atar ve ben geri çekilirim. Sonra öne eğilirim ve o başını geriye doğru eğirir. Garip bir dansın ardından, dudakları yanağıma değir. "Komodin teklifi hala geçerli," diye fısıldar ve dudaklarım gülümser.

"Bayan Walsh." Eğitilmiş bir elitist gibi başını sallar. "Lütfen Bay Walsh'a en iyi dileklerimi iletin."

"Dean," der, dört harfli kelimeyi dört harfli kelimeymiş gibi söyler.

O dışarı çıkar, gitmeden önce gözlerime bakar. Lütfen yarım saat öncesine geri dönebilir miyiz?

"Ofisinize. Hemen." Annem beni beklemeden koridora doğru yürüdü.

"Hey, Vic, tüm aramalarımı beklet."

Victoria bana "üzgünüm" gülümsemesi atıyor. Bu onun suçu değil. Eminim telefonumu kontrol ettiğimde ondan mesajlar olacağına eminim.

Ofisime girdiğimde, annem masanın benim tarafında duruyor.

"Kapıyı kapat," diyor, sanki benim ofisimde değil de onun ofisindeymişiz gibi. Yine de onun talimatına uyuyorum.

Kapının klik sesini bile duymadan bana bağırmaya başlar. "Nasıl yaparsın? O senin için en kötü insan. Ne yapacaksın, onunla tekrar evlenecek misin?"

"Sakin ol. O değişti."

"Değişti." Ellerini havaya kaldırır. "Kaplan çizgilerini değiştirmez, Chelsea. O hala beş yıl önce seni hayal kırıklığına uğratan bencil piç. Kendine bile bakamayan bir adam, karısına bakması ne kolay olsun."

"Yirmi beş yaşındayım. Sana bunu hatırlatmam mı gerekiyor?" Öfkemi kontrol etmek için yumruklarımı sıkıyorum.

"Komik. On sekiz yaşında ve yeni evlendiğinde de bana aynı şeyi söylemiştin." Koltuğuma oturur, sakinleşmek için derin bir nefes alır ve sonra dikkatini bana verir. "Chelsea, sırf şimdi avukat oldu ve beyzbol şortu ve tişörtten daha güzel kıyafetler giyiyor diye, içinden bir şeylerin değiştiği anlamına gelmez. Sen akıllı bir kadınsın, o sadece sana karşı her zaman bir güce sahipti."

"Çünkü onu seviyorum," diye mırıldandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Sevmiyorsun. Seni sevmediğin şeyler hissetmeye ikna etmesine izin verme." Eli masaya vurur ve ben irkilirim.

"Öyle değil anne. Seviyorum. Onu seviyorum. Beş yıl önceki halini seviyorum ve şu anki halini de seviyorum. Bunu kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Kabul edecek bir şey yok."

"Var. Biz bir ilişki içindeyiz." Ellerimi yanlarıma indirip göğsümü şişiriyorum. "Bana evinde bir çekmece teklif etti."

"Ne kadar tatlı bir adam." Gözlerini devirdi. "Gerçekçi ol, Chelsea. Onunla yatıyorsun, o da sana çekmeceyi teklif ediyor ki onunla daha fazla yatabilesin." Ayağa kalktı ve ellerini masama dayayarak bana doğru eğildi.

"Belki de benim için onun kadar önemli olduğum için bana bir çekmece teklif etti diye hiç düşündün mü?"

Onunla bir çekmece yüzünden tartıştığıma inanamıyorum.

"Bence Dean gibi erkekler, bunu elde etmek için insanlara ne kadar yalan söylemeleri gerekirse gereksin, istediklerini elde ederler. Bence işi biter bitmez seni yine terk edecek."

"Onu ben terk ettim," diyorum sertçe.

Alaycı bir şekilde başını salladı ve bana acıyarak baktı. "Kendini kandırma, o kapıdan çıkmadan çok önce seni terk etmişti."

Neredeyse yenilmiş gibi, ofisimdeki misafir koltuğuna çöküyorum. Ne kadar derin bir bıçak saplasa da, o her zaman kazanmak için oynar.

"Bu işe karışma," diyorum, düğümlenmiş ellerime bakarak. "Sen benim kıızımsın."

Bu sefer yanılmadığımı biliyorum. Biliyorum.

Ayağa kalkarak, hayatımı onun dikte etmesine izin vermeyeceğime karar verdim. Zaten hayatıma pek neşe katmıyor.

"Onunla çıkmaya devam edeceğim anne. Sen ve babamın ona bir şans verip nasıl değiştiğini görmenizi isterim, ama yapamıyorsanız, sorun değil. Ama şunu bilin ki fikrimi değiştirmeyeceğim. Ona ikinci bir şans vermeye karar verdim." Etkili olması için kollarımı kavuşturuyorum ve o

beni hesaplayarak, daralmış gözlerinin altında çökmemi bekliyor.

Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başladım. "Burası benim çalıştığım yer ve işime dönmem gerekiyor. Bu konuyu daha fazla konuşmak istersen beni ara." Yürüyerek ofisimin kapısını açtım.

"Chelsea, olay çıkarmak istemediğim için gidiyorum ve herkes paraya ihtiyacın olduğunu biliyor, ama bunu kafana kazı. O çocuk seni mahvedecek, yine."

"Yanılıyorsun anne, o artık bir erkek, çocuk değil."

Kafasını sallar ve çıkar, kapımdan çıktıktan hemen sonra durur. "Babanıza söyleyebilirsiniz. Onu üzmem istemiyorum."

"Söylerim."

Koridorda yürürken, kapıyı tüm gücümle çarpıp kapatmak istesem de, hafifçe kapatırım.

Tsunami'nin yaklaştığını hisseden tek kişi ben miyim?

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Vay canına, ne anne ayı ama." Victoria kapımdan içeri bakarken irkilir.

"Daha doğrusu bir boz ayı. Koruyucu davranmıyor."

"Oh, bence öyle. Endişeli." Kendine bir sandalye çekiyor ve tabii ki Hannah da hemen arkasından geliyor.

"Ofisimdeki sandalyeleri çıkaracağım," diye homurdanıyorum.

Hannah tatlı bir gülümsemeyle, "hayır, yapmayacaksın, her şey yolunda" der gibi. "Hey, annenin ne düşündüğü önemli değil, senin ne düşündüğün önemli

senin düşündüğün önemli." Hannah elini uzatıp benim elimi tutar.

"Aynen öyle," der Victoria.

"Annesinin sevgilisini seven kadın böyle der."

"Her zaman değil." Victoria omuz silkiyor. "Annem

Pete'den nefret ederdi." Ona boş boş bakıyorum.

"Evet, tamam, ne demek istediğini anlıyorum." Parmaklarını dudaklarına götürür ve fermuar yapar. Anahtarı atıyormuş gibi yapar. İnsanlar çocuk sahibi olduktan sonra böyle mi olur?

"Gerçekten umurumda değil, sadece kuzenimin düğününde rahatsızlık yaratacak." Elimini Hannah'nın elinden çekip bilgisayarına şifremi giriyorum.

"Ondan sonra ne yapacaksın?" diye sorar Hannah.

"Annemi reddedeceğim."

Hannah ve Victoria birbirlerine bakışırlar.

"Mantıklı görünüyor," diyor Hannah. "Ya da onlara Dean'in iyi yanlarını göstermeye çalışabilirsin."

"Dean'in iyi yanlarını hiç görmediler. Aslında" —elimini kaldırıyorum—"Dean'in draftta birinci sıraya seçileceğini düşündüklerinde o kadar da üzülmediler. Omzunu incittikten ve

para treninin kaybolduğunu anladıklarında, onu gerçekten nefret etmeye karar verdiler."

"Sen on sekiz yaşında onunla evlendiğinde sorun etmediler mi?" Victoria'nın sesindeki yargılama açık ve muhtemelen kafasında kendini annemin yerine koymuştur. Jade, üniversiteye gittikten hemen sonra biriyle evleniyor. Anlıyorum, evlendikten kısa bir süre sonra kendime bir söz verdim, eğer bir kızımız olursa, benim yaptığım tüm hataları öğrenecek ve onları tekrarlamayacaktı. Zaten bunun için endişelenmeme gerek yok.

"Hayır. İlk başta kabul etmediler. Onun banka hesabının durumunu öğrendikten sonra ısındılar. Sonra yine ona karşı çıktılar." Bu aile dramasını tekrar yaşamak istemediğim için birkaç e-postayı tıklıyorum.

Çantamdaki telefonum çalıyor.

"Muhtemelen Dean'dir." Hannah, Victoria'ya yan gözle bakıyor.

Çantamdan telefonu çıkarırım ve tabii ki Hannah haklıdır.

■

Midwest'in kötü cadısının hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel.

■

Lütfen, onu bir kova suya boğmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

■

LOL... gelmemi ister misin?

■

Hayır, kızlar zaten ofisimde.

Bana odaklanmış iki çift göze bakıyorum.

"Bence bu gece Torrio'ya gitmeliyiz." Hannah, sanki çoktan karar verilmiş gibi başını salladı.

■

Bu gece dışarı çıkmaktan bahsediyorlar.

■

Pijama partisi yapacağımızı sanıyordum. :(

"Reed'i arayabilirim. Jade'i annemden alabilir."

■

Sarhoş bir halde gelirim, sen de benden yararlanabilirsin.

Senin ayık olmanı tercih ederim ama teklifin için teşekkürler.

Üzgünüm, bunu söylememeliydim. Bazen seninle içki konusunu açmamam gerektiğini unutuyorum.

Özür dileme. Ayık olmanın bir parçası da, dünyadaki herkesin alkolik olmadığını kabul etmektir.

Emin misin?

Kesinlikle. Peki ya bu gece?

Sana geri döneceğim.

"Reed'i davet et, Chelsea de Dean'i davet edebilir." "Peki ya sen?" diye sorar Victoria.

Bekle. Davet alabilirsin.

Kızların gecesine davetsiz gitmem.

"Ben iyiyim. Torrio's'ta olursak, orada tanıdığım çok kişi var." Şimdi Victoria'nın bakışları bana kayıyor çünkü eminim ki bu konuda aynı fikirdeyiz: gümüş tilki.

"Harika. Reed'e mesaj atayım." Victoria sandalyeden kayarak kalkar ve ofisimden çıkar.

"Ne dersin? Dean'in ortaya çıkıp oynamasına izin vermeye hazır mısın?" Telefonu masamın üzerine bırakıyorum. "Bu ne demek?"

Hannah, klasik "sen aptal değilsin, ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun" tavrıyla başını eğdi. "Onu sanki metresinmiş gibi herkesten saklıyorsun."

"Teknik olarak, o benim... ne denir ona?"

Hannah düşünürken yanağının içini ısırır. "Metres mi?" diye öneririm.

"Bu çok saçma."

"Bushdog?"

Gülüyor.

"Sikiş çocuğu?"

Parmağını bana doğrultuyor. "Bu kelimenin anlamını umursamadım ama bu kelimeyi sevdim. Tanrı biliyor ki, seksten hoşlanan kadınlar için yeterince aşağılayıcı isim var."

"Masteress?"

"Bu daha çok bir dom gibi geliyor. Bir erkeğin isminin bir parçası olarak master olmasını asla kabul etmeyeceğimi söylememe gerek bile yok."

"Boş ver. Dean zaten onlardan biri değil." Hannah parmaklarını şıklatır. "Manstress."

Muhtemelen haklı olduğu için başımı sallıyorum. Sandalyeye yaslanıp düşüncelerim başka bir yöne kayıyor. "Evli erkeklerle yatan kadınlar için bu kadar çok isim varken, evli erkekler ve evli kadınlarla yatan erkekler için hiç isim olmaması komik değil mi?"

"RISE'ı kurmamın bir başka nedeni de bu. Boşanırken, Roarke Baldwin benim aldattığımı öğrenmeye çalıştı. Beni takip ettirdi, ayrıldığımdan beri temas kurduğum her erkeğin fotoğraflarını ortaya çıkardı, gerçeği çarpıtarak bana doğru olmayan bir şeyi itiraf ettirmeye çalıştı. Ama Todd? Hayır. Avukatım her Perşembe günü bir otel odasının faturasını aldı. Avukatım, onun onu halka açık bir yerde elle taciz ettiği, iç çamaşırı soyunma odasında seks yaptıkları fotoğraflarını aldı."

"İğrenç."

O başını salladı. "Ama Illinois ve onların suçsuzluk saçmalığı. Bir şekilde Bay Baldwin, o orospu çocuğunun alması gerekenden daha fazlasını benden aldı."

"Üzgünüm, Hannah. Onu sevdiğinle ilgili şaka yaptığımı biliyorum. Ama şimdi onu neden nefret ettiğini anlıyorum."

Yine yanağının içini ısırıyor, gözleri etrafta dolaşıyor ve sonunda kısa bir süreliğine bana takılıyor. "Nefret ediyorum," diyor basitçe.

Telefonum masamda titriyor.

Sanki titreşim düşüncelerini kesintiye uğratmış gibi başını sallar. "Neyse, Dean'e bir sor. Ben önceden arayıp perdeli odayı alabilecek miyim diye bakacağım."

Heyecandan başım dönüyor. Sanki Hannah en yeni erkek grubuyla bağlantıları varmış ve ben tekrar on üç yaşında olmuşum gibi.

"Teşekkürler, Hannah."

O dışarı çıkar, ben de telefonumu alırım.

Bu gece benimle çıkıyorsun. Ama gizli bir bar. Sorun olur mu?

Omuzlarım ileri geri sallanıyor. Annem küçük bir öfke nöbeti geçirdikten sonra ruh halim on kat daha iyi.

Yatağında senin içine girmek isterdim. Ve evet, sorun yok.

Bunun ayarlanamayacağını hiç söylemedim.

Bana daha fazlasını anlat...

Ona bir şey söylemek yerine, telefonu masamın altındaki bacaklarımın arasına koyup bir fotoğraf çekiyorum. Bu alaycı bir hareket, bacaklarımın aralığını açıkça gösteriyor ve siyah saten külotumun üçgen bir parçası görünüyor.

Gönder tuşuna basıyorum.

Bu çok adaletsiz, sen giyinik bir fotoğrafını gönderebiliyorsun ve benim sikim granit gibi sertleşiyor. Sana sikimin silüetini mi göndermem gerekiyor? Nedense, bunun aynı etkiyi yaratacağını sanmıyorum.

Sen öyle düşün.

Bir dakika sonra telefonum çalışıyor ve tahmin ettiğim gibi, boxerının içindeki sert penisinin şekli var.

Ağzım sulanıyor.

Karar, karar. Torrio'nun
mu, Dean'in mi... Bir kız
ikisini de seçemez mi?

DEAN ve ben, Torrio'nun mekanına girdiğiniz sokağın sonunda duruyoruz. Hannah, Victoria ve Reed'i beklerken dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Sırtı tuğla binaya dönük, elleri kalçalarımnda, dudaklarımız birbirine yapışmış.

Öğleden sonra beri, ona doyamıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," diyor, elleri kalçalarımnda yukarı aşağı kayıyor.

Çenemi göğsüne dayıyorum. "Neyi?"

"Öğleden sonra sana seni seviyorum dedim."

"Oh." Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

Ben bir şey söylemeden önce başını salladı. "Sadece bunu içten söylediğimi bilmeni istiyorum." Bir eliyle saçımı kulağımın arkasına itti. "Bu, orgazmdan sonra içten olmayan bir itiraf değildi. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bu ilişkiyi yavaştan alıyoruz ve acele etmek istemiyorum, ama bunu sadece kafamın aşırı hızda çalıştığı için söylediğimi düşünmeni istemedim."

Yanağımı göğsüne yasladım. Giymek için seçtiği V yakalı tişört, tıpkı kendisi gibi yumuşak ve keskin. Çoğu erkek hala takım elbise giyiyor olacak, ama onun umursamadığını biliyorum. Kendine güveni hiç azalmadı.

Kollarını belime doladı ama ben hala hiçbir şey söylemedim. Tekrar ona bakarak çenesini öptüm.

"Ben de seni seviyorum. O sevginin öldüğünü sanmıştım, ama aslında hiç ölmemişti.

Sadece uykuda kalmıştı. Bekliyordu."

"Bana olan aşkını bir volkanın durumuna mı benzettin?"

Karnına hafifçe vuruyorum. "Hayır. Sadece hareketsizliği ifade ediyor."

"Bu çok rahatlatıcı. Aşk hikayemizi böyle anlatabilir miyim?" diye sordu ve durakladı. "Chelsea, beş yıl ayrı kaldığımız süre boyunca bana olan sevgisinin, ben hayatına geri dönene kadar hareketsiz kaldığını söyledi."

Beni okullu bir kız gibi güldürür. "O kadar da kötü gelmiyor."

"Sana benim yorumumu anlatayım." Yine dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Chelsea'yi bir bar taburesinde arkadaşlarıyla gülerken gördüğüm ilk andan itibaren sevdim. En acı kanadı yemem ve beş dakika boyunca hiçbir şey içmemem gerekti, ama yine de yapardım. Ona ilk kez onu sevdiğimi söylediğimde, onsuz yaşayamayacağımı bilmiyordum. Sarhoş olduğum bir gecenin ardından sabah bana teslim edilen boşanma belgelerini titrek ellerimle imzaladıktan sonra, herkes her şeyin bittiğini düşündü. Ama aşkın tohumları, henüz yetişkin olmaya yeni başladığımızda ekilmişti. Sadece birkaç ay sonra o ağacı aç bıraktık. Yine de, her yıl biraz büyüdüğü için birisi o ağacı suluyordu. Beş yıl sonra onu tekrar kollarımda tuttuğumda dallar büyüdü ve yapraklar filizlendi. İnsanlar şimdi çok güzel olduğunu söylerler, ama bence hayatın toprağına ekilen bir tohumken de aynı derecede güzeldi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi, sonra gözyaşı yanağımdan tişörtüne damladı.

"Ama haklısın, aşkın pasif olduğu cümle ikisi arasında daha iyi." Gülümser ve ben yine karnına vururum.

Parmak uçlarımda yükselir, dudaklarımı dudaklarına yapıştırırım ve çekildiğimde gözlerine bakarım. "Seni seviyorum, Dean Bennett."

Avuç içleri kalçalarımaya yapışır. "Bir şifonyer ya da çekmece için yeterli mi?"

Onun mizahına gülümserim ve topuklarımdan üzerine düşerim, kollarımı onun karnına dolayarak, canım pahasına ona tutunurum. Çok yakında kader bizim o ağacı tekrar sulamamıza izin verecek.

"Sizler çok tatlısınız." Hannah taksiden iner. Şoföre parasını öder ve bu gece daha da güzelleştiğini görürüm.

"Hannah," diyor Dean, elini kolumdan aşağı kaydırarak elimi tutuyor. "İş dışında seni görmek güzel."

"Teknik olarak, bana yardım ettiğin için mesai saatine uymak zorunda değilsin." Gülümser, öne eğilir ve yanağıma öpücük kondurur. "Gelebildiğine sevindim."

"Kıyafetin çok güzel," diyorum ve o gözlerini deviriyor. "Önemli değil."

"Uh-huh," diyorum, kimse bana dikkat etmesin diye yeterince alçak sesle.

Kısa siyah etek ve altında altın rengi sütyen görünen şeffaf bluz giymiş. Bu gece bunu istiyor. Ve tahminimce, gümüş tilkinin onu avlamasını umuyor.

Siyah bir SUV yanaşıp kaldırımın yanında durur. Victoria ve Reed inerler. Uber Express, eminim.

"Harika, hepimiz buradayız. Hadi gidip bir şeyler içip anılar biriktirelim." Hannah, herkes selamlaşırken grubu sokağın aşağısına doğru yönlendirir.

Reed ve Dean el sıkışıp, ilgimi çekmeyen yeni bir yargıç ya da hukuki bir konu hakkında konuşuyorlar.

İçgüdülerime uyup Dean'in doğrudan yatmaya gitme teklifini kabul etmeli miydim diye düşünüyorum. Aniden Dean'i paylaşmak istemiyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Mutlu olduğunuzda zamanın nasıl uçup gittiğini fark ettiniz mi? Dean ve ben birbirimize aşkımızı ilan edeli üç hafta oldu ve o zamandan beri kendi dairemde kaldığımı sanmıyorum.

"Cehalet mutluluktur" deyimi de aklıma geliyor.

Skylar'ın düğünü yaklaşırken annemle gereğinden fazla konuşmadım. Dean ve benim ilişkimizi tüm ailemden gizlemiş olmasına hala şaşırıyorum. Bunu biliyorum çünkü öğrenirlerse cep telefonu kuleleri çökerdi. Skylar, Zoe, Mikey ve Dean'le yeniden bir araya geldiğimi kendi işleriymiş gibi gören herkes beni arardı.

Bu gece her şey değişecek. Bu gece Dean'in ortaya çıkış partisi var. Aslında bu, Liz teyzemin doğum günü partisi ama içimden bir his, teyzemden çok Dean'in ilgi odağı olacağını söylüyor.

"Keşke onlara söyleseydin." Dean, kömür rengi pantolon ve tişört giymiş, geniş omuzlarını daha da belirginleştiren uzun bir ceketle yatak odasından çıkıyor. Gümüş saatini bileğine takıyor.

"Sürprizler daha iyidir."

Kaşlarını kaldırır. "Sen öyle diyorsun. İnsanlar bana soğuk davranacak. Sky ve Zoe seni banyoda saklayacaklar."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken topuklarım yerde tıklıyor. "İyi ki avukatsın."

"Neden öyle?"

"Çünkü herkesi rahatlatmayı biliyorsun." Topuklarımı kaldırıp boynunun çukuruna öpücük konduruyorum.

Kölonyasının kokusu kadınsı yanımlı uyandırır.

"Sanırım avukatla arabulucuyu karıştırıyorsun." Kalçamı sıkıp kıcımlı okşayarak beni harekete geçirir.

Çantamı almak için onun önüne geçiyorum.

"Üzgünüm, Grover." Eğilip kafasını okşarım. "Henüz büyük adamı tanımıyorlar bile. Bir dahaki sefere." Sehpaya uzanıp bir mendil alırım ve ağzının kenarlarını silerim.

"Bence Grover sana oldukça aşık. Belki de taşınmalısın." Dean göz kırpar, sonra cüzdanını cebine, cep telefonunu ceketinin ön cebine koymakla meşgul olur.

"Biraz aceleci davranıyorsun kovboy," diyorum.

"Oh, unuttum, hala hız sınırının beş altında gidiyoruz."

Gülerek Kleenex'i atıp çantamı aldım. "Anlamaya başladın."

İkimiz de bunu çok ciddiye almadan, o kapıyı açar, ben dışarı çıkarım ve asansöre bineriz.

"Öpüşmek istediğin günleri hatırlıyor musun?" diye şaka yapıyorum, çünkü bu, Dean'in eli tenime değmediği ilk asansör yolculuğum olabilir. Halka açık bir yerde dokunmaması gereken tenime.

"Gece daha genç." Göz kırpar ve öne doğru eğilir.

Tam rahat bir ortama girdiğimizi düşündüğüm anda, eli elime uzanır, bileğimi tutar ve beni yanına çeker.

"Üzgünüm, biraz gerginim." Şakağımı öper.

"Bana bak." Ben boynumu eğip yukarı bakarken o aşağıya doğru bakar. "Gergin olma. Ne düşündükleri umurumda değil."

Gülümsemesi gergin ve bana inandığından emin değilim, ama inanacak.

Asansör kapısı açılır ve ben dışarı çıkarken gece kapıcısına başımı sallarım.

"İyi akşamlar Bay Bennett. Bayan..."

Başımı eğip, adımı hatırlamasını bekliyorum. Zavallı genç çocuğun yüzü kızarıyor.

"Özür dilerim." Dean'e kızacakmış gibi bakıyor.

"Söylesene Sean, Bay Bennett'in buraya çok fazla kadın geldiği için adımı bilmiyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Hayır. Gördüğüm tek kişi sizsiniz."

Dean'in göğsü sırtıma çarpar, eli kalçama yapışır. "Yeni çocuğu rahat bırakalım, olur mu Bayan Walsh?" Kıkırdar.

"Sean, iyi birine benziyorsun. Bana gerçeği söyledin, değil mi?"

Tamamen şaka yapıyorum ve bu çocuk, devam edersem panik atak geçirecekmiş gibi görünüyor.

"Evet. Dürüstlük en iyi politikadır. Elbette, Bayan Walsh." Omzumun üzerinden Dean'e gülümser.

On sekiz yaşından büyük olamaz. Bu çocuğu nereden buldular? Bir sivrisinek bile onu korkutabilir.

"Merak etme Sean, yakında Bayan Bennett olacak," diyor Dean.

Onun varsayımlarına başımı sallıyorum. "Bu adamın kibirine inanabiliyor musun?" Arkamı işaret ediyorum.

"Sana kaç kez söyledim, bu kibir değil, özgüven." Dean beni elinden tutup kapıcının masasından uzaklaştırır.

"İyi geceler, Sean." El sallıyorum.

"Siz de, Bayan Walsh. Bay Bennett." Başını sallar.

"Lütfen bana, hayatımdaki yerin konusunda bu kadar güvensiz olmadığını söyle," diyor Dean, bize taksi çağırırken.

Ellerim ceketinin altına kayıyor ve vücuduna sokuluyorum. "Hayır. Sadece adamla dalga geçiyordum. Ama dikkatli olsan iyi olur. Taşınma ve şimdi de evlilik yorumlarıyla otobanda gidiyorsun."

"Bir gün." Göz kırpar, başka bir şey söylemeden taksinin kapısını benim için açar.

Ben içeri giriyorum ve o da bana katılıyor, taksi şoförüne restoranın adını söylüyor.

Şehir merkezinden ayrılıp banliyölere doğru yola çıkacağımız için deri koltuğa yerleşiyorum. Tüm ailemin bu gece kendilerine yakışır şekilde davranması için parmaklarımı çaprazlıyorum, bu onların doğasında olmasa da.

Parmaklarımın çaprazlanması işe yaramadı.

Paltolarımızı vestiyere bırakıp, kahkahaları ve yüksek sesli konuşmalarıyla restoranın huzurunu bozan özel odaya giriyoruz. Grubun yarısı muhtemelen çoktan sarhoş olmuştur.

Kapılar açılır ve fark edilmeden içeri girebileceğimizi düşünürüm, ama Dean hiçbir yere giremez.

Sanki kayak maskesi ve silahlarla girip uyarı ateşi açmışız gibi. Liz teyzemin çenesi yere düşüyor. Skylar'ın gözleri şimdiden Dean'e odaklanmış durumda. Zoe, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle Caiden'ı pastadan uzaklaştırıyor. Annem ise, onu getirdiğim için öfkeden göğsü inip kalkıyor ve babam şaşkın bir şekilde oturuyor.

"Sizin hiç terbiye yok mu?" diye soruyorum, Dean'in elini sıkıca tutuyorum. El soğuk ve gevşek.

Liz teyze ilk yaklaşıyor. "Chelsea." Her iki yanağıma da öpücük konduruyor, gözleri sürekli Dean'de. "Dean." Elini uzatıyor. "Üzgünüm, bilmiyordum." Gözleri tekrar bana odaklanıyor.

Sanırım onlara söylemeliydim.

"Chelsea bunun iyi bir sürpriz olacağını düşündü," diyor Dean beni

Liz teyzenin hoşnutsuz bakışları üzerime düşer, suçluluk duygusuyla beni delip geçer.

"Bunun ne önemi var anlamıyorum," kararımdan vazgeçmemek için kararımınla mücadele etmeye devam ediyorum.

"Bana masum numarası yapma." Gözleri, birbirine kenetlenmiş ellerimize kayıyor. "Yani, siz ikiniz birliktesiniz?" Parmağını ikimizin arasında sallıyor. "Yine mi?"

"Öyleyiz," diye cevaplar Dean ve nedense, bu açıklaması midemi bulandırır. Belki de ailem onu benden kaçırmaz.

"Bu bir bahis, para ya da çarpık bir şaka değil, değil mi?" diye sorar.

"Hayır," diye cevaplıyorum.

"Hamile değilsin, değil mi?"

Midem bulanır. "Lütfen bana biraz güven." O başını sallıyor.

"Birkaç şey daha var." Dikkatini Dean'e çevirir. "Şu anda ne iş yapıyorsun?"

"Avukatım."

Kadın irkilir ve göz ucuyla bana bakar.

"Vergi avukatı," diye açıklıyor Dean, kadının onun bir ambulans avcısı olduğunu düşünmemesi için ve kadın gülümsüyor.

"İçki içiyor musun?"

"Üç yıldır içmiyorum."

"Bu, uyuşturucu da kullanmadığınız anlamına mı geliyor?" "Evet, hanımefendi."

"Ve buna yüzde yüz hazır mısınız?" Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Tamam, Liz Teyze," diye onu durdurmaya çalışırım.

Dean elimi sıkar, onunla bir yerlere vardığını bilir.

"Kesinlikle. Kazanmak için buradayım." İkiisi birlikte güldüler.

"Öyleyse." Kollarını açar. "Aileye tekrar hoş geldin." Onu kendine doğru çeker ve gözlerim yaşlarla dolar. Annem neden Liz Teyze'nin DNA'sından biraz bile almamış?

Ayrıldıklarında, gözlerini bana dikti. "Onu buraya getirerek herkesi şaşırttığın için hala mutlu değilim. Bu, Dean dahil herkesi garip bir duruma sokuyor." Sadece bir annenin yapabileceği o yargılayıcı bakışları bana attı ve hayal kırıklığı hissi beni sardı.

"Özür dilerim," diye fısıldarım.

O başını sallar ve beni kendine doğru çeker. "Tebrikler.

Çok mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim."

Benden uzaklaşıp odaya döner. "Tamam millet, bunun büyük bir sürpriz olduğunu biliyorum, ama durumu açıklığa kavuşturdum. Dean geri döndü. Artık avukat."

Odadaki herkes homurdanır.

"Vergi avukatı," diye açıklıyor.

Herkes bunun sorun olmadığını düşünerek iç geçirir.

"Üç yıldır ayık. Uyuşturucu kullanmıyor ve kızımıza zarar vermeyeceğine söz verdi."

Birkaç kişi gülümser, birkaç kişi de "ne fark eder" der. Neden bunun büyük bir duyuru olması gerektiğini anlamıyorum.

Elimi okşadı. "İyi şanslar." Zoe'nin kollarından torununu alıp, ona nasıl davranması gerektiğini ve bunun büyük büyükannesinin pastası olduğunu söyleyerek uzaklaştı.

Artık elleri boş olan Zoe bize doğru gelir. "Seni arkada dvmeliyim," der Dean'e.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, hadi gidelim.  vuruş hakkı var."

Kafasını sallar, dudaklarında zaten bir glmsemi belirir. "Annem kadar kolay ikna olmazım. Seni izleyeceğim." Parmaklarını gözlerine, sonra Dean'e doğru uzatır.

"Anladım." Dean başını sallar.

Birkaç kişi daha el sıkışmak için yanımıza gelir, ama Skylar mesafesini korur. Barın önüne gelene kadar nişanlısı Beckett bize yaklaşmaz.

"Chelsea," der, bir yudum bira içerek. "Her zaman girişini yaparsın."

Ona yedi yaşında bir ocuk gibi, erkeklerin pis olduğunu ima eden ekşi bir bakış atarım.

"Beckett, seni tekrar görmek ne güzel," derim, alaycı bir tonla.

"Neden bunu iten söylemediğini düşünüyorum?" Bir yudum daha gözleri Dean'e takılır. "Merhaba, ben Beckett, Skylar'ın nişanlısı."

Dean elini sıkıyor. "Sizi ikinizi haberlerde gördüm."

Beckett omuz silkiyor. "Neden haber oldu bilmiyorum, ama sanırım iki Winter Classics madalyası sahibi nişanlandığında, insanlar bunu ilginç buluyor."

Dean bana yaklaşır. "Gördün mü Chels, en azından biz bundan kurtulduk. Kısa süren evliliğimizin dergilere ve haber kanallarına manşet olacağını bir düşün."

Gözlerimi devirdim. U of I kampüsünün tümünün acıma dolu bakışları, oradan kaçıp beton gkdelenlere gitmem için yeterliydi.

"Peki, siz ikiniz?" Beckett soruyu havada bırakır.

"Evet," diye cevap veriyorum ve o bir yudum daha bira içiyor. "Sevindim. Mutlu görünüyorsunuz."

"Keşke nişanlın bu gece benimle konuşsa." Bu konuyu gerçekten bırakmalım. Skylar beni görmezden gelsin ve

Dean burada değilmiş gibi davransın. Onunla ilgisi olmayan konularda çocukça davranmasına izin vereyim.

"Onu tanıyorsun. O bir baş belasıdır."

"Senden başka herkese." Ses tonum sertleşir ve Dean elini kalçama koyarak sakın olmamı işaret eder. O daha iyi bilir. Bu hareket benim üzerimde hiç işe yaramaz.

"Ne diyebilirim ki? Sanırım bu benim cazibem." Ellerini yanlarına uzatarak "bana bak" der gibi yapıyor.

"Bence senin aletin."

"Chels," Dean adımı uyarıcı bir şekilde söyler ve beni kontrol altında tutmaya çalışmasını sevdiğimi itiraf etmeliyim.

"Erkek arkadaşını dinle," diyor Beckett gülerek.

"Senin aletin onun sana karşı yumuşak davranması için yeterince etkileyici olmadığını mı ima ediyorsun?"

"Ve bu bizim işaretimiz." Dean'ın eli belimin altından kayarak elimi tutar ve beni çekmeye hazırdır. "Biraz mola vereceğiz."

Dean, odadan geçerken bize merhaba demeye çalışan amcam Jim'i görmezden gelir ve arka kapıyı iterek sokağa çıkar.

Elimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama beni duvarın önüne sıkıştırıp vücuduyla beni hapsedmeden bırakmıyor.

"Düşünme şeklini beğendim." Elim gömleğinin önünden aşağı kayarak karın kaslarına çarparak parmağım pantolonunun beline kadar kayar.

Elini uzatıp beni durdurur ve bakışlarımı ona çevirmemi sağlar.

"Kendini engelliyor musun?"

"Senin neyin var?" diye soruyor, gözleri normalden daha koyu görünüyor daha koyu görünüyor.

"Beckett ve ben birbirimizden hoşlanmıyoruz."

Hiçbir şey söylemez, sadece orada durur, düşünceli ve sessiz. Elini sonunda elimden çeker ve şu anda sırtımı kaşıyarak duran tuğlanın üzerine koyar.

"Seninle konuşayım mı?" diye soruyorum.

"Seni tatmaya ne dersin?" Kemerini kurcalıyorum ve yine eli benimkini sıkıca kavırıyor.

"Chelsea?" Yine o uyarıcı tonu var.

"Dean," diye aynı tonda cevap veriyorum. "Ne zamandan beri benimle yatmak istemiyorsun?" Elim onun elinden kurtulur ve kolunun altından geçerim.

"Bu gece ne oluyor? Ailene geleceğimi söylemedin mi? Sky'a gitmedin mi? Beckett'a kötü davrandın mı? Seni yeterince tanıyorum, bir sorunla uğraşmadığını ve bu yüzden böyle davrandığını biliyorum."

Eski spagetti ve bozulmuş dana eti kokan pis sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

"Skylar ne halt isterse yapabilir. Yaramazlık yapmak istiyorsa, sorun değil. Umurumda değil."

Omzunu tuğlaya yaslayıp kollarını kavuşturur ve uzun bir nefes verir.

Evet, ikimiz de saçmaladığımı biliyoruz.

"Bu Sky ile ilgili değil."

Yürümekten vazgeçip onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Asla onlar için olduğu gibi olmayacak." Gözyaşlarımı zorla tutuyorum.

"Nasıl yani?" Kollarını indirir ve duvardan uzaklaşır.

"Beckett ve Sky, herkes onlar için çok mutlu. Düşmanlık yok, öfke yok. Onu aileye kabul ettiler."

Dudaklarında sıkı bir gülümseme belirir ve yavaşça bana doğru yürür.

"Yani belki de ailenin beni kabul etmemesi sandığından daha fazla canını sıkıyor?"

Omuz silkiyorum.

"Sorun değil, haklı olduğumu sonra da söyleyebilirsin."

Küçük bir kahkaha atıyorum. Elini uzatıp yanağımı okşuyor. "Bebeğim, bir gün kabul edecekler. Bizim durumumuz karmaşık ve hiçbiri anlamıyor. Tek gördükleri, Jack Daniels şişesinde kendini kaybeden eski bir beyzbol oyuncusu. Yeni karısını yalnız ve terk edilmiş halde bırakan bir adam. Ama o Dean artık yok ve belki onlar henüz farkında değiller, ama sen farkındasın. Benim için önemli olan tek şey bu. Ama oradaki insanlar senin için bu kadar önemliyse, o zaman bizim zaten bildiğimiz şeyi, senin hayatımdaki bir numara olduğunu onların da bilmesini sağlayacağım."

Kafamı sallıyorum. "Bunu yapmana gerek yok. Benim bilmem ve onlara söylemem yeterli olmalı."

Koca avuçları çıplak kollarımdan aşağı kayarak her iki elimi de kavradı. "Ailen senin için önemli. Bunu hep biliyordum."

Onun gl kollarına giriyorum ve o beni vücuduna sıkıca sarıyor.

"Ama istediğini alamadığı için tantrum yapan cadaloz kız gitmeli."

Onu karnına yumruk attım ama o hiç kıpırdamadı. "Sen benim cadaloz tarafımı seviyorsun."

Gece havasında kıkırdar. "Her yanını seviyorum. Ama bence oradaki herkes senin farklı bir yanını görmek isterdi."

"Sizi bu sokakta bulmam ne kadar da uygun."

Dean, kim olduğunu görebilmemiz için bizi kenara çekiyor, ama o sesi her yerde tanırım ve ikinci raunt için kendimi hazırlıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Neyse ki bu sefer giyinikmişsin." Skylar kollarını kavuşturmuş, gözleriyle bana bıçak gibi bakıyor.

Dean'in kollarından kurtulup, onu korumak istercesine önüne geçtim.

"Başlamadan önce bir şeyi hatırlayalım, ben sana Beckett konusunda hiç karışmadım. Aksine, seni başka bir erkeğe yönlendirdim, böylece o da seni sevdiğini fark etsin diye."

"Tamam kızlar."

"Bu işe karışma Dean," diyoruz ikimiz bir ağızdan.

Dean arkamdan çıkar. "Peki. Birbirinizin boğazına sarılın."

Skylar ve ben neredeyse kardeş gibiyiz. Birlikte büyüdük, tatil yemeklerinde kovalamaca oynadık, gizlice birbirimize aşık olduğumuz kişileri anlattık. Tanrım, aynı soyadımız olduğu için, okul boyunca insanlar bizim evlatlık ikizler olduğumuzu düşündü. Bu, ilk kez kavga ettiğimiz değil ve son da olmayacak.

"Ben içeride olacağım." Dean kapıyı açar ve Skylar'ı başını sallayarak geçer.

"Bana hiç söylemeyecek miydin?" diye sorar Skylar, gözlerini bana dikerek.

Yoldan geçenler muhtemelen birbirimizin saçını çekmek üzere olduğumuzu düşünürlerdi. Ama biz öyle değiliz, biz yumruk ve tekme atarız. Sadece on altı yaşımızdan beri bunu yapmadık.

"Bu geceki tepkinden anlaşıldığı kadarıyla, doğru seçimi yapmışım. Senin şüphelerine ihtiyacım yok."

Abartılı öfke dolu nefes alışları karanlıkta yankılanır. "Onu en büyük hatan olarak gören sensin."

"Belki de yanılmışım." Omuz silkiyorum.

Omuzları mücadeleden vazgeçip sarkar.

"Belki de değişmiştir. İnsanlar değişebilir," diyorum.

Elleri kalçalarından ayrılır. "Değişemeyeceklerini hiç söylemedim, ama Chels..."

Elimi havaya kaldırıyorum. Kapının üzerindeki loş sarı ışık, birbirimizi görebilmemizin tek yoludur.

"Senin olumsuzluğunu istemiyorum. Onu seviyorum, tamam mı? Patlayıcıya kibrit çaktığımı ve tüm hayatımın havaya uçabileceğini çok iyi biliyorum. Ama belki de uçmaz. Senin, annemin, Zoe'nin ve onun iyi olmadığını söylemek isteyen diğerlerinin görüşlerine ihtiyacım yok."

Yaklaşır ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Şu anda çok gerginsin."

"Senin için oradaydım."

"Biliyorum," der yumuşak bir sesle.

"Beckett'in en büyük pislik olduğu zamanlarda bile ne kadar korkunç bir adam olduğunu sana hiç söylemedim."

Önümde durur, şimdi gülümsemesi tam olarak görünür. İçimde bir umut ışığı parlar.

"Başka bir anneye ihtiyacım yok Sky. Sen benim tarafımda olmalısın."

Elleri omuzlarıma dokunur. "Tamam."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam mı? Bu kadar kolay mı?" Ona tam olarak inanamadan kalçamı yana doğru çeviriyorum.

"Sen ve Dean kaçıp evlendikten sonra annenin seni zorla katıldığın akşam yemeğinde o korkunç pembe elbiseyi kimin giydiğini hatırlayalım. O zaman senin yanında durdum ve yine yanında duracağım, Chels, ama bu sefer seni incitirse, kefalet için paran olsa iyi olur."

Beni kucaklayarak sarılır.

"Anlaştık mı?" diye sorar. "Eğer sana zarar verirse, testislerini satırla keserim."

"Sorun değil, çünkü o zaman onun penisi zaten kaput süsü olacak."

O gülüyor ve ben kuzenimin vücuduna kollarımı doluyorum.

"Peki, bundan sonra benden bir şeyler saklayacak mısınız?" diye sorar. "Çünkü bu düğün beni delirtiyor. Herkes

benim üstüme düşüyor. Beck ve benim üzerimdeki baskıyı bir süreliğine azalttığın için sana teşekkür etmeliyim."

"Kimse altın çiftin parlaklığını gölgeleyemez," diyorum, huysuz bir çocuk gibi davranarak.

Benden uzaklaşır ve başını eğirir. "Sen ve Dean tekrar evlendiğinizde, siz de altın çift olacaksınız."

Herkesin bu kadar çabuk fikir değiştirmesi neyin nesi?

"Evlilik çok uzak bir ihtimal," diyorum. "Eğer olursa tabii."

"Bilmiyorum, sen ve Dean her şeyi hızlı yaparsınız." "Sky..."

Ellerini kaldırıp kapıya doğru geriye doğru yürür. "Yargılamıyorum. Sadece söylüyorum."

Başımı sallıyorum. Haklı. Yaptığımız her şeyde hızlı davranıyoruz. Beş yıl önce de, şimdi de. Dean'in yanında zaman geçirmek her zaman boşa harcanmış gibi geliyor.

Skylar ve ben restoranın arka kapısından içeri giriyoruz, gözlerim hemen Vin, Mikey ve Beckett'in masasında oturan Dean'i buluyor. Onları güldüren bir hikaye anlatıyor.

"Görünüşe göre yine arkadaşlarıyla kaynaşmış," diyor Skylar.

"Sen içeri girdiğinde kocam neredeyse sevinçten havaya uçacaktı." Zoe, kollarında uykulu Caiden'la yanımıza geliyor.

Elimi onun koyu renk saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Ne kadar huzurlu ve tatlı."

"Uyurken öyle." Zoe, gözlerinden sevgi fışkıran bir bakışla oğluna bakıyor.

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor, sonra birden anneme bakıyorum. Annem şu anda Dean'e ve bütün akşam bana bakmayı reddeden babama öfkeyle bakıyor. Bu onun her zamanki davranış şekli. Bütün pis işleri anneme bırakıyor.

Skylar'a dirsek atarım. "Bu asla düzelmeyecek."

Sky ve Zoe benim bakışımı takip ederler. Sky kolunu koluma geçirir. "Eninde sonunda fikrini değiştirir. Annem ve diğerleri sayesinde, fikrini değiştirir."

Annem burada olay çıkarmayacak ve belki de bu yüzden Dean'i bu aile toplantısına soktum. Böylece o da burada ve annem ona saldırmayacak. Annem beni kolumdan tutup odadan dışarı çıkarsa ya da daha kötüsü, tuvaletin dışında Dean'e bağırırken görülürse insanlar ne der?

bağırırken görülseydi ne derlerdi? Onun küçümsemesi koruyuculuktan mı yoksa kindarlığından mı kaynaklanıyor emin değilim.

"Hadi, onlara katılalım." Zoe masaya doğru yürürken, kızı Molly dans pistinde bize katılır. Floss dansı yapıyor.

"Aferin kızım." Elimi havaya kaldırıyorum. Elime vuruyor ve sonra kolları Jade'in benim evimde yaptığı gibi hızla hareket etmeye başlıyor.

Liz teyze ve diğer birkaç teyzem onu izliyor ve gülüyorlar. Tek torununu ve onun ne kadar akıllı olduğunu övünüyor.

İki kol beni sarar ve bir çene omzuma yaslanır. "Ne düşünüyorsun?" diye sorar Dean.

Ellerimle onun ellerini kapattım. "Hiçbir şey."

"Sky az önce omzuma yumruk attı ama aynı zamanda gülümsedi, bu yüzden aramız iyi mi?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Evet, Dean Takımı'na bir üye daha katıldı, şey..."

"Annen de ikna olacak, Chels. Ona biraz zaman tanı," diye fısıldayarak yanağıma öpücük konduruyor. "Gel de kuzenlerinle eğlen."

Beni masaya geri götürür ve ben onun yanındaki koltuğa otururum.

.
Mikey'nin gülümsemesi, sevişmek üzereykenki gülümsemesinden daha büyük. Belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Annemin gözleri ara sıra bize kayıyor, ama ne o ne de babam tek kelime etmiyor.

"SİKTİR LAN!" Koridorda yürürken, ofiste müşteri ya da potansiyel bağışçı olmadığı için şükrediyorum. "Pazartesilerden nefret ediyorum."

"Birincisi, dilin. İkincisi, pazartesilere karşı zaafım var." Victoria bilgisayarında yazmaya devam ediyor.

Gözlerimi devirdim. "Hala aşk balonunun içindesin galiba."

Yeni manikür yaptırmış tırnağını bana doğru uzatıyor. "Sen de öylesin, tabii bu hafta sonu korkunç bir şey olmadıysa." Yazmayı bırakıp sandalyesini bana doğru çeviriyor. "Olan ne?"

"IUD'umun ipi bulamıyorum, şimdi doktor randevusu almam gerekiyor. Çıktı mı, yoksa şu anda vücudumun içinde bir yerde mi yüzüyor, bilmiyorum bile." Tüylerim diken diken oluyor.

Victoria'nın yüzü soluyor.

Onu işaret ederek parmağımı yüzünün etrafında daireler çizdim.
"O düşünceleri al ve kendi lehine çevir. Hamile değilim."

"Oh, iyi." Derin bir nefes alır ve elini göğsüne koyar. "Siz prezervatif kullanıyor musunuz?"

"İlk , ben bir IUD onlar onlar yüzde yüzde

Midemdeki kayayı görmezden geliyorum, bana sorunumun hamile kalmak olmadığını hatırlatıyor.

"Düşerse olmaz," diye yardımsever bir şekilde ekliyor.

Ayağa kalkıyorum, ona hiçbir şey söylememiş olmayı diliyorum.

"Doktoru arayıp ne zaman randevu alabileceğimi sormalıyım."

Ofisime doğru yürürken, topuklarım zeminde tıklıyor.

"Seninle gelmekten memnuniyet duyarım," diye sesleniyor masasından.

"Teşekkürler, ama ben idare ederim. Ayrıca, benim şeyim muayene için açıldığında orada olmak istemezsin." Ofisimin kapısını kapatıyorum, sandalyeme oturuyorum ve tüm anılarım bir araba kazası gibi zihnimde canlanıyor. Yavaş çekimde ve aynı derecede acı verici ve ıstırap dolu. Dean ve ben tam da iyi bir noktaya gelmişken bunu tekrar yaşayamam.

Cep telefonumu çıkarırım, Dean'den bir mesaj görürüm, ama şu anda doktor daha önemli olduğu için onu görmezden gelirim.

Resepsiyonist beni sonsuza kadar bekletir, ama olanları anlattıktan sonra, ertesi gün saat üçte randevu verir. İdeal değil, ama elimden geleni yapacağım.

Dean'in mesajını açtım.

Akşam yemeğinde ne istersin?

Çok basit bir soru. Bana daha önce de gönderdiği bir soru, ama bu sefer nereye varacağını anlıyorum. Dean'in evi şehir merkezine daha yakın ve on kat daha güzel olduğu için benim dairem çoğu zaman boş kalıyor.

Bu akşam evde takılmayı düşünüyorum. Sorun olur mu?

Üç nokta belirir ve sonra başka bir mesaj gelene kadar kaybolur.

Yalnız kalmak mı istiyorsun?

Bir saniye bilgisayar ekranına bakıyorum, iki hafta önce göl kenarında Dean'le çektiğim selfie'ye bakıyorum.

Şey...

Yazıyorum ve sonra siliyorum.

Sen yaparsan sorun yok. Elim, ağzının yaptığı işi pek yapamıyor ama eminim bir dahaki sefere telafi edebilirsin. LOL

Varsayımlar, varsayımlar.

Ciddi olarak, yalnız bir gece geçirmek istemen benim için sorun değil. Kendime bakabilirim.

İçimden bir ses ona söyle, ona söyle, ona söyle diyor, eğer gelersen seks olmayacak çünkü dışarı çıkmaması gereken küçük şeyin nereye gittiğini bilmiyorsun. Diğer ses ise, ama ona söylersek, hamile olabileceğimizi düşünecek ve o zaman kolay zamanlara veda edip geçmişî kazımaya başlayacağız diyor.

Burada bazı işleri halletmem lazım, sonra gidip yatacağım. Ama telefon seksi için kesinlikle hazırım.

Peki o zaman, derin ve boğuk sesimi çalışıp

süslü konuşmalarımı geliştireceğim.

Sert konuşman gayet iyi.

Ellerimi ve ağzımı aynı anda kullanamadığımda değil.

Gülüyorum, başparmaklarım ekranın üzerinde duruyor.

O zaman randevu ayarlandı. Saat on. Beni ara.

Rambo'yu hazırla. ;) Saat 10'da görüşürüz.

Daha fazlasını bekliyorum ama başka bir şey yok. Belki de Dean gerçekten değişmiştir, çünkü yıllar önce her ayrılıkta itiraz ederdi.

İKİ SAAT SONRA, Victoria pembe kurdeleyle sarılmış siyah bir kutu ile ofisime girer. "Bir başka özel teslimat." Kutuyu masamın köşesine koyar.

Notu alıyorum ve üzerinde sadece şunlar yazıyor:

Sadece senin gözlerin için.

"Teşekkürler, Vic." Masama geri oturup gönderdiğim e-postaya geri dönüyorum.

O boğazını temizledi.

"Üzgünüm, bu özel bir şey." Ona bakıyorum.

Gülümsemesi sönüyor. "Anlıyorum. Tahmin edeyim, bu çöp kutusuna gitmeyecek." Gülümsüyor ve kapının kolunu tutuyor. "*Mahremiyetin* için kapıyı kapatayım."

Sandalyeyle dönerek yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. "Teşekkürler."

O da başını sallar ve kapıyı kapatmadan önce şakacı bir şekilde gözlerini devirir.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem neredeyse arkamdaki duvara çarpıyordu. Kurdeleyi çözdüm, uyumlu pembe kağıt mendili yırttım ve sonra sandalyeme geri çöktüm.

"Aman Tanrım."

Ayaklarım yere vuruyor ve içimden çıkmak için can attığım çığlığı zar zor tutuyorum. Bu adam beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor.

"Talimatlar" yazan kağıdı aldım.

- *Saat dokuzda banyo tuzlarını kullanarak uzun ve sıcak bir banyo yapın.*
- *Su ılık hale gelene kadar banyoda kalın.*
- *Havluyla kurulayın.*
- *Vücutuna en sevdiğim kokulu losyonu sür.*
- *Geceliği giyin.*
- *Vibratörü yatağınızın yanına koyun.*
- *Kulaklıklarını telefonuna tak ve saat tam 10'da aramama cevap ver, yoksa şaplak yemeye hazır ol.*

Gülümsemem dudaklarımı okşamıyor, her bir parçayı incelerken tüm yüzümü aydınlatıyor. İç çamaşırının ipek dokusu, havlunun yumuşaklığı.

Ona teşekkür mesajı göndermiyorum çünkü aldığımı bildiğinden eminim ve teşekkürüm bu gece, onun spermi roket gibi fışkırırken olacak.

Yirmi Yedinci Bölüm

Saat tam on olduğunda telefonum çalıyor.

"Talimatları uyguladığını söyle bana." Sesi derin bir tona düşer ve uzuvlarım yatağımın içinde erir.

"Uydum."

"Aferin kızım," diyor yumuşak bir sesle. "Öncelikle, ben izin verene kadar kendine dokunamazsın."

"Tamam," diye fısıldarım.

"Bu gece çok uysalsın."

"Şey..."

"Elini göğsünden aşağıya, göğüslerinin arasındaki çukura doğru kaydır ve geceliğini yukarı çek, kendini ortaya çıkar."

Parmaklarım ipek kumaşı okşadı ve geceliğimin kenarını yukarı çektim. Tavan vantilatörünün serinliği içimi canlandırdı.

"Parmağını amına kaydır ve ne kadar ısladığını söyle."

Ben de öyle yapıyorum ve kendimi çoktan ıslanmış buluyorum. Şaşırmadım tabii.

"Isladım."

"Ne kadar ıslak? İçine girebilecek kadar ıslak mısın?"

"Evet." Şu anda burada olsaydı bana nasıl dokunacağını hayal ederek nefesimi veriyorum.

"İyi başlangıç, ama ben senin sırılsıklam olmanı istiyorum." Ben de, diye bağırmak istiyorum. Hadi bakalım.

"Parmağını ağzına sok ve bana tadının nasıl olduğunu söyle, ama o parmağını ön tarafına doğru kaydır, geceliğin bir santim daha yukarı kaymasına izin ver."

Söylendiği gibi yaptım, parmağım dikkat çekmek için yalvaran dik meme uçlarımın üzerinde dolaştı.

"Göğüslerine dokunma," diye emretti otoriter sesiyle. Nasıl biliyor?

"Sadece bir kez?" Neredeyse yalvarıyorum.

"Chelsea." Adım, en yumuşak ipek gibi beni sarıyor. "Peki," diye inliyorum.

"Parmağını yala, önce sadece ucuyla yavaşça kendini tahrik et."

Parmağımın ucunu dilimle yalıyorum ve bu beni düşünmeye sevk ediyor, onun soyunduğunu bilmiyorum. Bu geri planda kalma işi zor.

"Parmağımı, senin penisinin ucunu yaladığım gibi yalıyorum." İnlemesi telefondan sızıyor.

"Ben ne kadar tatlı olduğumu tatmakla meşgulken, sen de benim için sert, kalın penisini okşa."

Ondan düşük bir kahkaha geliyor. "Kontrolü bana bırakamıyorsun, değil mi?"

"Bunu birlikte yapıyoruz."

Bir kahkaha daha, ama karşı koymuyor ve çarşafların hışırtısı, istediğimi yaptığını gösteriyor.

"Elim sikimde."

Parmağımı ağızımdan çıkardım. "Kaymışsın." Abartılı bir emme sesi daha çıkararak, kendimi tatmaktan daha da tahrik oldum.

"Parmağını içinde bırak ve diğer elinle göğsünü kavra, meme ucunu sık."

"Tanrıya şükür." Serbest elimi indirip Dean'in yaptığı gibi göğsüme baskı uyguluyorum, işaret parmağım ve başparmağımla meme ucumu sıkıyorum.

"Daha sert," diye emretti ve parmaklarım sıkılaştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Senin yaptığın kadar iyi değil."

Gülüyor ve diğer uçta bir şişenin açıldığını duyuyorum.

"Kendini yağlıyor musun?"

"Sen burada benim sikimi yağlamak için değilsin."

Gözlerimi kapatıyorum, sıvının onun ucundan aktığını ve güçlü eli büyük sikini kavrayıp her yere yaydığını hayal ediyorum.

"Seni bu kadar ıslatanın ben olduğumu hayal ediyor musun, Dean?"

"O parmak ağzından çıktı mı?" diye soruyor, çünkü ben

Parmağımı hemen geri koyup abartılı sesler çıkarmaya devam ediyorum.

"Sadece benim sana kendini okşamayı söyleyebileceğimi unutma." Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. Beni göremiyor.

"O güzel mavi gözlerini devirme."

Düşük bir kahkaha attım.

"Devirmedim."

"Yaptın ve konudan sapıyoruz."

"Üzgünüm efendim."

"Sikim az önce seğirdi."

Vücudumdan hafif bir sıcaklık geçer, kanım kaynamaya başlar.

"Aminı avuçla, parmağını kıvrımlarının arasına daldır, ıslaklığına daldır ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Dediğini yapıyorum, bir elimi göğsümden bırakıyorum, tavan vantilatörü artık beni serinletemediği için kaygan ipek nemleniyor.

"Islanıyorum." Sesim alçak ve şehvetli, vücudumun hissettiği gibi.

"Vibratörü al ve en düşük ayara getir."

İsteksizce, elim göğsümden çekip pembe vibratörü alıyorum ve elimde titriyor.

"Klitorisine hafifçe yerleştir."

Karıncalanma hissediyorum ve kanımda dolaşan uyarılmayı severek kendimi sıkıyorum.

"Gözlerini kapat bebeğim ve kendini parmakla. Onların benim parmaklarım olduğunu hayal et."

Sırtım kavislenir ve daha fazlasını isteyen bir şekilde vibratöre doğru itilirim. "Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söylerim ve o gülümser.

"Hayır, ihtiyacın yok. Yoğunluğu artır."

Klitorisimdeki titreşim beni doruğa getiriyor ve hala çok uzak olan bir rahatlama bulmaya çalışarak çarşafların üzerinde kıvranıyorum.

"Daha iyi mi?" diye sorar alçak sesle.

"Hayır, senin sikine ihtiyacım var. Hemen buraya gel."

"İltifatın için teşekkür ederim ve keşke elimin yerine amın sikimi sarmış olsaydı, ama bu gece beni boşaltacak olan senin inlemelerin ve inlemelerin olacak."

Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz, her birimiz kendi zevkimizin ve diğerinin çıkardığı seslerin tadını çıkarıyoruz.

"Hadi, elini geceliğinin altına sok ve göğüslerini tekrar kavra, meme uçlarıyla oynat."

Elim göğsümü kavradığında ve parmağım meme ucumu okşadığında, bunun onun eli olabileceğine gerçekten inanıyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Boğuk bir inilti çıkarırım. Boşalmama yaklaşık iki saniye kaldı. Sanki gerçekten üstümdeymiş gibi kalçalarım yataktan kalkar.

"Tanrım, evet," diye inlerim.

"Referans için teşekkürler. Şimdi vibratörü bırak." "Hayır!"

diye çığlık atıyorum, bir seviye daha yukarı çıkarsam orgazm olacağım. "Chelsea, bırak onu," diye emrediyor.

"Neden?" diye sızlanıyorum.

O gülüyor. "Çünkü birazdan senin içine gireceğim."

Vibratör bacaklarımın arasına düşüyor ve ben oturuyorum.

"Burada mısın?"

Tanrım, lütfen bana aylar önceki o geceki gibi sürpriz yapın. Donutlara ve Mickey D's'e ihtiyacım yok. Sadece onun penisi, elleri ve ağzı. Tamam, ve sonra beni sıkıca saracak kolları.

"Hayır."

Vücudum yatağa geri düşer. "Beni heyecanlandırdın."

"Üzgünüm." Kıkırdar. "O ıslak amcığa iki parmağını sok ve beni düşündüğün zaman yaptığın gibi kendini tatmin et."

Gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıyorum ve vücudum bir kez daha yatağa gömülüyor, her an uçurumdan düşecekmişim gibi hissediyorum.

"Normalde yaptığın gibi yap, Chelsea. Kendini tatmin edebilirsin ve bunu yaparken tam olarak nasıl ses çıkardığını duymak istiyorum."

Talimatlara uyuyorum, klitorisimle oynuyorum ve sonra parmaklarımı tekrar içeri sokuyorum. Dudaklarımdan inlemeler dökülüyor, nefesim hızlanıyor ve sonra yavaşlıyor.

"Çok sertleşmişim," diye homurdanıyor Dean ve kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Çok ıslandım."

"Keşke seni yakalayıp hemen içine girebilseydim."

"Keşke parmakların kalçalarıma gömülebilse ve içime girip çıkabilsen."

Nefesimiz hızlanıyor ve kulaklıklar olmasaydı telefonu düşürürdüm.

"Bir dahaki sefere, söz veriyorum bebeğim." "Oh, Dean, geliyor." "Karşı koyma."

Zihnim boşalıyor ve vücudum zevkle titrerken, onun adını haykırarak bitiş çizgisini geçiyorum. Sonra, yorgun ve doymuş bir şekilde yatakta uzanırken, elim bacaklarımdan arasından düşüyor.

"Siktir bebeğim, çıkardığın o ses."

Sonra, o işini bitirirken, nefes nefese kalıp homurdanmasından başka hiçbir şey duymuyorum. Saate bakmıyorum, ama ikimiz de tekrar düzenli nefes almaya başlayana kadar, ikimizden biri sessizliği bozmuyor.

"Yanlışı anlama. Seninle her şekilde seks yapmayı seviyorum, ama şu anda gerçekten yanımda olmanı isterdim," diyor.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Sarılmak için mi?"

"Spermimi yalamak için, ama sanırım sarılmak için de."

"Eğer karşımda olsaydın, karnına yumruk atardım."

Gülüyor. Önceki gibi ateşli ve sert bir kahkaha değil. Bu seferki samimi ve içten bir kahkaha.

"Kendimi temizlemem lazım."

"Telefonu kapatmak istemiyorum," diyorum.

"Ben de istemiyorum, ama uyuman lazım. Tatlı rüyalar, Chelsea."

"İyi geceler."

"Seni seviyorum," diye fısıldar.

"Seni seviyorum."

Hat kesilir, kulaklıklarımı çıkarır ve yanıma dönerim, yatağımın diğer tarafının boş olmamasını dilerim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ertesi gün saat tam üçte, etrafım hamile kadınlarla dolu bir bekleme odasında oturup formları dolduruyorum.

Bazıları ıslık ıslık, bazıları ise birini öldürebilecekmiş gibi görünüyor. Diğerleri küçük çocuklarını kontrol etmeye çalışıyor, bazıları ise hiçbir şeye gülümseyerek karınlarını okşuyor.

Kafamı sallayarak, aile geçmişime odaklanıyorum. Neden her yıl bunu doldurmak zorundayım? Akla gelebilecek her hastalık için evet ve hayır sorularını yanıtlıyor, gizlilik formunu imzalıyor ve sigorta kartımı klipsli dosyaya koyuyorum.

Resepsiyonist her şeyi halledip sigorta kartımı geri veriyor ve beni yine bekleme odasında bırakıyor.

"Yeni mi öğrendin?" Karnı şişmiş kadın düz karnıma bakıyor.

Gerçekten şişkinlik göstermediğinden emin olmak için karnıma bakıyorum. Öğle yemeğinde çok yedim ama bunun dışında, en büyük kumarhanenin kasasına bahse girerim ki hamile değilim.

"Hayır, hamile değilim."

Gülümser ve eliyle beni uğurlar. "Kadınların sadece hamile oldukları için kadın doğum uzmanına gitmediklerini hep unutuyorum. Deniyor musunuz? Umarım sizi kırmamış veya üzmemişimdir."

Gülümsüyorum ama bu samimi bir gülümseme değil çünkü deniyor olsaydım, bunu bir yabancıyla konuşmazdım. Hamile bir yabancıyla. "Ben de denemiyorum."

"Oh." Gözleri üzerime düşer, elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı inceler.

Çantamdan telefonumu çıkararak, bu kadınla konuşmak yerine başka bir şeyle kendimi oyalaymaya karar verdim. Beni hiç çocuk sahibi olmak istemeyen bir kadın olarak mı görüyor, yoksa başka bir şey mi düşünüyor, emin değilim, ama açıkçası

bu onu ilgilendirmez. En yakın olduğum insanlarla bile bu konuyu konuşmuyorum.

Kadınlar gelip gidiyor ve ben telefonumdaki saate bakıyorum. Randevumun üzerinden yarım saat geçti.

Sonunda, kırmızı saçlarını topuz yapmış hoş bir hemşire adımı çağırıyor. Korkunç tartılma ve tansiyon ölçme rutinini yapıyoruz. Muayene odasına girince sorunumu anlatıyorum. Güler yüzle gülümsüyor ve odadan çıkıyor.

Yirmi dakika sonra, külotum elbisenin altında saklı, ayakkabılarım da düzgünce altına yerleştirilmiş. Kağıt önlük cildimi çiziyor, kışımı göstermediğimden emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Zaten önemi yok, her an bacaklarımı açacağım.

Buradaki klimayı kısmak onları öldürür mü? Şu anda vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

Kapı çalınır. "Girin."

"Bayan Walsh, sizi bu kadar çabuk tekrar göreceğimi beklemiyordum." Kırklı yaşlarında bir kadın olan doktorum, önlüğüyle içeri girer. "Beklettiğim için özür dilerim, ama az önce doğumdan döndüm."

"Sorun değil." Sinirli bir bekleyişle midem düğümleniyor. Sadece bu işi bitirmek istiyorum.

Tabureye oturur, dizüstü bilgisayarını kucağına alır.

"IUD'niz çıkmış olabilir mi?" diye sorar. "Onu ne zaman takmıştık?" Parmakları fareyi kaydırır, bana hiç bakmaz.

"Birkaç ay önce. Eskisi süresi dolmuştu. Eskisiyle hiç sorun yaşamamıştım."

Dizüstü bilgisayarını yere koyar. "Şubat ayında sana yenisini taktığımız yazıyor. Eminim bu seferki ipler daha kısadır ve sen de iyi hissedemiyorsundur." Öne doğru kayarak ayaklıklarını kaldırır. "Kontrol edeceğim ve senin iyi olduğundan emin olacağız. Çıkması veya yerinden oynaması nadirdir, ama hiç olmaz diyemem."

Ayaklarını nazikçe üzengilere yerleştirir. "Masaya doğru kayın lütfen. Aynen öyle. Güzel."

Sırt üstü uzanıp, benden önce pek çok kadının da gördüğü tavan döşemelerine bakıyorum. Oraya motivasyonel

mesajlar falan asmalılar. Ellerim, beni açacak ortaçağ işkence aletine hazırlık olarak yatağın kenarını sıkıca kavrar.

"Ee, nasılsın?" Sanki benim bal küpümü incelediğini unutacaktım gibi garip bir sohbet başlatıyor. Bu arada, rahmimden çıkan iki ipi görmesini diliyorum.

"İyiyim. İşlerle meşgulüm."

Benim yoğun işim onunkiyle aynı değil tabii. Yani o muhtemelen her gün bebek doğurtmak için uyanıyordur.

"Anlıyorum. Hayatında özel biri var mı?"

Neden bana bunu soruyor? Eminim lanet iplikler olmadığı içindir. Nefes almam zorlaşıyor ve zihinsel olarak sakinleşmeye çalışıyorum, derin nefes egzersizleri yapıyorum.

Alet kapanıyor ve sonunda nefes alabiliyorum.

"Şey, söylemek için henüz erken."

Evet, evet, yalan söyledim. Ne olmuş yani?

Eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine koyuyor ve bana yardım etmek için elini uzatmasını bekliyorum, ama uzatmıyor. Beni stir-up'tan çıkarmaya da çalışmıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Dean ve onun devasa penisi.

Sonunda elini uzattı ve bana yardım etti. "Şu anda belden aşağısı çıplak kal. IUD'nin iplerini bulamıyorum. Çok fazla değişken var, ultrason yaptırmadan sana bir şey söylemek istemiyorum."

Yüzüm solmuş olmalı ki, cevap vermemi beklemiyor. "Hiçbir şey varsayma. Hamilelikten endişeleniyorsan, sanırım ne kadar süredir kayıp olduğunu bilmiyoruz. Cinsel olarak aktif misin?"

Yutkunuyorum.

"Evet, ama..."

Ayağa kalkar ve sandalyesini masanın yanına geri iter. "Çılgınca konuşmaya başlamadan önce bekleyip durumun ne olduğunu görelim. Önce ultrasonu yapalım. Hemen dönerim."

O kapıdan çıkarken sessiz kalırım. Yalnız kaldığımda, umutsuzluk beni bir deli gömleği gibi sarar.

Bu olamaz. Şimdi olmaz. Böyle bir şeyle yüzleşmeye hazır değiliz. Bu bizi mahvedecek. Yine.

Şanslıyım ki, bir dakika kadar sonra kapıyı çalıyor ama açık bırakıyor.

"Bu en iyisi değil, biliyorum, ama iki hasta arasında ultrason randevusu ayarlayabildim, hızlıca bir bakabiliriz. Başka bir çarşaf ister misin?"

Yataktan atlıyorum. Hadi şunu halledelim. "Hayır, gerek yok."

"Tamam, birkaç dakika sürer. Sorun yoksa, kıyafetlerini alayım da orada giyinesin. Eminim yerinden çıkmış ve belki de dışarı çıkmıştır. Çok ciddi bir şey değildir."

Onu takip ederek iki kapı ilerideki, içindeki tek ışığın makineden yayıldığı karanlık bir odaya giriyorum.

"Oturun."

Vücudumu ayaklıkların arasına sokup uzanıyorum ve çubuğa bakıyorum. O, lateksi üstüne geçirip ucuna kayganlaştırıcı sıkıldığında anılarım geri geliyor.

"Tamam, hazır mısınız?" diye sorar, elinde dildo gibi görünen cihazı tutarak.

Ellerim masanın kenarını kavrar. "Evet." Titrek bir nefes veririm.

O içeri girdiğinde ve gözleri ekrana odaklandığında, kıvrımlarım arasındaki baskı hafifledi. Serbest eliyle düğmelere basıyordu. Onu döndürdü ve ben bir şey, herhangi bir şey görmeye çalıştım, ama ekranı benden uzaklaştırmıştı.

"Tamam, Chelsea, IUD düşmüş olmalı çünkü göremiyorum. Tahminimce, yerleştirildiğinde doğru şekilde yerleştirilmemiş. Bazen bağirsak hareketleri sırasında veya belki adet döneminde kayıp fark edilmeden çıkabilirler."

Bir an sessiz kalıyorum, sözlerini sindiriyorum. "O zaman yenisini takabilir miyiz?"

Bir ses duydum ve sonra o aleti içimden çıkardı, prezervatifi çıkarıp attı ve aleti sterilize etti. Elini uzatıp bana yardım etmek istedi, ama ben istemiyordum.

Oturur otumaz yüzünü görüyorum ve Dean ile beni mahvedecek tek şeyi söylemek üzere olduğunu anlıyorum.

Ultrason makinesinin altından bir şey koparıp elinde tuttu. "Henüz başka bir rahim içi araç takamayız."

Düşünceli bir ifadeyle bana bakar.

"Oh, belirli bir süre beklemem mi gerekiyor?" diye soruyorum, umutsuzca. "Garip, çünkü ilkin beş yıl sonra çıkardılar ve yenisini taktılar, ama neyse."

"Normal şartlarda yapabiliirdik ama Chelsea..." "Hayır. Söyleme." Kafamı sallıyorum.

"Chelsea, lütfen, geçmişini biliyorum, ama bazı şeyler var..." Bana kağıdı uzatır ama ben bakmaya bile tenezzül etmem.

"Kaç haftalık hamileyim?" diye fısıldarım. O gülümser. "Altı haftalık."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bu imkansız." Sandalyeden atlayıp, kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. "Adet görmüştüm." Uygulamada buluyorum. "A-ha, üç hafta önce görmüştüm."

Doktorun dudakları düşer. "Hamileyken, özellikle başlangıçta adet görebilirsin. Adetin daha hafif miydi?"

"Adetlerim her zaman hafiftir."

Nefesini bırakır. "Korkmanı anlıyorum." Ben beceriksizce iç çamaşırımı giymeye çalışırken o öne doğru adım atar. Lanet olası kayganlaştırıcı.

"Bir saniye burada bekleyin, tamam mı?" diye sorar.

Ne evet ne hayır diyorum. Sadece bu muayenehaneden çıkmam lazım.

Elbisemi giyerim, fermuarı bulur ve topuklu ayakkabılarımı giyerken fermuarı çekerim. Kapıyı açtığımda, bir hemşire durur ve bana bakar.

"Sanırım doktor hemen geri gelecek." Ona tek kelime etmeden yanından geçiyorum.

"Bayan Walsh?" diye soruyor, ama ben ofislerinin labirentinde bir çıkış yolu arıyorum. Bir sıradan aşağı inerken kendimi labirente sıkışmış bir fare gibi hissediyorum, ama sonunda acil çıkış kapısına varıyorum.

"Chelsea."

Dönüp baktığımda doktorum elinde bir çanta ile orada duruyor. "Sadece haberi sindirmem lazım."

"Lütfen ofisime gelin." Yanındaki kapıyı açar.

Tabii ki, sonunda onun ofisinde köşeye sıkışıyorum.

İçeri girip masasının önündeki sandalyeye oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Güçlüyüm. Bunu yapabilirim.

Masayı dolaşıp çantayı yere koyar. "Öncelikle, endişelendiğini biliyorum ve sana karşı çok dikkatli olacağız."

"Yapamam. Yapamıyorum." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Daha önce senin doktorun değildim, bu yüzden bu konuda bir şey söyleyemem, ama tıbbi geçmişine bakarak bu durumu kontrol altında tutmaya çalışabiliriz." Ayağa kalkar, masasının etrafından dolaşır ve yanımdaki koltuğa oturur, elleriyle ellerimi tutar. "Her şeyin sorunsuz gideceğini vaat edemem, ama hamile hastalarımın bunu vaat edemem. Çantamdaki haplar, doğum öncesi vitaminleriniz ve almanız gereken ekstra folik asit."

Sanki bir mengene göğsümü sıkıştırıyor gibi hissediyorum ve boğazımdaki yumru nedeniyle bir an için konuşamıyorum. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, son beş yıldır kendime sakladığım sırrı dile getiriyorum.

"Bebeği taşıyamayacağımı sanıyordum," diye fısıldarım.

Elleri ellerimi sıkıyor. "Bunu takip edeceğiz. Vücudunuzun ihtiyaç duyduğu ekstra folik asidi size vereceğiz."

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bizi mahveden şey, beş yıl sonra bizi sağlamlaştırabilir mi? Emin değilim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Tamam, bu gece kız arkadaşımın canlı versiyonuna ihtiyacım var. Çin yemeği sipariş edeceğim.

Telefonu ters çevirip kanepemin üzerine bırakıyorum, böylece onu biraz daha görmezden gelebilirim. Ultrason resmi yanında duruyor. Küçük fasulye. Elim karnıma düşüyor. Tek artısı, ona korunmamız gerektiğini söylemek zorunda olmamam. O tren çoktan kaçtı. Bir süre sonra telefonum başka bir mesajla çalıyor ve isteksizce ona uzanıyorum.

Geliyorum.

Kahretsin, mesafesini koruyamayacağını biliyordum.

Üzgünüm, Skylar'la birlikteyim. Düğünden bir hafta önce gelinler için çok yoğun bir dönemdir.

Bu yüzden Vegas'ta yapmaya karar vermekle doğru kararı verdik.

Kafamı sallayıp gülümsüyorum.

Eh, sarhoştuk. Onunla işim bittiğinde seni ararım.

Aramana gerek yok. Gel yeter. Saat kaç olursa olsun.

İçgüdülerim bu haberi ona güvenmemi söylüyor. Önceki gibi olmayacağına eminim. O değişti. Ama yine de, içimdeki o küçük şüphe

içimdeki şüphe kötü bir kızarıklık gibi yayılıyor.

"Henüz değil." Karnıma dokunuyorum. "Daha güvenli olduğunda ona söyleriz. Güçlü ol, küçüğüm."

Kanepeden kalkıp bilgisayarımı alıyorum ve MTHFR mutasyonu ile başarılı gebeliklerin istatistiklerini araştırıyorum. Gecenin geri kalanında, bulabildiğim kadar çok bilgi okuyorum. Sonunda başarılı bir şekilde bebek sahibi olabilmek için sayısız düşük yapan kadınların hikayelerini okuyorum. İkinci hamileliklerine kadar bir sorunları olduğunu bile bilmeyen kadınların hikayelerini okuyorum. Durumumla ilgili olabildiğince fazla bilgi edinmeye takıntılıyım. Gözyaşları, umutlar ve yıkıcı hikayelerin sonunda, bu çocuğu doğurma şansımın yüzde elli olduğu anlaşılıyor.

Kapım çalındı ve sanki kapımın arkasından beni görebilecekmiş gibi dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım, sanki porno izlerken yakalanmışım gibi. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve eğlence merkezimdaki saate baktım, saat ondan sonra olduğunu gördüm.

Gözetleme deliğinden Dean'i görüyorum, eli tekrar kapıyı çalmak için hazır.

"Dean?"

Daireme bakındım ve kanepede ultrason resmini gördüm. Koşarak yanına gittim ve bulduğum ilk şeye, çantama, resmini soktum.

"Chelsea," diyor ve bir kez daha kapıyı çalıyor.

"Geliyorum." Doktorumdan aldığım ilaçları alıp kanepenin arkasına atıyorum.

Kapıyı açtığımda, Dean her zamanki gibi davetsizce içeri girer ve odanın her köşesini gözleriyle tarar.

"İyi misin?" diye sorar, sehpanın üzerindeki Kleenex yığınınına bakarak.

Kahretsin, onu unutmuşum.

"Evet, internette hüznü bir makale okuyordum." Tamamen yalan sayılmaz.

Bana yaklaşıp, elleri kollarımı okşar. "Ne oluyor sana? Benden kaçıyor musun gibi hissediyorum."

Kafamı sallarım.

Söyle ona. Söyle gitsin.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum." En zeki dedektifmiş gibi gülümsüyor.

"Öyle mi?"

Olmaz, bilemez.

"Ailenin beni sevmesini istediğini biliyorum ve Skylar'ın düğünü, sana bizi ve evliliğimizi açıkladığımızda ne kadar korkunç olduğunu hatırlatıyor." Beni kollarına alır, elleriyle başımı göğsüne bastırır. "Merak etme bebeğim, sonunda her şey yoluna girecek. Beni kabul edecekler. Belki elli yıl sonra olacak, ama olacak."

Hiçbir şey söylemiyorum, yaptığı varsayımın doğru olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Annemin onayı kışına kadar gitsin.

Kollarımı onun beline sıkıca doluyorum, kollarının rahatlatıcı dokunuşuna ihtiyacım var. Bu sefer işlerin farklı sonuçlanmasını diliyorum.

"Hadi, çok yorgun görünüyorsun." Elimi eline alır, ön kapıyı kilitler ve beni koridora doğru yönlendirir. "Bu gece ellerimi bile kendime saklayacağım."

Yatak odama giriyoruz.

"Grover ne olacak?" diye soruyorum.

"O tek başına kalabilir, ben de işe gitmeden önce eve uğrarım." Sweatpantolonunu çıkarır ve tamamen çıplak kalır.

"Bu gece de o şeyi benden uzak tutabilecek misin?"

Yorganın altına girer. "Deneyeceğim, ama biliyorsun, onun kendi iradesi var." Göz kırpar ve haber dilimin ucunda kalır.

"Gel." Yanındaki yatağı okşadı, elini çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırdı.

"Gelmen gerekmiyordu," diyorum.

Giysilerimi çıkarır ve yorganı geri çekerim. Yatağa girdiğimde, kolunu karnımın üzerine atar ve beni göğsüne doğru çeker. "Benden saklanmana izin vermeyeceğim. Bunu birlikte aşacağız."

Vücudum mücadeleyi bırakır ve onun kucağına gömülürüm, eli karnımın üzerinde düz bir şekilde durur.

O bilmeli. Ona söylemeliyim.

Nedense, kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Diğer eli göğsümü kavrar ve ben irkilirim.

"Ne oldu?" diye sorar. Elini göğsümde gezdirir ve ben çekilme isteğine direnirim. "Dün gece kendine çok mu sert davrandın?"

"Ne?" diye soruyorum.

"Kendini çimdikle demiştin ya? Bugün çok ağrıyor mu?" Sesi, apartmanda başkalarını rahatsız etmek istemiyormuş gibi alçaktı.

"Biraz." Bir yalan daha ağzımdan kaçıyor ve suçluluk duygum daha da artıyor.

Eli aşağı iner ve göğsümü bırakır. "Uyu bebeğim," diye fısıldar, başparmağıyla karnımın etrafında küçük daireler çizer, sanki içindeki minik fasulyemizi biliyormuş ve onu da uyutmak için sakinleştiriyormuş gibi.

Tanrım, ne zaman bu kadar duygusal oldum?

Ah evet, hormonlarım içimde bir bebek büyötmek için aşırı çalışmaya başladığında.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Ertesi sabah, masamdayım. Dean'e önemli bir toplantım olduğunu ve kahvaltı yapacak vaktim olmadığını söyleyerek mazeret uydurduğum için erken geldim.

Victoria'nın koridorda ayak sesleri duyuyorum.

"Seni aradığımda cevap vermeni istiyorum." Karşımdaki sandalyeye oturuyor.

"Üzgünüm." diyorum diyorum, sanki sanki
yazıyormuş önemli önemli bir şey

"Doktor ne dedi?"

Kahretsin. Neden ona vereceğim cevabı hazırlamadım ki? Dean'den önce başkasına söylemem adil olmaz.

"Bana ultrason randevusu verdi."

Söylediğim tüm yalanlar için affedilmek için sessizce dua ediyorum. Ama sevdiğim insanları korumak için bunlar gerekli.

"Yani, dışarıda mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Nasıl? Bu çok korkutucu."

"Birkaç ay önce yenisini taktıklarında, belki de doğru yerleştirilmemiştir dedi." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum.

"Yani sen..."

Tabii ki Victoria bana doğrudan soracaktı. Ama ona hamileliğimi ve Dean'e söylemediğimi anlatırsam, bunun ne kadar yanlış olduğunu söyleyecektir.

Evet, evet, Dean tekrar peşimden koşmaya başladığında onunla konuşmamı söylediğinde haklı olduğunu biliyorum. Öyle yapmasaydım, şu anda hayatımda o olmazdı. Beni çok iyi tanıyan, bir şeylerin ters gittiğini anladığı için gece geç saatte daireme gelen bir adam.

"Bu konuyu konuşmadık."

Gözleri kısıldı. "Doktor sana hamile olup olamayacağını sormadı mı?" Sözlerinden, kavurucu bir yaz gününde dondurma külahından damlayan dondurma gibi alaycı bir ton geliyordu.

"Sadece, içimde bir yerde yerleşip yerleşmediğinden emin olmak için ultrason randevusu alması gerektiğini söyledi."

Bir yalan daha. Şimdiye kadar kaç tane yalan söyledim?

"Chelsea," diyor ve ilk kez gözlerine bakıyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, yalan söylemiyorum." Kafamı salladım, son yirmi dört saatte söylediğim tüm yalanların suçluluk duygusunu yuttum.

"Öncelikle, vücudunun içinde bir yerde yabancı bir cisim dolaşıyor olabileceği gerçeğine göre çok sakın davranıyorsun. Normalde jinekolog randevunla ilgili çılgın hikayelerle beni eğlendirirdin. İkincisi, çok gerginsin." Sağa sola bakıyor ve sonra öne eğiliyor. "Hamile misin?" diye fısıldıyor.

Bu soruyu açıkça duyunca inkar etmek çok daha zor hale geliyor. Yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor ve onu oyalamak için yazdığım yapılacaklar listesinin üzerine düşüyor.

"Ah, tatlım." Sandalyesinden kalkar ve bana doğru gelir, kollarını bana dolandır.

Ben ise ayağa kalkmıyorum ve sevgisini karşılıklı göstermiyorum.

"Neden üzgünsün?" diye sorar.

Gözlerim onun gözleriyle buluşur. O harika bir anne. Sevgi dolu ve şefkatli, Jade ile konuşurken gözlerinde "bana her şeyi anlat, seni yine de seveceğim" bakışı var. Sanki omuzlarında her türlü yükü taşıyacak kadar güçlüymüş gibi.

"Dean'in bebeğine ilk kez hamile kalmıyorum," diyorum.

Tepkisini gizlemeye çalışıyor, ama yüzündeki şoku görebiliyorum.

Hannah içeri dalar ve ikimizi de şaşırtır. "Ne oldu?" Gözleri büyür ve masamın diğer tarafında durur.

Victoria bana bakar ve ben başımı sallarım.

Dikkatini Hannah'ya çevirir. "Chelsea hamile."

Bu iki kelime artık küçük fasulyenin babası dışında başka insanlara da duyurulmuş oldu. Suçluluk duygusu göğsümü parçalıyor, ama en azından artık tanıdığım herkese yalan söylemediğim için biraz rahatlamış hissediyorum.

"Bu kötü bir şey mi?" Hannah, içtenlikle merakla sorar.

"Bence ortak geçmişleri bunu kötü bir şey haline getirebilir." Victoria araya girer ve beni inceler, daha fazla bilgi vermemi bekler.

Sonraki bir saat boyunca, beş yıl önce olanları ve Dean'den neden bu kadar nefret ettiğimi konuştuk. Konuşmak ne kadar zor olsa da, içimi dökmek iyi geldi. Bu, Dean ile olan duygularımı geleceğimizden çok geçmişimize yaklaştırsa da.

Otuzuncu Bölüm

Skylar ve Beckett, rahibin onlara ne yapmaları gerektiğini söylediğini varsayarak, sunakta ayağa kalkarlar. Ben iki sıra geride, önümde Zoe, arkamda Sky'ın arkadaşları Mia ve Demi ile duruyorum. Karşı tarafta Beckett'in iki arkadaşı Grady ve Dax ile Mikey ve Vin var.

Caiden ve Molly merdivenlerde oturuyorlar. Molly bugün gerçek çiçek yapraklarıyla pratik yapamadığı için somurtuyor, Caiden ise merdivenlerden kışını kaydırmakla meşgul.

Dean kiliseye girerken, birkaç akrabamızın oturduğu sıralara göz gezdiriyorum.

İşten direkt gelmişti ve ben bütün hafta hasta olduğumu söyleyerek ondan kaçmış olsam da, yine de başka hiçbir yerde olmak istemediğini söyleyen bir gülümsemeyle parlıyordu. Üç gece kendi evimde uyudum, ama dün gece onunla akşam yemeğinde buluştum ve onun evinde uyudum.

Gri takım elbisesinin düğmeleri iliklenmiş, ayakkabılarının topukları, ailemin oturduğu sıralardan birkaç sıra arkaya oturmadan önce tıklıyor. Annem yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı, çünkü içeri girenleri görmek için hiç arkasını dönmüyor ve göz kırpması sıklığı katlanarak artıyor.

"Şimdi ilan ediyorum..." rahip sözlerini yarım bırakıyor ve Skylar ile Beckett gülümsüyor. "Şimdi önce sen yürüyeceksin."

Skylar kolunu Beckett'in koluna takıyor ve koridordan geri yürürken Molly ve Caiden'dan kaçıyorlar. Molly ve Caiden onları takip ediyor. Zoe ve Grady, ben ve Dax, Mia ve Mikey ile Vin ve Demi arkada kalıyoruz.

Dean, yanından geçerken bana göz kırpar. Sonuna vardığımızda, Liz teyze telefonuyla yanımıza koşar.

"Fotoğraf zamanı!" diye bağırır.

"Yarın yeterince fotoğraf çekeceğim," diyor Skylar.

"Hadi, biriniz merdivenlere çıkın." Liz kenara çekilir ve Skylar homurdanır ama mermer yürüyüş yoluna doğru ilerlemeye başlar.

"O zaman ruj lazım." Skylar geri döner. "Çantamı gelinin odasında bıraktım."

"Kimin umurunda, bunu bir an önce halletmeliyiz. Caiden ve Molly bir dakika sonra çıldıracaklar. Şehir dışından gelen misafirler muhtemelen restoranda bekliyorlardır. Rujuna gerek yok. Bu fotoğraf annem için." Zoe, Sky'ın sırtına hafifçe vurur.

"Sen öyle diyorsun. Onlar benim düğün fotoğraflarım."

Sanırım düğün stresi herkesi etkiliyor, buradaki herkesin açlıktan deliye döndüğünü söylemeye gerek bile yok.

"Benimkini kullanabilirsin," diyor Zoe, benimkinin yanındaki çantasını alıp içinde bir şeyler arıyor.

"O kırmızıyı giyemem. Daha çok mercan rengi bir şey lazım." Sky kızlara bakar. "Sen ne giyiyorsun, Chels?"

Beckett gözlerini devirir ve arkadaşlarıyla birlikte öne doğru yürür. İkisi de Yeni Zelanda'daki pipoların ne kadar harika olduğunu ve tüm bu düğün işleri yüzünden ne kadar geride kaldığını söyleyerek onunla dalga geçerler. "Benimkini kullanabilirsin." Dönüyorum, ama Zoe çoktan çantamla boğuşmaya başlamış

çantamla boğuşuyor, her köşeyi ve her yeri didik didik ediyor. "Ben düzenliyim," diyorum. "Makyaj çantasını al."

Zoe bana doğru yürür, gözü çantada, elleri muhtemelen her şeyi dağıtır. "Makyaj çantası göremiyorum."

Caiden bir kilise sırasından atlayarak Zoe'nin sırtına düşer. "Atçık!" diye bağırır.

Zoe arkasına bakar, Caiden'a kaşlarını çatarak bakar ve çantam ellerinde devrilir. Dizlerinin üzerine çöker, Caiden annesinin St. Matthews'da gerçekten bir at olacağını düşünerek güler. Çantamın tüm içeriği, çanta koridorun ortasına ölü bir balık gibi düşmeden önce dökülür.

"Caiden!" diye bağırır.

Vin onu yakalar. "Hayır, annem at olacaktı," der Caiden babasına, annesinin üzerine çıkmaya çalışırken.

"Bugün olmaz," diyor Vin.

"Dün gece de öyle demiştin. Neden benim için at değil de senin için at oluyor?" Caiden kollarını kavuşturur, yüzünde somurtkan bir ifadeyle, hepimiz şaşkınlıkla gözlerimizi kocaman açarız.

"Susun. Hepiniz." Zoe, sanki biri vajina demiş ve biz altı yaşında çocukmuşuz gibi herkes kıkırdayınca parmağıyla işaret eder.

"Belki de kapılarını kilitlemelisin." Ben gülerim.

Zoe bana gözlerini kısarak bakar. "Çocuk kilit açabilir. Bu yüzden" — hâlâ çok kızgın olan Caiden'a bakar—"dün gece Vin'le at ve kovboy oyunu oynadığımızı gördü."

Hepimizin kahkahaları vitray pencerelerden ve kirişli tavanlardan yankılanır.

"Tamam, şimdi herkes dursun," Liz teyze herkesi sakinleştirmeye çalışır.

"Büyüyün artık," diye mırıldanır Zoe.

Vin gelir ve karısının omzuna kolunu atar, yüzünde kibirli bir sırıtış vardır.

"Chelsea," der Dean ve ben omzumun üzerinden bakarım.

Kalbim titrer ve neredeyse durur, nefesim kesilir.

O, çantamın yarısı geri doldurulmuş, geri kalanı hala yere dağılmış halde ultrason resmini tutuyor.

"O ne?" diye sorar Liz teyze ve gözleri büyür. Birkaç kişi geride annemi bulur. Onu işaret eder ve annem öne çıkar, Dean'in elinden onu alır.

"Chelsea!" diye azarlıyor beni. "Bu... bu senin mi?" Onu havaya kaldırıyor ve etrafımdaki herkes nefesini tutuyor, gözleri ultrason resmiyle benim arasında gidip geliyor. Cevap istiyorlar.

Dean'in gözlerine bakıyorum. "Evet."

Başı omuzlarının arasına düşer ve elleri yüzünü kapatmak için havaya uçar. Vücut dilinde hiç mutluluk yoktur.

Bir an sessizlik olur ve bir dakika sonra elini uzatır. "Bunu görebilir miyim Barb?"

Şaşırtıcı bir şekilde, annem ona uzatır.

Dean ona bakar. "Konuşmamız gerek." Sesi kesik kesiktir ve yüzünde hiçbir duygu yoktur.

Annem, Dean bana yaklaşırken kolunu ona doğru uzatır. "Yüzündeki o ekşi ifadeyle olmaz. Beş yıl önce ona yaptığını ona yapmayacaksın."

Dean durur, gözleri hiç görmediğim kadar kararmıştır. Bakışları anneme kayar. "O zaman iyi ki beş yıl önce değiliz." Annemin kolunu alır ve onu yanına çeker.

"Ben..."

"Burada olmaz," diyor bana.

"Dean." Zoe kolunu tutuyor.

O kolunu çekip kurtarıyor.

"Bütün hafta boyunca biliyordun." Üzerime dikilir ve fırtınalı gözlerine bakarım.

"Biliyorum," derim sessiz bir sesle.

"Ah, Chels," diye iç çeker Sky ve onunla Zoe'nin birbirlerine baktıklarını fark ederim.

Dean orada durur, ultrason cihazını ceketinin cebine koyar. "şimdi konuşacağız."

Koridordan geçip kapılardan dışarı çıkıyorum ve lobide duruyorum. Dean arkamızdan kapıları kapattığından emin oluyor.

"Beni ne zaman affedeceksin?" Duvardaki sıraya oturur, başını ellerinin arasına alır.

"Seni affettim."

"Belli ki affetmedin. Olanlar hakkında konuşmayı reddediyorsun. Seninle bu konuyu konuşmak için defalarca denedim. Ve şimdi de bu..."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Neden konuşalım ki? Acıyı tekrar hissetmek için mi, yoksa *ben* acıyı hissedeyim diye mi? Muhtemelen geçen seferki gibi tek başına başa çıkacaksın."

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye yaslandı. "O zamanlar berbat durumdaydım. Alkoliktim. Düşük hakkında seninle konuşmak istedim çünkü geçmişimizdeki her şeyi açığa çıkarmak istedim. Yeni bir başlangıç için temiz bir sayfa. şimdi yine hamilesin ve bunu benden saklıyorsun? Tıpkı ilk seferki gibi."

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımla mücadelemi kaybediyorum. "İlk seferinde hamile olduğumu bilmiyordum."

"Bunu şimdi inanmamı mı bekliyorsun?"

"Senden sakladığım için kendimi kötü hissetmemi mi bekliyorsun? Hastanede otururken bana hamile olduğumu söylediler ve ben bunu

bilmiyordum. Steril bir odada tek başıma kanayan bendim. Elimi tutacak kimse yoktu, sadece lanet bir hemşire bana iyi olacağımı söyledi. Sonra doktor bana söyledi..." Duruyorum çünkü bunu yüksek sesle söylemek, içimdeki bu bebeğin vücudum tarafından reddedilme tehlikesi altında olduğu anlamına geliyor ve şu anda *bununla* başa çıkamam.

"Ne? Bu bebekten bana neden bahsetmedin?" Ayağa kalkar ve bana doğru yürür. "Beni hayatına almalısın Chelsea. Aksi takdirde bu ilişki asla yürümez."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum. "Sen arkadaşlarınla içki içerken ya da kanepede sızmışken, tanımadığım bir hemşire kollarını omuzlarıma doladı ve doktor bana asla çocuk sahibi olamayabileceğimi söyledi. Mutasyona uğramış bir genim var ve vücudum folik asidi folata dönüştüremez. On sekiz yaşındaydım ve onun ne dediğini hiç anlamadım. Sadece asla anne olamayabileceğimi ve senin orada olmadığını biliyordum. Orada değildin!"

Bana doğru adım atıyor ama onu itiyorum. Direniyor, kollarıyla beni sarıyor ve ben omuzlarına yaslanıp ağlıyorum.

Bir dakika sonra kendimi topladım ve ona bilmesi gerekenleri anlattım. "Bu bebeğin hayatta kalma şansı sadece yüzde elli. Bu yüzden sana söylemedim. Çünkü büyük olasılıkla yine hastane yatağına düşeceğim."

Dean geri çekilir, kolları benden düşer. "Yalnız mı?" diye sorar.

Omuz silkerim.

"Hâlâ benim bunu yapacağımı düşünüyorsun, mesajlarını ve aramalarını görmezden geleceğimi. Beni hâlâ bir canavar olarak görüyorsun."

Kafamı sallıyorum, ama bana inanmadığını anlayabiliyorum.

"İstediğin kadar inkar edebilirsin, ama bu hafta boyunca yaptıkların ve söylediklerin aksini gösteriyor." Yavaşça benden uzaklaşır.

"Kaplan çizgilerini değiştirmez," diye fısıldarım.

O, küçümseyen bir şekilde homurdanır. "Ne kadar orijinal." Benden uzaklaşmaya devam eder.

"Beni gerçekten affedecek misin?" diye sorar, artık benden oldukça uzakta.

"Seni affediyorum."

"Bunu tekrar tekrar söylemeye devam et, belki bir gün buna inanırsın."

Yanaklarımdan gözyaşlarını silerim. "Benden ne istiyorsun?" diye bağırarak üzereyim, karışık duygularım beni ele geçiriyor.

"Artık bilmiyorum." Şu anda benim hissettiğim kadar kalbi kırık görünüyor.

Öfkem hızla ve şiddetle yükselir. "Ne kadar uygun. O zaman git." Kilisenin kapılarını işaret ediyorum.

Dean kapıya bakıyor. "Sana bunu kanıtlamak için daha ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Belki de yapamazsın."

"Bizden vazgeçiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Belki haklısın. Belki aramızdaki bu şey başından beri bir felaketti."

"Buna inanıyor musun?" diye sorar. Yine omuz silkiyorum.

"Söyle, Chelsea. Sen söyle, ben giderim. Ama emin ol ki o çocuğun hayatının bir parçası olacağım." Karnımı işaret eder. "Ama sen öyle daha mutlu olacağını düşünüyorsan, senin hayatını da terk ederim."

Yutkunup gözlerimi yere indiriyorum. "Ne istersen yap, Dean."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Belki biraz mesafeye ihtiyacımız var. Bütün bu olay çılgınca. Yani birkaç ay içinde geçmiş silip tekrar bir araya gelip bir bebek mi yapacağız? Bu bir Lifetime filmi değil. İşler mükemmel bir şekilde sonuçlanmıyor."

Orada duruyor, gözleri rahatsız edici bir şekilde benimkilerden ayrılmıyor. "Skylar ve Beckett'e tebriklerimi ilet." Kapıya doğru yürüyor.

Hiçbir şey söylemedim, kapının kilitlenme sesi duvarlardan yankılanarak kaderimizi mühürlerken, ben de kilise sırasına oturdum.

Elimi karnıma götürdüm.

Kilisenin kapıları açılır ve Zoe ile Skylar'ı görmeyi beklerim, ama annem gelip yanıma oturur.

İki eliyle ellerimi tutup kucağıma koyar. "Çok üzgünüm Chelsea. Hiç bilmiyordum."

Nasıl bilebilirdi ki? Sonrasında kimseye söylemedim. Sağlık sigortam onların adına olduğu için düşük yaptığımı biliyorlardı, ama

doktorun söylediklerini onlara hiç anlatmadım. Şimdi sanırım herkes biliyor.

Başımı annemin omzuna yasladım. "Onun hakkında haklıydın galiba."

Ellerini benimkilerle sıkıca kavrar. "Nedense Dean Bennett'ı son kez gördüğümüzü sanmıyorum."

'un Otuz Birinci Bölümü

Ertesi sabah Skylar aynanın önünde duruyor, beyaz elbisesi milyonlarca katmana ayrılmış, korsesi beline kadar boncuklarla süslenmiş. Muhteşem görünüyor.

Dean ile olan tüm karışıklığı ve dün gece kiliseden ayrıldıktan sonra ondan haber alamadığımı unutmaya çalışıyorum. Bugün kuzenimin büyük günü ve benim durumumun bunu gölgelemesine izin veremem.

"Hâlâ çoğu insanın yaptığı gibi planlaman gerektiğini düşünüyorum. Bu ani düğün olayı çok fazla." Gelinin odasındaki kanepeye oturup, karşımdaki aynada parlak mavi nedime elbisemi inceliyorum. "Bu elbiseyi tekrar giyeceğimi söylediğini biliyorum, ama saçmalık, giymeyeceğim. Sen de benim sana giydirdiğim elbiseyi asla giymeyeceksin."

"Not aldım, ama şunu söylemeliyim ki benimki, bana giydirdiğin pembe elbiseden on kat daha güzel."

"Senin damadın da on kat daha iyi," diye mırıldanıyorum, sevdiğim adamı aklımdan tamamen çıkaramıyorum.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Başlangıçta yavaş ama sonra arayı kapatmayı iyi biliyor."

"Benim hatam da oradaydı. Benimki başlangıçta hızlıydı ama sonra hangi şeritte kalması gerektiğini bilemedi."

Gözleri aynada benimkilerle buluştu ve bana attığı bakışı görmezden geldim. Dün gece ve bugün kuaförde bana attığı bakışın aynısıydı. Peşinden git. Onu kap.

"Neden acele ettik?" diye soruyor. Belki de yanılmışımdır ve o kendini düşünüyordu... Düşünmemesi gereken bir şey değil, bu onun günü.

"Acele etmedik. Dört yıl geç kaldık." Demi, elinde duvağıyla içeri girer.

Dört yıl.

Düşünmek için biraz alana ihtiyacım olduğu için gelinin odasından çıkıyorum. Bu Skylar'ın günü ve ben onu mahvetmeyeceğim. Koridorda, bazı konukları görebileceğim, ama kimsenin bana yaklaşamayacağı kadar uzak bir bankta yer buluyorum.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatmış, bu günü atlatmak için biraz güç ve metanet toplamaya çalışırken, biri yanıma oturur. Kim olduğunu görebilmeden, bir şey kucağıma düşer. "Al."

Başımı kaldırıp baktığımda Mikey'i görüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Aşağıya baktığımda telefonumu görüyorum ve başımı sallıyorum, gözyaşlarım bir kez daha akmak üzere. "Hayır."

"İnatçı ve dik başlı olmayı bırak. Yaşadıkların korkunç, Chelsea, Dean'i cezalandırmanı tamamen destekliyordum, ama şimdi kendini de cezalandırıyorsun."

"Hayır, değilim."

Dramatik bir etki yaratmak için duraksıyor ve telefonu bana geri uzatıyor. "Öylesin. Mutsuzsun. Ondan özür dile. Hala onu sevdiğini söyle. Ona karşı dürüst ol. Kalbini ona aç. Onu içeri al."

"Sen kolaymış gibi söylüyorsun."

"Benim bekar olmamın bir nedeni var... senin ona bakışın ve onun sana bakışı... Ben henüz bunu bulamadım. Ve sana bir söz vereceğim. Eğer bunu bulursam, onu kaybetmeyeceğim. Onu koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Uzanıp küçük kuzenimin elini sıktım. "Bak da, ne kadar olgun konuşuyorsun."

"İstediğin kadar inkar et, ama onu sevmekten hiç vazgeçmedin. Korkutucu olduğunu biliyorum, ama bunun yürümesi için kendini savunmasız bırakmalısın. Yaralanma riskini göze almalısın." Sözlerini sindirmem için bir an durdu. "Birkaç yıl önce ona rastladığımda, seni hala koruduğum için ona yumruk attım. Ne kadar pislik olduğunu bilmesini istedim. Ama şu anda o bir melek gibi görünüyor ve yumruk atılması gereken kişi sen gibi görünüyorsun."

Ben alaycı bir şekilde gülerim, o da omzunu omzuma çarparak gülümser.

"Senin beni korumaman gerekirdi," diye şikayet ederim.

"Koruyorum, bu yüzden sana karşı dürüst davranıyorum. Ve şimdi Dean, en yeni kuzenimin babası olacak."

Kucağımdaki telefona dokunur, ayağa kalkar ve uzaklaşır. "Çabuk ol. On dakika sonra yayına gireceğiz."

Telefona bakıyorum. Mikey'nin telefonumu nasıl aldığını bilmiyorum, ama adam çok sinsi. Küçükken, benim ve kız kardeşinin sütyenlerini ve iç çamaşırlarını arkadaşlarına satmaya çalıştığını hatırlıyorum. Ne sapık ama.

Yeni mesaj veya arama olup olmadığını görmek için tıklıyorum. Dün gece uyanık kaldım, onu hayatıma aldığım kadar, onu uzak tuttuğumu bilmek suçluluk ve utanç duygusuyla içimi kemiriyordu. O, beni kıran adamla hiç alakası yok.

Daha fazla tartışmadan telefonu alıp numarasını çeviriyorum.

Telefon çalıyor ama cevap vermiyor.

"Ben Dean Bennett, lütfen adınızı ve telefon numaranızı bırakın, size geri döneceğim." Bu onun profesyonel sesi. Bip sesi geliyor ve kendi sesim boğazımda takılıyor.

Boğazımı temizledim. "Dean. Ben Chelsea. Özür dilerim... haklısın. Seninle kalbim arasında bir duvar ördüm. Bu, seni sevdiğimi söylediğimde yalan söylediğim anlamına gelmez. Seni seviyorum. O kadar şiddetli ki, bu beni korkutuyor çünkü geçen sefer işler yolunda gitmediğinde ne kadar acı çektiğimi biliyorum. Ve şimdi seni daha çok seviyorum... Eğer yine yolunda gitmezse, bunu atlatabilir miyim bilmiyorum. Seni beş yıl öncekiyle karşılaştırmak istemiyorum ve başımıza gelenleri tekrar gündeme getirmek istemiyorum. Korkunç geçmişimizi anlatmak istemiyorum. Çünkü o geçmişte de güzel şeyler yaşadık. Ve ilk öpücüğümüzü unutmak istemiyorum. İlk randevumuzu. Karşımda otururken o tavuk kanadını ilk ısırdığında gözlerinin nasıl yaşardığını unutmak istemiyorum. Düğün gecemizi hatırlamak istiyorum, hiç bu kadar istenmiş ve sevilmiş hissetmemiştim, ve hala bana öyle hissettiriyorsun. Bebeği sana söylemediğim için özür dilerim. Korkmak bir mazeret değil. Bunu biliyorum. Bugün nerede olduğumu biliyorsun ve gelip bana katılmanı çok isterim. Gelmezsen de anlarım. Belki oturup bir kahve içip bebek hakkında konuşabiliriz. Ben bitki çayı içeceğim... Neyse...

telefonum yanımda olmayacak ama ara sıra kontrol edeceğim. Lütfen beni ara. Seni sevdiğimi bil, Dean, ve bu sevgi geçmiş, bugünü ve umarım geleceği de kapsıyor.

Aramayı sonlandırıyorum. Zoe gelinin odasından başını uzatıyor. "Hazır mısın?" diye gülümseyerek soruyor.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallarım. "Evet. Mikey'nin bizim sandığımızdan çok daha akıllı olduğunu biliyorsun."

Ben kapıdan geçerken gülüyor. Bileğini alnıma koyuyor. "İyi olduğundan emin misin?"

Gülüyoruz, kardeşi ne kadar harika bir insan olduğunu fark etmiyor olabilir, ama ben farkındayım. Bir gün bir kadını çok mutlu edecek.

'ın Otuz İkinci Bölümü

Skylar ve Beckett yeminlerini ettikten sonra öpüşürler ve tüm kilise alkışlar. Kuzenimin sonsuza kadar mutlu olacağı için ona gülümserim. Beckett ve ben üvey kardeşler gibi tartışabiliriz, ama onun Skylar için doğru kişi olduğuna şüphe yok.

Merdivenlerden inerlerken, Beckett ona bakmaktan kendini alamıyor. Prova ettiğimiz gibi, konuklar bize gülümserken hepimiz onları takip ediyoruz.

Kapıdan çıktığımızda, herkes sırayla Skylar ve Beckett'i kucaklar.

"Şimdi karşılama sırası var," diye hatırlatır Skylar Beckett'e ve hepimiz yerlerimizi alırlar.

Tüm akrabalarım sıraya girer, her iki yanağımı öper ve ne kadar güzel olduğumu söyler. Ne kadar büyüdüğümü. Kimse tebrik etmez, bu da yakın ailemin haberi kendilerine saklayabildikleri anlamına gelir. İlk evliliğimde olduğu gibi, kötü haber olarak algılanan bu haber de gizli kalmayı başarır.

Her şey bittiğinde fotoğraf çekiliyoruz. Elimden geldiğince gülümsüyorum. Kuzenim için mutluyum, ama yine de kapıdan giren her kişiye başımı çevirip Dean'in aradığını merak ediyorum.

Sonunda, yanaklarım ağrıyarak gelinin odasına geri dönüyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Mesaj yok. Arama yok.

Limuzine biniyorum, zaman geçtikçe gülümsemem giderek soluyor.

Buckingham Çeşmesi'ne varıyoruz ve düğün konvoyu daha fazla fotoğraf çekiyor. Dean'in maçıdan sonra beni buraya getirdiği gece aklıma geliyor. Kalbim sızlıyor çünkü o gece ilk kez

belki de beş yıl önceki Dean'den daha fazlası olduğunu düşündüğüm ilk geceydi. Belki Dean değişmişti. O gece içimde umut yeşerdi, ama şu anda umudum sönüyor gibi hissediyorum.

Biraz daha gülümserim, Mikey ve damatların smokinlerinin içine sakladıkları matara içkilerini içemediğim için sinirlenirim. Kızlarla şampanya ya da şarap içilmez. Zoe, limuzinde bana çocuğunun elma suyu kutusunu verirken komik olduğunu düşünmüştü.

Gün boyunca gülümserim ve diğer nedimelerle küçük sohbetler yaparım. Profesyonel kayakçı olan iki kadınla pek ortak noktam yok ama eğlenceli kızlar gibi görünüyorlar. Demi ve Dax park bankında neredeyse sevişiyorlar. Orada PDA'dan korkmuyorlar. Mia ve Grady öpüşmeyi ve kendi başlarına uzaklaşmayı bırakmıyorlar. Sky ve Beck, büyük günlerinde olması gerektiği gibi kendilerine dalmışlar. Zoe ve Vin ise sürekli çocuklarıyla uğraşıyorlar. Caiden neredeyse başı önde çeşmeye düşüyordu ve bu, onu kimin izlemesi gerektiği konusunda küçük bir tartışmaya neden oldu. Vin bu tartışmayı kaybetti.

Mikey neredeyse tüm gün telefonuyla uğraşıyor, şüphesiz birçok kadına mesaj atıyor.

Ben ise çekimler arasında oturup düşüncelere dalıyorum. Sanki karma bir kez daha üzerime parlıyor ve "benimle uğraşma demiştin" diyor.

"Parti zamanı!" Dax, limuzine dönerken sanki bir Chippendale dansçısı gibi kıcını sallıyor.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Kibar ve nazik olmak her zaman en iyisidir.

Umarım Dean, onun ne kadar çekici bir erkek olduğunu anlamam için bana karşı soğuk davranıyordur.

Limuzine hanımefendi gibi binip pencerenin yanına oturuyorum. Güneş gölün üzerine parlıyor ve aileler yazın ilk günlerinin tadını çıkarıyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" Mikey omzunu benim omzuma çarparak benimle birlikte pencereden dışarıya bakar.

"Chicago'yu ne kadar sevdiğimi."

"Saçmalık. Ondan şüphe etme, Chels. Telefonunu kontrol ettiğini görüyorum. Biraz güven."

Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Mike Walsh nereye kayboldu? Biri onun bedenini ele mi geçirdi?"

Flaskayı çıkarır, kapağını açar ve büyük bir yudum alır. "Ben gizli bir romantikim, biliyorsun."

Viski kokulu nefesi bana çarptı. "Ne içiyorsun?" Sesimdeki kıskançlığı gizleyemedim.

"Rock Hard Whiskey. Arkadaşım en iyisi olduğunu söyledi. Miska'dan birkaç şişe aldım. Keşke sen de deneseydin ama hamile olduğun için." Şaka yaptığını belirtmek için gülümsüyor.

"Haha." Yüzüm tiksinti dolu bir ifadeye büründü.

"Hamile olmasaydın, muhtemelen şişenin yarısını içmiş olurdun." Annemin yönüne doğru bakıyor.

"Her neyse." Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Mikey'nin sürekli gülümsemesi kaybolur ve bana doğru eğilir, alkol kokan nefesi midemi bulandırır. "Sen de biliyorsun ki o da fikrini değiştirecek. Özellikle de bebek doğduktan sonra. Bebekler aileleri bir araya getirir, ayırmaz."

"Yeter." Onu elimle itiyorum ve o Vin'in omzuna düşüyor. "Romantik bir yaşam koçu Mikey'nin bedenini ele geçirmiş."

Zoe, Caiden için peynir dilimini açmaya çalışırken küçük kardeşine bakarak güldü. Benim hayatım da böyle mi olacak? Umut etmekten başka çarem yok.

"Çekil... çekil üstümden," Vin kendini tutar.

"Yaklaştın baba," der Molly.

Yaşına göre çok fazla şey bilen kıza gülüyorum. Onlar gibi bir çocuğum olursa kendimi şanslı sayarım. Umarım o kadar yaşayabilirim.

Milyonlarca kez olduğu gibi, elim karnıma dokunur, sanki küçük fasulye benim onu düşündüğümü hissedebiliyormuş gibi.

"Sana para yok." Vin kızını işaret eder. Kız, babası kahramanıymış gibi gülümser. O bakışı seviyorum.

Yirmi dakika sonra resepsiyon salonuna varıyoruz ve o kadar çok tualete gitmem gerekiyor ki, trafikte sıkıştığımızda şampanya kadehine işeyeceğim sandım.

"İçeride görüşürüz." Kapıyı açıp içeri giriyorum, Liz teyzenin davet ettiği fazladan misafirlerin arasından geçiyorum.

Şanslıyım ki, ailemizde tüm düğün resepsiyonları aynı yerde yapılıyor, bu yüzden

Yerleşim düzenini biliyorum.

Gözlerimi kapatıp elbiseyi yukarı çekip iç çamaşırimi indirdim. Bir gözümlü aralayıp iç çamaşırimda kan olup olmadığını kontrol ettim. Kan olmadığını görünce omuzlarım gevşedi ve rahat bir nefes aldım.

İşimi hallediyorum ve bir an daha için şükrediyorum. Gerçi geçen seferki gibi olursa, kramplar beni hastaneye götürecektir.

Ellerimi yıkayıp rujumu tazeledikten sonra telefonumu kontrol ediyorum.

Hâlâ bir şey yok.

Dean'in bana cevap vermemesi normal değil.

En azından yeni ve gelişmiş Dean'in yapacağı bir şey değil.

Onu ne kadar kızdırmış olabilirim?

Banyo kapısını açıp dışarı çıktığımda, çoğu kişinin hala kokteyl saatinin tadını çıkardığını ve yemek salonunun kapılarının henüz açılmadığını görüyorum.

Birkaç grubun yanından geçerek kısa selamlar veriyorum ve birkaç yaşlı akrabanın beni kucaklamasına, çimdiklemesine ve büyüdüğümü görünce ne kadar yaşlandıklarını hissettiklerini söylemelerine izin veriyorum.

Caiden ve Molly masadaki yer kartlarını inceliyorlar. "Chelsea teyze, bizi görüyor musun?"

Onlara yardım ederek, her birinin yer kartını buluyorum. "Siz dokuz numaralı masadasınız."

"Dokuz mu?" diye soruyor Caiden.

"Evet."

Molly kartlara tekrar bakıyor. "Bütün çocuklar dokuz numaralı masada. Çocuk masasında oturmak istemiyorum."

"Tatlım, sen bir çocuksun."

"Hey!" diye bağırarak bir kartı alır. "Dean'in soyadı ne?" diye sorar Molly, karta bakarak.

"Bennett."

Molly'nin gözleri büyür ve kartı Caiden'a gösterir, Caiden'ın gözleri de büyür. "Çocuk masasına oturtulmak için ne yaptın?"

Molly omuz silker.

Kartı alıyorum ve yedinin dokuza çevrildiğini açıkça görüyorum. Zoe veya Sky'ın bununla bir ilgisi olduğundan eminim.

"Sence benimle dans eder mi?" diye sorar Molly.

Fıskiye'nin yanındaki rüzgârla dağınık hale gelen buklelerinden birini düzeltmeye başlarım, saç tokası çıkarıp saçını yeniden düzenlerim. "Gelmeyeceğini sanmıyorum."

"Yanıyorsun," diyor Caiden.

"Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, ama Dean olmasa da eğleneceksin." "Yanıyorsun, o burada," diyor Caiden, ses tonuyla Ben bir aptalım.

Ellerim donar, saç tokası ağzımdan düşer ve tekrar sabitleyene kadar Molly'nin saçını parmaklarımın arasında tutmak için elimden gelen tek şey budur.

Dean giriş kapısında duruyor, gözleri kalabalığı tarıyor. Şanslı ki boyu bir avantaj. Gözlerimle karşılaşılıyor ve dudaklarında utangaç bir gülümseme belirliyor.

Biri yanıma eğilir ve sonra kalçasıyla bana çarpar. "Git," der Zoe, kızının saçını ellerimden alır.

Ona doğru yürüdüm, o da bana doğru yürüdü. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı.

"Burada olmamı istemeyebileceğini biliyorum," diyor. "Ama seni bu gece burada yalnız bırakamazdım."

"Ne?"

"Kendi alanına ihtiyacın olduğunu anlıyorum ve konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum..."

"Mesajımı almadın mı?" diye soruyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir ve telefonunu çıkarır. Cevapsız aramalarını tararken gözleri parlar. "Nasıl kaçırdığımı bilmiyorum."

"Önemli değil. Buradasın." Bir adım öne çıkıyorum ve o tereddüt etmeden kollarıyla beni sarıyor. "Özür dilerim. Mesajda sadece bu yazıyor. Her şey için özür dilerim. Haklısın, seni hala uzak tutuyordum."

"Bu kadar çabuk değişmeni bekleyemem. Sorun bende." Kucaklaşmamızdan ayrılır, avucunu kolumdan aşağı kaydırır ve elimi tutar. Bizi dışarı çıkarır, Chicago'nun boğucu yaz sıcağı fırına girmiş gibi hissettirir.

"Taşınmayı gerçekten düşünmeliyiz." Kimsenin bizi göremeyeceği binanın yan tarafına gelene kadar bizi durdurmadı.

Beni tuğla duvara sırtımı dayayarak köşeye sıkıştırır. "Senin yanımda olmadan bir gece daha geçiremem. Lütfen bana bunu yapma." Alnıma nazikçe bir öpücük kondurur.

"Tamam. Bizim için ne kadar mücadele edeceğini sorguladım ve kendim bile mücadele etmeye istekli değilken bunu yapmakla hata ettim. Öyleyse, Dean." Ellerimle yüzünü tutuyorum. "Ben varım. Sonuç ne olursa olsun, yüzde yüz varım. İster evet deyim, ister boşanmak isteyeyim."

"Evet" kısmını zaten yaptık. Sırıttırıyor.

"Boşanma kısmını da yaptık."

Gülerek, göğüslerimizi birbirine değecek şekilde yaklaşır. "Yani, yine her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Dostum, artık çok olgunlaştık. Bir tabak bile kırılmadı." Gençken yaptığımız çılgın kavgaları hatırlayarak gülüyorum. Sanırım geçmiş paylaşmanın iyi yanı da bu. Senin daha iyiye doğru değiştiğini görüyorlar.

"İçeri girmeliyiz, kokteyl saati yakında bitecek."

"Bebek hakkında konuşmamız lazım, ama şimdilik bir öpücük alacağım." Eğilip dudaklarımı yakaladı, dili yavaş ve rahat bir tempoda hareket ediyordu.

"Buna öpücük mü diyorsun?" diye soruyorum, o öpücüğü bitirdiğinde.

"Oh, görüyorum ki benim küçük ucube tam gaz geri dönmüş." Boynumun arkasını tutar, başımı yana eğirir ve dudaklarını benimkilere çarparak, dillerimizin uyum içinde, hakimiyet için mücadele ederken beni ne kadar çok istediğini gösterir.

Geri çekildiğinde, elimi tutar ve beni içeriye doğru yönlendirir.

"Hamileliğin hormonlarına ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum," diyor.

Onun göğsüne vurmak yerine, ben de sabırsızlıkla beklediğim için gülüyorum.

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

"Aslında yedi numaralı masada oturman gerekiyor."

Dean, çocukların masasından gözlerini ayırıp Beckett ve Skylar'ın kayak arkadaşlarıyla dolu masaya bakıyor. Reklamlarda gördüğümüz ve göz alıcı kariyerleri olan insanlar.

"Havalı çocuklarla oturabileceğime şaşırdım." Yanağıma öpücük kondurur. "Ama keşke senin yanında oturabilseydim."

"Dean! Dean!" Molly koşarak gelir ve ceketinin kolunu tutar.

"Ne haber, Molly?" Dean, elini kaldırarak selam verir.

beş parmak işareti yapar.

O elini vurmak için uzanır ama Dean elini çeker. "Umarım bundan daha iyisini yapabilirsin," der.

daha iyisini yapabilirsin?" diye sorar.

"Vay canına, az önce bir çocuk tarafından aşağılanmış mı oldum?" diye şaşkın bir şekilde bana bakar.

"Ben küçük değilim." Molly, annesinin tavrını taklit eder.

"Üzgünüm, koca çocuk." Dean ellerini önüne koyar. "Hadi." Kız onun ceketini çeker.

"Nereye gidiyorum?" diye sorar, direniyormuş gibi yapar. "Kartında dokuz numaralı masa yazıyor," der Molly.

Dean, kurtarılması gerekiyormuş gibi bana kolunu uzatır.

"Havalı çocuklara ne diyeyim?" diye gülerek soruyorum.

"Onlara takılmak için daha havalı çocuklar bulduğumu söyle."

Göz kırpar. "Bana bir dans ayır."

Sonra arkasını dönüp Molly ile birlikte gider, ona sandalyeyi çeker ve sonra diğer sandalyeye oturur. Bir dakika sonra, Molly'nin

onu tanıttığını ve masaya eğilip tüm çocuklardan high five istediğini görüyorum.

"Hala emin değilim, ama sanırım o gerçekten farklı görünüyor." Annem yanıma gelir.

"Orada çok özür dileme, anne."

Eski bir halim, zarif ve sofistike bir şekilde yanımda duruyor. İnsanların onun hakkında düşünmesini istediği her şey. İçinden çok dış görünüşüne önem veriyor. İlişkimiz farklı olsaydı, ilk düşüktten sonra doktorun söylediklerini ona anlatırdım. Belki o zaman benim yaptığımdan daha fazla araştırma yapardı ve bazı insanların başarılı hamilelikler yaşadığını öğrenirdik. Belki bana olmak istemediğim anne tipini göstermek yerine, anne olmanın nasıl bir şey olduğunu öğretirdi.

"Peki." Elbisemin omzunu düzeltir. "Arkadaşlarıma kızımın erkek arkadaşının avukat olduğunu söylemek güzel."

"Evlenmeden hamile olmasına rağmen mi?"

Yüzü taş gibi sertleşti. "Düğün olacağını sanıyordum. Yani, bebek yokken ikiniz aceleyle evlenmişsiniz. Torunum doğduğunda hastanede hangi ismi soracağımı bilmeyeceğim, annesinin mi babasının mı?"

"Bilmiyorum anne, seni tetikte tutmayı seviyorum." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Bu parmağında henüz yüzük yok." Sol elimi kaldırıyorum.

"Chelsea," diye uyarıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, ondan uzaklaşıyorum.

Asla sesini yükseltmez.

"İyi geceler anne." Baş masadaki yerimi buluyorum.

"Görüyorum ki haklıymışım." Mikey, sanki çok önemli biriymiş gibi yakasını düzeltir gibi yapar.

"Evet, burada."

"Öpüşüp barıştınız mı?"

Onu kaburgalarına dirsek atarım. "Evet."

"Bunu bilmek güzel." Cebindeki telefonu titremeye başlar.

"Tanrı aşkına Mikey, ne oluyor? Kiminle bu kadar çok konuşman gerekiyor?"

"Ne diyebilirim ki, popülerim." Omuz silkiyor. Gözlerimi deviriyorum. "Tabii."

Yemek boyunca ve tüm konuşmalar boyunca, gözlerim odanın diğer ucundaki Dean'i bulur. Birbirimize baktığımızı fark ettiğimizde gülümseriz. Çocuklar kahkahalarla gülüyor ve diğer masalar onlara kötü bakışlar atıyor, bu da onu dokuz numaralı masanın gecenin yıldızı yapıyor.

"Görünüşe göre sadece seni kazanamıyor," diye fısıldadı Mikey, sandalyesinden kalkarak. "Bara gidiyorum."

"Keşke ben de gelseydim."

"Dokuz ay sonra görüşürüz." Gülüyor, sahneden iniyor ve yemek salonunun dışındaki bara doğru kayboluyor.

Dean ayağa kalkar, peçetesini sandalyesine koyar ve dışarıda ona katılmam için başını sallar.

Nedime olarak tüm sorumluluklarım bittiği için Mikey'i takip ederek kapıdan dışarı çıkarım. Daha fazla insan tuvalete veya bara doğru akın eder, birbirleriyle sohbet eder.

Dean'in olması gereken yere vardığımda, Mikey ve çocukluk arkadaşlarıyla konuşuyor. Hepsi sert içkiler içiyor ve Dean'in elinde tonik su olduğunu tahmin ettiğim bir şey var.

"İnan bana. Bekar hayatı, onların anlattığı kadar harika değil," diye Dean'in dediğini duyarım, küçük çemberlerine kafamı sokmadan önce. "Onlara, neyi kaçırdıklarını bilmediklerini söylüyordum." Kolunu sırtıma dolayarak beni yanına çeker. "Sanırım bir süre benimle kalacaksın? Tonik ister misin?" diye sorar, içkisini bana uzatarak.

"Sadece su alacağım."

Dean, barda sırasını bekleyerek bana su alıyor. Bir saniye sonra elimde bir bardak var.

"Belki de içine limon koymalıyım, böylece insanlar soru sormaz," diye fısıldarım, sadece onun duyabileceği şekilde.

Elini masanın üzerinden uzatıp bir limon alır ve bardağıma atar.

"Sen olmasan ne yapardım?" derim, başımı göğsüne yaslayarak. Dün gecedен sonra, onun beni kucaklamasını çok istiyorum.

"Sen prenses değilsin. Kimseye ihtiyaç duymadan önce kendini kurtarırsın."

Onun güçlü çenesini öpüyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Bana sırtarak, dudaklarını şakağıma bastırır. "Bizi affedin çocuklar, kız arkadaşım la dans etmem lazım."

Mikey ve arkadaşları, daha sonra gitmek istedikleri bir bar ve düğünde hiç seksi kızların olmaması hakkında konuşmaya başlamışlar bile.

"Ya da bebek annesi," diyorum.

Serbest eliyle karnımı okşadı. "Sen bebek annesi değilsin," diye mırıldandı. "Ne kadar heyecanlı olduğumu sana henüz söylemedim, ama bu gece bizimle ilgili olsun istiyorum. Tamam mı? Başkasının hayatından sorumlu olmak beni ne kadar korkutsa da, seni hamile bıraktığım için çok mutlu olduğumu bilmeni isterim."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor. "Şaka yapıyorum."

"Evet, çünkü bir bebek, beni sonsuza kadar elinde tutacağın anlamına gelmez, bayım."

"İnan bana, biliyorum." O gülüyor.

Yemek odasına geri dönüyoruz. Amy Spark'ın "Sink In" şarkısı çalmaya başlıyor. Dean, ayaklarımız geçici ahşap dans pistine basana kadar masaların arasından geçerek hiç ritmi kaçırmıyor. Elini uzatıyor ve ben kabul ettiğimde beni göğsüne çekiyor.

Yavaşça sallanıyoruz, güçlü eli belimin altında, mümkün olduğunca yakın olduğumdan emin oluyor. Başım omzuna düşüyor, birleşen ellerimiz vücutlarımızın arasında sıkışıyor.

Onun kolonyasının kokusu beni onu yeniden tanıdığım birkaç aya geri götürür ve bir güvenlik hissi beni sarar. Dans pistinde hareket ederken birbirimizde kayboluruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıyorum, dudaklarım boynuna değiyor. "Ben de seni seviyorum."

Şarkı bittiğinde, tek istediğim Dean'i herkesten uzaklaştırmak. Kuzenimi seviyorum, ama gelin dansı yapmak ya da pastanın kesilmesini beklemek istemiyorum.

"Bayanlar ve baylar, gelin ve damat ilk dansları için dans pistine çıkacaklar," diye duyurur DJ ve dans pisti boşalır.

Beckett ve Skylar dans pistine çıkar ve Skylar Dean'in kollarında döner. Dean arkamdan yaklaşır, kollarını belime dolayarak elini karnımda yukarı aşağı gezdirir. Bunu her zaman yapardı, ama şimdi bunun daha fazla bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum. İçimde gerçekten bir bebek olduğunu kabullenmiş mi? Ben kabullenmiş miyim?

"İyi bir çift oluyorlar. O, onu dengeliyor."

Gülüyorum, başımı onun omzuna yaslıyorum. "Onun gergin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sen söyledin, ben değil."

Gecenin geri kalanında dans edip insanlarla sohbet ediyoruz. Molly ve Caiden de bize katılıyor ve dans pistinde dördümüz birlikte dans ediyoruz. Sonra yorulup oturuyorum ve onları izlemeye başlıyorum.

Dean bana gizlice bir bakış attı. "İyi misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım, onun çocuklarımızla da Molly ve Caiden'la olduğu kadar iyi olacağından emindim.

"Görünüşe göre her şey yolunda gitti." Skylar yanıma oturur, önünde bir şişe su vardır.

"Öyle görünüyor."

Kolunu uzatır, eli benim elimi kaplar. "Sevindim. O eskisinden daha iyi bir adam." "Öyle."

"O zaman belki bir sonraki düğüne ben gelirim?" Kaşlarını kaldırır.

"Bir süre yok. Annemi kızdırmak için bebek doğana kadar evlenmeyi reddediyorum."

Su içerek kıkırdar. "Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Eğer hamileliğim devam ederse, önümüzdeki nisan ayında sana ihtiyacım olacak."

Bana doğru kayar. "Öyle olacak ve olmazsa da ben yine orada olacağım. Olumlu düşün, tamam mı? Eğitimimizde bize istediğimiz sonucu hayal etmemizi öğretirler. Senin de yapman gereken bu. Endişeleneceğini biliyorum, bu yüzden sana endişelenme demeceğim ama bu seferkinin farklı olduğunu unutma

Doktorlar durumunun farkında ve seni yakından izleyecekler."

Başımı sallayıp suyunu çalıp bir yudum alıyorum. "Suyumu kirletme!" diye bağılıyor.

"Oh, Beckett seni hemen hamile bırakacaktır, eminim."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de tam olarak ne kadar sürede bir aile kurmayı planladıklarını merak ediyorum.

"Zamanlamanın doğru olması lazım."

"Tebriklerimi iletmeliyim galiba?" Beckett bize katılır, eğilip yanağıma bir öpücük kondurur.

"Evet, öyle. Sky'a bebek trenine binmesi gerektiğini söylüyordum."

Beckett, artık karısı olan kadına gülümser ve kaşlarını kaldırır.

Benim dahil olmadığım bir konuşma yapıyorlar. Onun programını düşününce, bir sonraki Kış Klasikleri'nde yarışmak istiyorsa, hamile kalmak, bebek sahibi olmak ve forma girmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kış Klasikleri yeni bittiği için, belki de şimdi tam zamanıdır diye düşünüyorum.

Özel bir konu hakkında konuşmuyoruz, gözlerim ara sıra dans pistine kayıyor.

Gece sona erdiğinde, Dean elimi tutar ve beni otoparka çıkarır.

"Motosikletimi getirmek istemiştım. Sürüş için harika bir gece." "Evet, öyle."

"Ama ne kadar iyi bir sürücü olsam da, en değerli iki yükümü riske atamam. O yüzden taksiyle gideceğiz."

Binanın önünde bekleyen taksinin kapısını açar ve ben içeri girerim.

"Kimin evine gidiyoruz?" Başım omzuna düşer. "Sadece gözlerini kapat ve detayları bana bırak."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun dediği gibi yapacağına güveniyorum.

Bölüm Otuz Dört

"Chelsea." Dean'in yumuşak sesi beni uyandırır.

Başımı kaldırıyorum, bunun bir rüya olmadığına, onun düğüne geldiğine ve her şeyin yoluna girdiğine seviniyorum. Sonra etrafımıza bakıyorum.

"Eve gideceğimizi sanıyordum?"

"Senin söylediğin bu kelimeyi çok seviyorum." Kapısını açar ve bana elini uzatır.

Arabadan inerim ve o beni birkaç saat önce bulunduğum yere götürür.

"Biraz saat önce buradaydım. Geceleri çok daha güzel."

Karanlık gökyüzü ve silüetinin arka planında, çeşmeden fışkıran suyu aydınlatan ışıklar nefes kesici.

"Öyle mi?"

"Fotoğraflar."

"Harika bir yer. Belki bizimkini de burada çekeriz."

Gözlerimi deviriyorum. "Bence önce daha büyük bir engelimiz var. Ayrıca, fotoğraflarımızda Elvis'i sevmiştim."

O gülüyor ve bu geç saatte, çeşmenin etrafında sadece birkaç çift dolaşıyor ve göl kıyısına doğru ilerliyorlar.

"Neden buradayız?" diye soruyorum, esnememi tutamadan.

"Buraya gelmek istedim çünkü burada ilk kez bir geleceğimiz olduğunu hissettim. Burada bana hayatın hakkında açıldın ve beni hayatına aldın."

"Bu çok komik. Ben de daha önce buraya geldiğimde aynı şeyi düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor, koyu renkli gözleri gecenin karanlığında üstümüzdeki yıldızlar gibi parıldıyor.

"Evet, o gece benim için her şey değişti."

Beni park bankına oturtur, ama yanıma oturmak yerine önümde diz çöker.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesimde panik var. "Benimle evlenmek zorunda değilsin. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak benim için hiç sorun değil. Tam bir bağlılık istemiyorum."

"Lütfen sessiz olur musun?" diyor ve ceketinin cebinden bir yüzük çıkarıyor.

Benim yüzüğüm. Bana ilk evlenme teklifinde kullandığı yüzük. Büyük büyükannesinin yüzüğü.

"Senin kendini mecbur hissetmeni istemiyorum."

Başımı sallarım. Gözlerini devirir. "Havayı bozuyorsun."

"Bekle." Elimi kaldırıyorum. "Devam etmeden önce, bebeği öğrenmeden önce bunu yapmak istiyor muydun?"

Derin bir nefes alır ve elini saçlarının arasından geçirir.

"Chelsea, bu yüzüğü parmağından çıkardığın andan itibaren geri takmanı istedim. Kendim için temizlendim, ama aynı zamanda senin için daha iyi bir erkek olmak için de. Seni buldum ve sana yakın olmak için çalıştığın vakıfta bedavaya çalışmayı kabul ettim." Başını eğdi. "Ve benden kurtulamayacağından emin olmak için. Son birkaç ayı hayatına geri girmek için uğraşarak geçirdim ve sen benim seninle evlenmek *zorunda* olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Şey, öyle deyince..." "Şimdi, devam etmeme izin verecek misin?"

"Evet." Gülümserim ve sırtımı düzeltirim, neredeyse oturmak için çok sabırsızlanıyorum

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Sanki kalbim zihnim hazır olmadığı bir şeyi biliyordu sanki. O gece seninle çıkmak için o kanatlardan bir düzine yerd. Hayır deseydin, yine de seni bulurdum. Aptaldım, gençtim ve seni bir kez elimden kaçırmakla tam bir salaklık ettim. Ama dersimi aldım, çünkü bir daha asla kaçmayacaksın. Seni her gün daha çok seveceğime söz veriyorum, her ne kadar şu anda senden daha çok sevebileceğimi hayal bile edemesem de. Ne kadar inatçı olursan ol, sana bakacağıma söz veriyorum.

. En önemlisi, bunu birlikte yapacağımıza söz veriyorum. Hayatımızın geri kalanında her gün. Zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta. Ne olursa olsun." Karnıma bakıp umut dolu bir gülümsemeyle yüzüğü tekrar bana uzattı. "Lütfen ikinci ve son kez Bayan Bennett olur musun?"

Sol elimi uzattım. "Tekrar senin karın olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Yüzüğü parmağıma takar, ben ayağa kalkar ve kollarımı boynuna dolarım. Beni sıkıca sarar ve çakıl taşlı alanda döndürür, sanki işaret almış gibi çeşmenin ortasındaki fıskiye patlar. Çeşme gece için durur ve diğer seyirciler yollarına devam eder.

Dean beni ayağa kaldırır ve sonra bir kez daha dizlerinin üzerine çöker, elleri kalçalarımı okşar.

"İlişkimizin iyi olduğundan emin olmak istedim. Şimdi baba olacağım gerçeğini kabullenmek istiyorum." Elini karnımın üzerinde gezdirir. "İçimizde bir parçamız mı var?"

Başımı sallarım.

Dudaklarını karnıma bastırır. "Sana da bir sözüm var, küçük Bennett. Anneni hizada tutacağıma söz veriyorum."

Kafasının arkasına hafifçe vuruyorum.

O gülüyor.

"Seni o kadar çok seveceğime söz veriyorum ki, on sekiz yaşına geldiğinde benden kaçmak için yalvaracaksın. Ama merak etme, kanatlarının uçmaya hazır olmasını sağlayacağım. Sen sadece büyümeye devam et, çünkü annen ve benim adıma konuşabilirim. Sen zaten çok seviliyorsun."

Ayağa kalkar, eli karnımdan hiç ayrılmaz. "Bunun için de teşekkür ederim."

"Dean, ya eğer..."

Kafasını sallar ve sözlerimi bir öpücükle keser. "Şşş... Mutlu sonumuzun başlangıcının tadını çıkar, Chelsea."

Epilog

İki Hafta Sonra

"Yani, doğru anlamış mıyım, kadın birdenbire seni aradı. Vakfını duyduğunu ve önemli bir bağış yapmak istediğini söyledi?" Sandalyeye yaslanıyorum, içeri girdiğimizde canım çok çektiğini sandığım pastrami sandviğine artık ilgim kalmadı.

Hannah salatasını çatala karıştırır ve omuz silker. "Onun şirketinin reklamını yapamam. Seks oyuncakları üreten bir şirketi var."

Victoria, Hannah'nın öğle yemeği saatinde kalabalık olan küçük restoranda bunu anlatırken bu konuyu düşünmemiş olduğu için, etrafta küçük çocuklar olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakınıyor.

"Öyle mi? Şirketin adı ne?" diye soruyorum.

"Hart bir şey. Unicorn Cock şeyini yaptı."

Gözlerim parlar ve Victoria bile daha fazla ilgilenir gibi görünür. "Öyle mi? RISE'ı biliyor mu?"

"Sanki o senin aşkınmış ve sen on üç yaşındaymışsın gibi davranıyorsun." Hannah çataldan marulu kaydırır.

"Bana bir vibratörün olduğunu söyle," diyorum, nezaketen öne eğilip sesimi alçaltarak.

"Bir kez denedim ve eh," omuz silkiyor.

"Eh?" diye sorar Victoria, ağzı açık kalmış, inanamıyormuş gibi.

"Eski usul mastürbasyon yapan biriysem beni dava et."

"Bir şey kaçırıyorsun Han." Geriye yaslanıyorum. "Ve Unicorn Cock olanı. Vay canına. Dean onu kullandı..."

Victoria'nın gözleri omzumun üzerinden bakıyor ve başını sallıyor. Bir çocuk ve annesinin sandviçlerini beklediklerini görüyorum.

sırada bekleyen bir çocuk görüyorum.

"Diyelim ki, Dean'in yerine geçecek pek fazla şey yok, ama bu her zaman ikinci sırada gelir."

"Gerçekten mi? Vibratör mü?" İpucunu anlayan Hannah fısıldadı. "Şimdi ilgimi çektin."

"Sana bir tane alırım. Reed'e kadar süren kuraklık dönemimde beni kurtardı," diyor Victoria.

Hannah'nın ilgisi şimdi kesinlikle uyandı ve onun kadar bağımsız ve güçlü bir kadının orgazmlarını daha ciddiye almamış olmasına inanamıyorum.

"Şu anda başka bir seçeneğim yok zaten," diyor.

"Hannah Crowley?" Koyu saçlı bir kadın masamızın ortasına kafasını uzatır ve Hannah'nın adı asla duyulmamalıymış gibi fısıldar.

Hepimiz sevimli bir tişört ve şort giymiş kadına bakıyoruz. Her iki kolunda da dövme var. Saçları kısa ve havalı. Kollarında on tane alışveriş poşeti asılı.

"Lennon?" Hannah ağzını siler ve ayağa kalkar, elini uzatır.

Kadın kolunu uzatıp elini sıkıyor. "Suçluyum."

Hannah masamızdaki boş sandalyeyi işaret eder. "Lütfen bize katılın. Sandviç veya başka bir şey ister misin?"

"Şey, o turşular güzel görünüyor." Lennon gülüyor ve hepimiz tezgahın üstünde meyve suyunda yüzen büyük boy turşu kavanozuna bakıyoruz.

"Çok lezzetlidirler," diyorum.

Kadın gülüyor ve parmağıyla işaret ediyor. "Sanırım çok ortak noktamız var."

"Unicorn Cock'un mucidi olduğun için bunu büyük bir iltifat olarak alıyorum. Bu ismin anlamını anlatır mısın?" Okulda hevesli bir öğrenciymişim gibi öne eğilip, daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum.

O arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atar. "Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, bu isim ilk olarak arkadaşım Whit'in ağzından çıktı, o zamanlar şimdiki kocasıyla çıkıyordu. Sarhoştı ve onun penisini sihirli olarak nitelendirdi. Hala çok komik buluyorum. Neyse, bu benim arkadaşlarım arasında bir şaka haline geldi."

"Seks oyuncakları icat etmek istemenin sebebi neydi?" diye soruyorum. Umarım şu anda çaresiz bir hayran gibi görünmüyordumdur, ama doğrusu biraz öyle hissediyorum.

"Bırak onu," diye ısrar etti Hannah. "Pardon, bunlar Chelsea ve Victoria. Onlar da RISE'da çalışıyor."

Kafasını sallayıp ikimize de gülümser. "Sizler bana ve arkadaşlarımı çok hatırlatıyorsunuz."

şu anda muhtemelen tam bir deli gibi görünüyorum çünkü kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum.

"Her neyse, vakfınızdan ne kadar etkilendiğimi söylemek istedim. Kocam bir yatırım bankacısı ve ortağı Drew bana vakfınızdan bahsetti. Sizi nasıl bulduğunu bilmiyorum ama gerçekten yardım etmek istedim. Benim de bir kızım var ve ona güçlü bir kadın olmayı öğretmeye çalışıyorum. Öyle ki, kocam onun ikiz kardeşini ona karşı çok itaatkar yaptığımı düşünüyor." Gülüyor. "O henüz sesini bulamadı. İyi ki bir ağabeyi var. Brady, beş dakika boyunca yumruklarını sallamayı bırakabilirse, ona dünyanın işleyişini gösterir. O on dört yaşında."

Hepimiz anlayışla başımızı sallıyoruz.

"Neyse, işte çek." Çantasını karıştırıyor. "San Francisco'da bir şube açmak isterim. Şirketimin adı yerine, kocamın şirketi üzerinden yaparız. Tabii sen de istersen."

"Şimdiden genişleme mi?" Gözleri Lennon'da olan Hannah'ya bakıyorum.

"Bence bu konuyu kesinlikle daha fazla konuşabiliriz. şu anda hala sağlam bir zemin üzerindeyiz."

Lennon gülümser ve çeki masanın üzerinde kaydırır. Hannah ona hiç bakmaz ve Victoria'nın önüne iter. Victoria çeki alır ve çantasına koyar. Sanki burada uyuşturucu satışı yapıyoruz sanırsınız.

"Harika. Böyle düşündüğüne çok sevindim," diyor Lennon, gerçekten samimi görünüyor.

"Eylül'deki galamıza gelmek ister misin?" diye sorar Hannah. "Bu bizim çıkış partimiz gibi bir şey."

"İyi bir tanıtım partisini severim." Göz kırpar.

Öğle yemeği kalabalığı azalınca, daha fazla boş masa açılır ve Lennon tebeşir tahtasındaki menüye göz atar. "Kocam

kocam yakında gelecek. Onunla tanışmanızı çok isterim."

"Ögle yemeğini ben ısmarlayayım," diyor Hannah. "Ne istersiniz?"

"Komik, çünkü Santora sosisi yemem gerektiğini hissediyorum."

Masamıza bakar. "Arkadaşımın ailesinin şirketi."

Hepimiz gülümseriz.

Sonra ayağa kalkar. "Hemen dönerim." Tezgaha doğru yürür, sandviçini, sosisini ya da her neyse onu sipariş eder.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldarım.

Hannah omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Onu pek tanımıyorum ama profesyonel birine benziyor."

"Ve zengin, çekin tutarını görene kadar bekle." İkimiz de

Victoria'ya kaşlarımızı kaldırıyoruz.

"Ne? Ben muhasebeciyim, değil mi? Çantama koymadan önce bir sürü sıfır gördüm."

Gülüyoruz.

"Misyonumuz mümkün olduğunca çok kıza ulaşmak. Bu yüzden bence bunu düşünmeliyiz." Hannah sandalyesine yaslanır. "İşte sana Unicorn Cock vibratörünü gölgede bırakabilecek üç adam, Chelsea."

Kafamı kapıya çeviriyorum ve Mauro, Cristian ve Luca Bianco içeri giriyor, hepsi şort ve tişört giymiş. Terli ama muhtemelen hala tamamen yenilebilir kokuyorlar.

Ama Dean kadar değil. Benim kitabımda kimse o adamı geçemez.

"Selam, Bianco kardeşler," diye sesleniyorum.

Hepsi durur, ağızlarında geniş, hoş geldin gülümsemeleriyle.

"Chelsea, seninle ilgili bir söylenti duydum." Luca sol elime bakıyor.

"Ve bu doğru, ha? Dean seni namuslu bir kadın mı yapacak?"

"Yine mi?" diye sordu Cristian.

Mauro onun karnına vurur. "Harika haber." Eğilip yanağıma öpücük kondurur.

"Teşekkürler."

Hemen çekilmez. "Diğer dedikoduyu kendime saklayacağım." Kardeşlerinin karnımda bir bebek olduğunu duymadıklarını ima ederek göz kırpar. Şimdilik her şey yolunda. Tahtaya vuralım.

"Teşekkürler."

"Luca!" anneleri bağıırır ve tezgahın arkasından onu işaret eder.

"Cidden, kaybedenler sırası hakkında bir şey duymadın mı?" Cristian kardeşini takip ederek annesinin yanına gider. Annesi ile kucaklaştıktan sonra, Bayan Bianco en küçük oğluna milyonuncu kez kız arkadaşlarına şarküteri numarasını vermemesi konusunda nutuk atarken, o arka tarafa doğru yönelir.

"Ne kadar da kibarsın." Lennon Mauro'ya bakar. Mauro onu bir saniye inceler. "Teşekkürler?"

"Kesinlikle bir iltifattır. Yani benim erkeğimin yanında sönük kalırsın, ama bir aşk romanında harika bir kahraman olacağını düşünüyorum." Göz kırpar ve sandalyesine oturur.

"Kahramanlar her zaman bir kıza sıırıslıkam aşık olmaz mı?" Mauro sorar.

"Evet," ben, Victoria ve Lennon aynı anda cevap veririz.

"Evet, o zaman emin değilim." Eli omzumu kavrar. "İşe gitmem lazım, sadece sandviç almak için uğradım. İyi günler hanımlar." Başını sallar.

"Senin erkeğin mi?" diye sorar Lennon ve ben, Dean ve Reed'in adliye binasından geçip geldiğini görürüm, bizim burada olacağımızı zaten tahmin etmişlerdir.

"Hayır, o benim erkeğim." Dean yüzünde bir gülümsemeyele içeri girerken, Reed bir şeylerden bahsediyor. Muhtemelen beyzboldan.

"Oh, ben briefcake'i çok severim," diyor Lennon. Hepimiz ona açıklama beklerken, "Takım elbiseli kaslı erkekleri bilirsiniz, değil mi?" diyor. "Doğrusu, ben onları her halini severim."

Dean yanağıma öpücük kondurur ve her zamanki gibi eli karnımın üzerinde gezer.

Reed bir sandalye çekip Victoria'nın yanına oturur ve dudaklarına tatlı bir öpücük kondurur. "Günün nasıl geçti?"

"Şimdi daha iyi," diyor.

Tanıtımları yapıyorum, erkekler Lennon'la el sıkışıyor. "Sizler aşık olmaktan deli oluyorsunuz." Lennon'ın bakışları etrafta dolaşıyor. "Senin erkeğin nerede, Hannah?"

"Oh, benim erkeğe ihtiyacım yok." Lennon'ın sorusunu eliyle savuşturur.

"Buna katılıyorum, ama ara sıra sıcak bir vücut hoş olur. Sıradaki sen olacaksın galiba?"

"Evet, bir daha asla," diyor Hannah.

"Oh, merak etme, herkes en iyisini sona sakladığını bilir," diyor Lennon ve yine göz kırpmıyor.

"İlkinde her zaman benzersiz bir şey vardır," diye Victoria araya girer

"Herkes biliyor biliyordur ortadaki bir olduğunu en en ikincisi ilk en uygulama, üçüncüsü ise tüm kuralları çiğnemektir. Altın ortada yatıyor." Gülüyorum.

Lennon ve Hannah birbirlerine bakıyorlar. "Hayır, sonuncusu en iyisi."

Tam o sırada bir adam içeri girer. Uzun boylu, koyu renk dalgalı saçlı, delici ela gözlü, takım elbise giymiş. Onu bulması hiç zaman almaz. Hannah onu göremese de, adamın gülümsemesi genişler ve masaya yaklaşır, eğilip Hannah'nın ensesine öpücük kondurur.

Kız irkilir ve hızla döner. "Karate vuruşuyla hayalarını parçalamadığım için şanslısın!"

Adam güldü. "Sekiz yıl sonra, benim dudaklarımı başka bir erkeğin dudaklarından ayırt edebilmeni umardım."

"Oh, dudaklarını tanıyorum, Bay Banks."

Bir kez daha öpüşürler ve bu kadar uzun süredir birlikte olan bir çiftin hala birbirini bu kadar sevdiğini görmek güzel.

"Brady aradı, Bianca CEO gibi davranıyor, Evan'a ne yapması gerektiğini söylüyor. Onun posta çocuğu olduğunu söylüyor."

Lennon gülümsemeden duramıyor. "Sana onun tarihteki en genç kadın girişimci olacağını söylemiştim."

"Kardeşi tüm pis işleri yaparken."

Hepimiz gülüyoruz. "Burada Santora sosisi var. İster misin?" diye soruyor kocasına, o da yakındaki bir masadan bir sandalye alıp buraya çekiyor. Masanın küçüldüğünü gören Reed ve Jasper başka bir masa daha çekiyorlar. Erkekler yemeklerini sipariş ediyorlar ve öğle yemeği bitene kadar, Lennon ve Jasper Banks ile vakit geçirmekten hepimizin yanakları ağrıyor.

O GECE, Torrio's'a giriyoruz. Onlara sadece biraz kalacağımı söyledim ama

galanın mekanının bilinmeyen bir nedenden dolayı iptal edildiğini öğrenince, Hannah'nın arkadaşlığa ve birkaç Vesper'e ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Temmuz ayındayız. Davetiyeler basılmıştı, yani yeniden bastırmam gerekiyor, ama adresim bile yok. Kızlar, beyin fırtınası yapmalıyız."

Güzel öğle yemeğimizin ardından, öğleden sonranın geri kalanında işler sarpa sardı.

"Bir çaresini buluruz," diyor Victoria.

"Sanki bu gece başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi," diyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yürüyen gümüş tilkiyi gördüm.

"Onu görmezden gel." Victoria, Hannah'nın kolunu sıkıyor.

Hannah içkisini ağzına götürdü ve gümüş tilki arkamızdaki masaya oturdu. Neden onu işkence etmekten zevk alıyor?

Hannah gözlerini devirir. "Bir çaresini bulacağımızdan eminim." Konuyu geçirir.

"Bir mekan buluruz. Merak etme." Zaten sıkıldığım limonlu suyumu içerim.

Roarke'ın ayağa kalktığını görüyorum ve bara doğru giderken onu gözümle takip ediyorum, sabırla içkisini bekliyor.

Victoria ve Hannah, gala tarihini erteleyip kış galası yapma olasılığını konuşmaya başlarlar. Hannah bu fikre sıcak bakıyor gibi görünüyor. Bu sırada gözlerim gümüş tilkide ve onun masamıza doğru geldiğini anladığımda içim burkulur.

"Bayan Crowley, bir mekan aradığınızı duydum." İçkisini masaya koyar ve yanımdaki yeri gözler.

Ben Victoria'ya daha yakın olmak için koltuğumu kaydırıyorum. Hannah bana gözlerini kısıyor.

"Teşekkür ederim," diyor derin sesiyle.

"Rica ederim," diye cevap veriyorum ve Hannah yine bana ölümcül bir bakış atıyor. "İlgilenmiyorum." İçkisini yudumluyor.

"Sana sadece *bir* mekan değil, o mekanı bulabilirsem ne dersin?"

Hepimiz teklifinin geri kalanını bekledik, çünkü hiçbirimiz dün doğmadık.

"Eminim fiyatın bizim karşılayabileceğimizden daha yüksek," diyor Hannah şeker gibi bir gülümsemeyle.

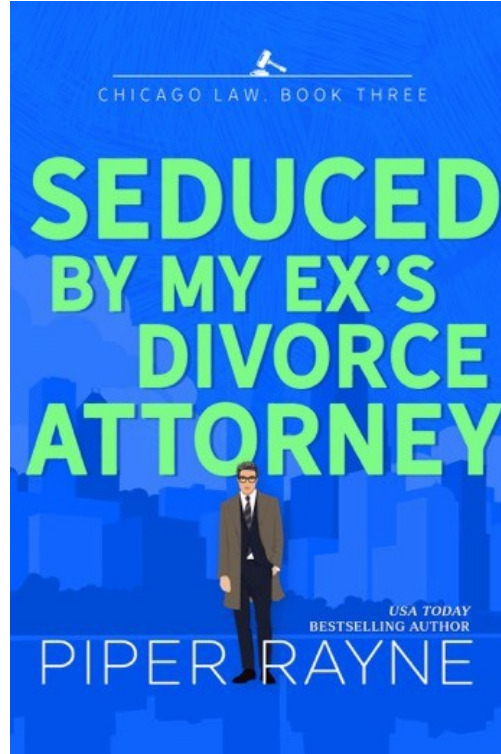
Hannah çok etkileyici. Çok soğukkanlı. Çok sakın. Ama sanırım kendine denk birini bulmuş olabilir.

"Oh, Bayan Crowley, tamamen yanlış anladınız. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, pazarlık sanatı basittir. Ben size istediğiniz şeyi veririm, siz de karşılığında benim istediğim şeyi verirsiniz."

Kadehini sapından çevirir. "Peki sizin istediğiniz şey nedir, Bay Baldwin?"

Victoria ve ben merakla Roarke'a bakarız.

"Sizi."

Hannah'nın Roarke'un teklifine nasıl tepki verdiğini hayal edebiliyor musunuz? *"S.W.O.O.N. Piper Rayne, benim de bir Roarke'a ihtiyacım var!"* ~ Ceej's Life Reads (Aşağıda ön izleme)

[İyi bir düşman-sevgili klışesini seviyorsanız BURAYA TIKLAYIN!](#)

Ön izleme

Kapı, تنها odaya açılır ve en kötü kabusum, yüzünde o kendini beğenmiş sırıtışıyla içeri girer. "Sanki bu gece başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi."

Chelsea, son birkaç aydır külotlarımı ıslatan adamı görür ve bana dönerek sırtarak bakar.

"Onu görmezden gel." Victoria kolumu sıkıyor. İkisi arasında akli başında olan o.

Roarke Baldwin odanın diğer ucuna doğru havalı havalı yürür, sanki lanet olası Kongre'ye adaymış gibi diğer müşterilere başını sallar ve el sallar. Hâlâ yönetimden, Torrio's'a nasıl üye olduğunu öğrenmek için bir cevap bekliyorum. Boşanmadan önce, o hiç buraya gelmezdi.

Masamızın önünden geçerken gözleri hep üzerimde kalıyor.

O durmadan görüş alanımdan çıkınca nefesimi veriyorum. Ta ki arkamdaki kabinde bir hareket hissedene kadar, bu da onun konuşmamızı duyabildiğini gösteriyor. Chelsea'nin gözleri onun ensesinde kalıyor, bu da benim düşüncelerimi doğruluyor.

"Eminim bir çözüm buluruz." Arkamdaki adamın benim dezavantajlı durumda olduğumu bilmesini istemediğim için mekan konusunu geçiştiriyorum.

"Bir mekan buluruz. Merak etme," diye patlar Chelsea ve umarım bu konuyu kapatmaya çalıştığımı görmezden gelmesine neden olan şey vücudundaki hormonlardır. "Ne tür bir mekan altı hafta öncesine kadar çift rezervasyon yapar ve bunu fark etmez ki?"

Parmağımı boğazıma götürdüm.

"Katılıyorum, aradıklarında boğazlarını kesmek istedim. Aynı şekilde hissettiğine sevindim çünkü bunun hamilelik hormonlarımdan etkisi olduğunu sanıyordum. Geçen gece, Dean dışarıdan geldiğinde Grover'ın patilerini silmediği için ona çok kızdım," diye devam ediyor Chelsea.

"Chels." Victoria gözlerini genişletir ve başını arkamdaki yöne doğru sallar.

"Oh," diye mırıldanır ve kabinine geri çekilir. "Üzgünüm," diye tekrar mırıldanır ve dudağını ısırır.

Gözlerimi kapatıyorum ve arkamdaki koltukta bir hareket oluyor.

Lütfen içki almaya git. Lincoln çok meşgul ve odanın diğer tarafında, bu yüzden Roarke'un

barda olması gayet mantıklı.

Chelsea'nin bakışları onu takip ediyor ve onun nerede olduğunu bilmek için bir takip cihazına ihtiyacım yok, Chelsea'yi izlemek yeterli. Victoria bile onu izliyor. Bar'da olduğunu anlayabiliyorum. *Tanrıya şükür.*

Birkaç saniye sonra gözleri büyüdü ve yüzleri soldu. Sessiz tepkileri içimdeki radarın bip bip sesler çıkarmasına neden oldu, bu da onun yaklaştığını gösteriyordu. Misk kokulu kolonyasının kokusu, onun kanıtladığı gibi bir engerek kadar sıkı bir şekilde kabinimizi sardı.

Onun pençesine düştüğümüzde, Chelsea'nin yanındaki boş yeri gözetler.

Bana bilinmeyen nedenlerden dolayı, Chelsea Victoria'ya daha yakın bir yere kayıyor.

O, elinde bardağıyla kabine oturur, bakışları sadece bana odaklanır. "Bayan Crowley, bir mekan aradığınızı duydum, yanlış mı duydum?" Mükemmel şekillendirilmiş tuz ve biber saçları, onun tehlikeli olduğunun ilk işaretidir. Bu, onun benden daha yaşlı ve daha deneyimli olduğunu gösterir. Yıllardır insanların hayatlarını mahvetme pratiği yapmıştır, hem profesyonel hem de kişisel olarak, eminim. Tanrı bilir, mesleği kelimeleri çarpıtma ve şüphe tohumları ekme yeteneğine dayanır.

Masaya koyduğunda, sert bir buz parçası bardağına çarparak içindeki koyu kehribar rengi sıvıyı sıçratır.

"İlgilenmiyorum." İçkimi yudumlarken, onu benim deli ettiğim gibi delirtmek umuduyla kasıtlı olarak dudaklarımı bardağın kenarına bastırıyorum.

"Sana bir mekan bulabilirsem ne dersin?"

Onun kibri beni her zaman şaşırtıyor. Sanki ben yardıma muhtaç bir kızım ve o da beyaz atıyla kasabama gelip beni kurtaracakmış gibi. Hayır, teşekkürler.

Kızların bakışları, sanki en son dizide birinin sürpriz bir hamileliği açıkladığını izler gibi bana yönelir. Belki de ağızlarının açık kalmasını önlemek için biraz patlamış mısır isterler.

"Eminim fiyatınız bizim karşılayabileceğimizden daha fazladır." Duygusal tarafımı bastırıyorum — masanın karşısına uzanıp yüzü kızarana kadar boğazını sıkmamı isteyen irrasyonel tarafımı.

"Oh, Bayan Crowley, tamamen yanlış anladınız. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki pazarlık sanatı basittir. Ben size istediğiniz şeyi veririm, siz de bana istediğim şeyi verirsiniz."

Masada bardağımı döndürürüm, sıvı bir yandan diğer yana sıçrar.

Sormayın.

İçkini yüzüne fırlat.

Ne yazık ki, kimseye beni kızdırdığını belli etmemek için eğitildim.

"*Sakin ol,*" diye babamın sesi kafamda yankılanıyor. "*Onlara ne hissettiğini gösterme. Hiçbir koşulda.*"

Yüzüme yarı gülümseme takınıyorum. "Ne istiyorsunuz Bay Baldwin?"

Gözlerini onunla buluşturuyorum ve belki de babam onu da eğitmiştir, çünkü gözlerinde en ufak bir şüphe bile yok.

"Sizi."

Midem milyonlarca kelebekle dolup taşıyor. Bazıları ölüp karnımın derinliklerine düşerken, diğerleri onun bana tam olarak nasıl ve nerede istediğini söylemesi düşüncesiyle uçuyor.

[Hannah ve Roarke'un profesyonel davranmayı başarabileceklerini görmek için BURAYA TIKLAYIN!](#)

Piper Rayne'den diğ er eserler

Chicago Hukuku

En İyi Adamdan Etkilendim

Eski Kocamın Cazibesi

Eski Kocamın Boş anma Avukatı Tarafından Başt an Ç ıkarılmak

Mavi Yakalı Kardeşler

Ateş le Flört

Polise Aş ık Olmak Acil

Tıp Teknisyeniyle

Niş anlanmak

Beyaz Yaka Kardeşler

Seksi Pis Patron

Sürtük Düş man

Vahş i ve Ateş li Buluş ma

Ç atı Ekibi En İyi

Arkadaş ımın Eski

Sevgilisi

Kraliyet Hatası

Rakip Oda

Arkadaş ları

Kaderimizin Getirdiğ i

Ö pücük Yeniden

Baş langıç

İş Arkadaş ının Aş kı

Hokey Yakış ıklıları

Ö pücüğ e Geri Sayım (Ü cretsiz Ö n

Bölüm) Ş anslı 13 Numaram (Ü CRETSİZ)

9 Numaralı Sorun

41 Numarayla Sahte İ liş ki

[Tropikal Hat Trick \(Novella\) 34](#)

[ile Gizlice Dolaşmak 76 ile](#)

[İkinci şans](#)

[55 ile Ofsayt](#)

Modern Aşk

[Barmen Tarafından Büyülenmek](#)

[Boksör Tarafından Bağımlı](#)

[Olmak](#)

[Bankacıya Delicesine Aşık](#)

Bekar Babalar Kulübü

[Gerçek Anlaşma](#)

[Sert Konuşan](#)

[Seksi Canavar](#)

Hollywood Kalpleri

[Bayan Anne](#)

[Hayvan Çekiciliği Evde](#)

[Mutluluk](#)

Yatak Odası Oyunları

[Buz Gibi Soğuk](#)

[İnce Buz Üzerinde](#)

[Buzları Kır](#)

Kingsmen Futbol Yıldızları

[Yanlış Başlangıç \(Ücretsiz Ön](#)

[Bölüm\)](#)

[Sansını Kaçırdın, Lee Burrows](#)

[Dadıyı Öpemem, Brady Banks](#)

[Kardeşimin Cesedi Üzerinde, Chase Andrews](#)

Chicago Grizzlies

[Savunmada \(Ücretsiz Ön Bölüm\) Nefret](#)

[Gibi Bir şey](#)

[Şehvet Gibi Bir Şey](#)

[Aşk Gibi Bir Şey](#)

Sade Daisy Çiftliği Son

Bir Yaz

[Geride Bıraktığım](#)

[Yanında Durduğum](#)

[Beklemediğim Kişi](#)

Bailey Ailesi

[Tek Gecelik İlişkiden Alınan Dersler](#)

[\(ÜCRETSİZ\) Terk Edilen Gelinin Tavsiyeleri](#)

[Bebek Babasının Doğumu](#)

[Bailey Düğünü Operasyonu](#) i (Novella)

[Kardeşimin En İyi Arkadaşına Aşık Olmak](#)

[Bencil Bir Playboyun Sonu Yaramaz Dadının](#)

[İtirafı Bailey Bebekleri Operasyonu](#)

(Novella)

[Dünyanın En Kötü Çöpçatanının Sırları En İyi](#)

[Arkadaşımın Kızını Kazanmak](#)

[Eski Sevgilinizle Çıkmanın Kuralları](#)

[Bailey Doğum Günü Operasyonu \(Novella\)](#)

Greene Ailesi

[Şansımın Dönüşü \(Ücretsiz Ön Bölüm\)](#)

[Güzel Komşum \(ÜCRETSİZ\)](#)

[Neredeyse Eski](#)

[Sevgilim Vegas'taki](#)

[Damadım](#)

[Greene Ailesinin Yaz Partisi \(Novella\) Kız](#)

[Kardeşimin Flörtöz Arkadaşı](#)

[Beklenmedik Sürprizim](#)

[Ünlü Düşmanım](#)

Greene Ailesi Tatili (Novella) Aşağılanan

En İyi Arkadaşım

Sahte Nişanlım

Kardeşimin Yasak Arkadaşı

Greene Ailesinin Noel'i (Novella)

Starlight Gölü

İkinci Şansların Sorunu Kötü Çocuk Oda

Arkadaşlarının Sorunu Kaçak Gelinlerin

Sorunu

Tatil Romantizmleri

Bekar ve Hazır Noel Baba ve

Etkisi

Saçma Sapan Tek Boynuzlu At Söylentileri

Bakalım, Afternoon Delight hakkında size neler anlatabiliriz...

Chelsea Walsh ile başlayalım. Onu Break the Ice'da tanıttığımızda, karakterinin *This Means War*'daki Chelsea Handler'ın karakterine benzemesi gerekiyordu.

Bu yüzden adı da bu şekilde oldu. Breaking the Ice'da, Beckett'i sınamasını ve Skylar'a olan duygularını bu kadar uzun süre gizleyip harekete geçmemesi nedeniyle ona cehennemi yaşatmasını istedik. Kahramanın veya kahramanın kafasına vurup "Uyan ve kaçırdığın şeyi gör" diyen türden bir karakter.

Bizde sık sık olduğu gibi, işler değişti. Yarı yolda Chelsea'nin Divorcee Dating'in kahramanlarından biri olacağına karar verdik (bkz. Manic Monday). Bu da onun evli olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden Break the Ice'da hızlı bir evlilik ekledik, ellerimizi silip işin bittiğini söyledik. Ya da öyle sandık. Bu noktada kahraman, onun eski kocası olmayacaktı! Eyvah!

Dean, kötü çocuktan, vergi avukatının sıkıcı dış görünüşüne, sonra da eski kocasına dönüştü. Başlangıçta, Manic Monday'in sonunda Victoria, Chelsea'den,

Vegas'ta eski kocasıyla ikinci kez evlenerek yine her şeyi mahvettiğini söyleyen bir mesaj aldı. Skylar'ın bekarlığa veda partisi için oraya gideceklerdi ve bu mükemmel olurdu çünkü Lennon ve Jasper ile (eğer işe yarasaydı mükemmel bir senaryo olurdu). Ancak zaman çizelgesinde sorunlar vardı ve Happy Hour'da Hannah'nın hikayesiyle yapmak istediklerimizi gerçekleştirebileceğimiz bir şekilde bunu yapamadık. Söylemeye gerek yok, Chelsea ve Dean'in hikayesi çok değişti!

Chelsea ve Dean'in ilk evliliklerini merak eden okuyucular için kasıtlı olarak geriye dönüş sahneleri kullanmadık çünkü hikayelerinin şimdiki zamanla ilgili olmasını istedik... ikisinin nasıl büyüdüklerini ve Chelsea'nin kalbinin tekrar kırılma riskine rağmen nasıl yeniden açabildiğini. AMA... bu, mükemmel bir box set malzemesi olurdu, sence de öyle değil mi?

Afternoon Delight hakkında bilmeniz gereken her şey bu kadar.

Her zamanki rüya takımımıza birkaç yeni üye katıldı, onlara alkış turalım.

RBA Designs'tan Letitia. Love

N Books'tan Ellie.

Behind the Writer'dan Shawna.

Sarah Ferguson ve Social Butterfly PR

Kitaplarımıza yer ayırmaya devam eden tüm blog yazarları!

Heather ve Angela, (çok erken olmasa da) okuyucularımız oldukları için. Bir gün biz de önde olacağız. LOL

Tüm erken ARC okuyucularımız.

Ve tabii ki, tüm tek boynuzlu atlarımız. <3 Sizler olmasaydınız, yaptığımız işi sürdüremezdik. Bu sektör her geçen gün daha da zorlaşıyor, ama sizler bizim yanımızda olduğunuz için devam ediyoruz çatıların üstünden bağırarak ve diğer okuyucuları çalışmalarımızı denemeye teşvik ederek. <3

Happy Hour'u bekleyin. Tüm seride olduğu gibi, kahramanımız Roarke Baldwin, Hannah Crowley'in kalbini kazanmak istiyorsa, telafi etmesi gereken çok şey var! İlginç olacak!

Sevgiler,
Piper & Rayne

Piper & Rayne hakkında

Piper Rayne, USA Today'in en çok satan yazar ikilisi olup, kan bağı olsun ya da olmasın aileler hakkında "sıcakkanlı mizah ve biraz da heyecan" içeren kitaplar yazmaktadır. İkisi de tek tıklamayla satın alınabilen kitaplarla dolu e-okuyuculara sahiptir, onları içkiye sürükleyen kocalarıyla evlidir ve ikisi de çocuklarının şoförlüğünü yapmaktadır. En çok da, onları güldüren ateşli kahramanları ve tuhaf kahramanları seviyorlar ve sizin de sevmenizi umuyorlar!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

